

Edita:
Edicions T.N.S.A.
C/Valencia, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VII N.º 332

Setmana del 2 al 8
de febrer del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Càntic de Simeó

Catalunya Cristiana

"Ara, Senyor, deixeu
que el vostre servent
se'n vagi en pau. Els
meus ulls han vist el
Salvador que preparàveu
per presentar-lo a tots
els pobles; llum que es
revela a les nacions,
glòria d'Israel, el
vostre poble".

Inicia un viatge al subcontinent asiàtic

El Papa vol connectar amb el poble indi

Aquest viatge apostòlic i ecumènic que el papa Joan Pau II ha iniciat aquests dies a l'Índia serà de 20.000 quilòmetres i tindrà una duració de 242 hores. Durant deu dies, Joan Pau II celebrarà onze misses, presidirà tres actes paralitúrgics i resarà dos "Angelus" dominicals; pronunciarà 30 discursos en anglès; visitarà 14 ciutats: Nova Delhi (la capital federal al nord de l'Estat), Ranchi, Calcuta, Shillong, Madràs, Goa, Mangalore, Trichur, Cochin, Kotayam, Trivandrum, Vasai, Mumbai i Pune. De tornada a l'Índia (país amb 3.300.000 quilòmetres quadrats i una població de 730 milions d'habitants) Joan Pau II haurà recorregut 398.610 quilòmetres per l'estranger que, sumats als 24.190 dels seus 52 viatges per Itàlia, fan 422.800 quilòmetres: 10,57 vegades la volta al món i més distància que l'existent entre la Terra i la Lluna.

Els religiosos s'integren estudiant català

El Consell Pastoral Diocesà de Girona ha constatat que hi ha una evolució positiva per a l'inseriment dels religiosos en la vida diocesana. L'estudi del català i un millor coneixement del país hi ajuden molt.

Pàg. 10

Interès per la mística

El curs d'espiritualitat que ha organitzat l'Institut de Teologia de Barcelona ha desvetllat un gran interès. Ens en parla el pare Maximilià Herraiz, expert en Santa Teresa.

Pàg. 12

Bassols i el Dret català

El conseller de Justícia, Agustí Bassols, creu que s'haurà posat el dret català al dia, abans que s'acabi aquesta legislatura. "El dret —afirma— és una cosa viva, canviant".

Centrals

Vint obrers de Song Alena es tancaren a l'arquebisbat de Tarragona

TARRAGONA.— A l'hora de cloure la nostra edició continuaven tancats a la seu arquebisbal de Tarragona uns vint treballadors de l'empresa Song Alena d'aquesta ciutat, a l'espera de conscienciar la població i les autoritats sobre la greu situació per la que passen 330 treballadors de l'esmentada empresa, que en aquests moments es troba en suspensió de pagaments i tancada des del passat mes de setembre.

Els treballadors de Song Alena pensen romandre tancats a l'arquebisbat de Tarragona, almenys fins el cap de setmana, per quan s'espera rebre el pla de viabilitat de l'empresa, redactat per un gabinet de "consulting". Pels treballadors, l'empresa és viable i prova d'això és que diversos clients s'han interessat pel sumistre dels seus productes.

La Generalitat concedí la Creu de Sant Jordi a l'I.C.E.S.B.

BARCELONA.— La Generalitat de Catalunya ha concedit a l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona la Creu de Sant Jordi per "haver dut i encara duu a terme una tasca de suplència i culturització de sectors molt diversos, a través de la docència, la investigació i les publicacions, i perquè durant els temps difícils per a Catalunya fou una tribuna des d'on es feren conèixer els principis de la catalanitat i de la llibertat política".

Es un reconeixement de la tasca que ha fet l'ICESB a favor de Catalunya i que ens n'hem de felicitar tots, tant els qui treballem ara directament com els qui ho han fet en altres èpoques participant en les directrius de la Junta i d'altres activitats.

L'acte públic de lliurament de l'esmentat guardó va tenir lloc al saló de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya el dimarts, dia 17 de desembre prop passat.

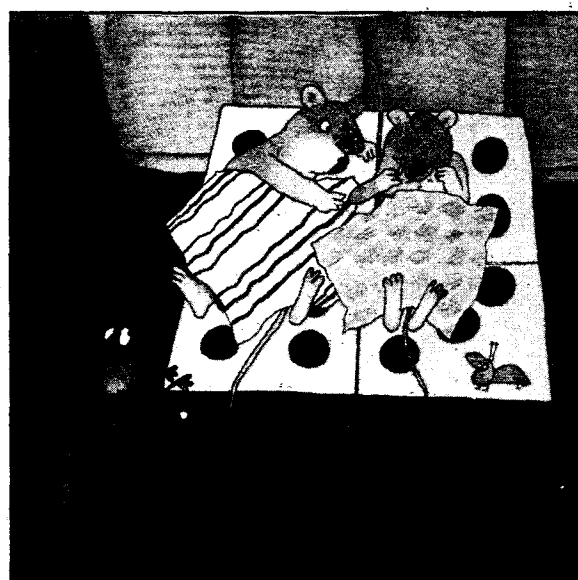
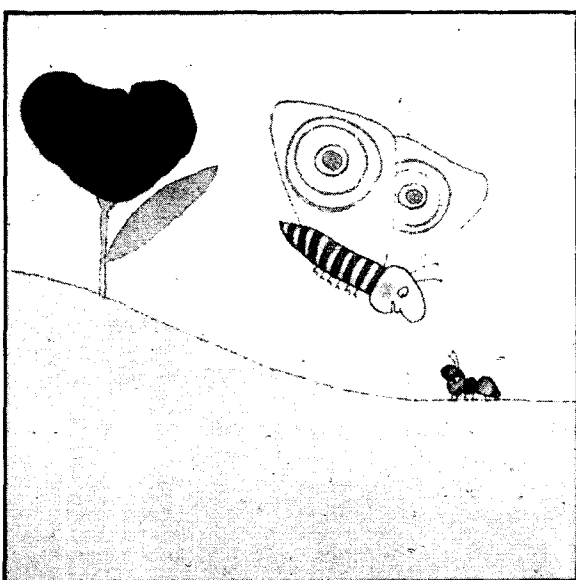
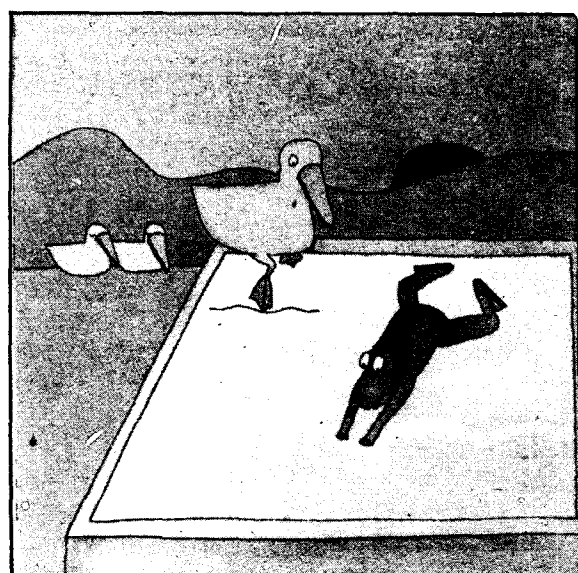
Afinant

El futbolista que no xuta

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

L'agnosticisme ha saltat al pla de l'actualitat amb la mort recent del professor Tierno i el seu multitudinari enterrament. És molt probable que, per a més d'un ciutadà, les maneres afables de l'ex-alcalde i el seu prestigi intel·lectual hagin revestit d'un crèdit notable l'actitud agnòstica davant els problemes transcendents que indefectiblement planteja l'existència humana. Ser agnòstic pot semblar ser més respectuós envers la religió que el ser ateu i més honest, atesa la raó i la ciència, que el ser creient.

No és pas així. L'ateu i el religiós són homes de fe. Ambdós creuen. L'un creu que més enllà no hi ha res; l'altre creu que hi ha Déu. El fet de creure els agermana en una actitud profundament humana. Si se'm permet el símil, ambdós juguen un partit de futbol aferrissat, reconeixen els límits del terreny, de la pilota... del joc. Només que xuten en direccions contràries. L'agnòstic, aleshores, seria l'àrbitre? No. Ni tant sols és un espectador. I puix, ell també està dins dels límits del camp-existència-humana, no és sinó un jugador més. Sols que no xuta.

Títols publicats:

Cargol treu banya
El ratolí golafre
L'ocell fredolíc
Rac rac, fa el corc
El cuc poruc
La formiga distreta
El cucut bromista
L'ànec i la granota
L'ocell viatger

Aprendre a volar
Festa grossa
Cauen les fulles
Ens podem quedar?
El vestit blanc
La lluna, la pruna
L'aventura
L'arc de Sant Martí
L'ocell que torna

Contes d'imaginació amb text manuscrit
100 ptes. cada un.

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP
Casp, 79 - 08013 Barcelona - Tels. 245 72 03 / 04

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Ediciones Terra Nostra, S.A.

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
C/. València, 244, 2on. Tels. 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007-Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224,
Barcelona. D.L.B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 Ptes; resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar, i Portugal: 3.000 Ptes.

Europa: 6.000 Ptes. Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 Ptes.
Amèrica: 7.750 Ptes. Oceania: 11.000 Ptes.

Membre
de la UCIP

Difusió
controlada
per O.J.D.

L'etapa decisiva

Amb aquest número, el primer del mes de febrer, CATALUNYA CRISTIANA comença una nova etapa en el seu ja llarg camí per les rutes de la premsa d'informació i de cultura religioses. No és pas un viratge de cent noranta graus. Allò que ha marcat des dels seus inicis el seu caràcter —orientació i contingut informatiu— resta igual. Hem hagut d'augmentar el preu, com ja tothom s'ho esperava, ateses les noves condicions econòmiques en les quals ens movem tots plegats des del començament d'aquest any. Tots els diaris ho han fet. Nosaltres, després d'haver-nos-hi resistit durant unes setmanes, hem hagut de cedir davant la pressió inexorable dels nous preus i de les noves càrregues.

Hem mirat, tanmateix, de millorar el paper i la composició gràfica, de donar més espai a les pàgines d'opinió i ens proposem d'anar millorant de mica en mica les altres seccions. Però tot això no són sinó els aspectes externs, les condicions materials de la nostra empresa comuna que, no ho oblidem, és una tasca apostòlica, una tasca d'Església. La nova etapa, doncs, ha de representar un esforç de tots plegats per fer de CATALUNYA CRISTIANA l'òrgan de difusió de la notícia i del pensament cristià per totes les llars cristianes de Catalunya i l'instrument de la necessària unitat de totes les realitats cristianes del nostre país.

Heus ací el doble slògan per aquesta nova etapa: **A totes les cases cristianes - CATALUNYA CRISTIANA; i CATALUNYA CRISTIANA uneix: uneix els bisbats, les parròquies, els ordes i congregacions, les associacions, els moviments, les famílies, les persones... Necessitem, i demanem, doncs, la col·laboració de tots.** Cada lector s'ha de convertir en un propagandista del nostre setmanari. Ha de mirar de trobar nous subscriptors, fent subscripcions en ferm o enviant-nos adreces de possibles subscriptors que nosaltres ja ens cuidarem de visitar; procurant que no hi hagi cap parròquia o lloc de culte en el qual no s'ofereixi als fidels CATALUNYA CRISTIANA, prestant-se a ajudar els rectors en la distribució del setmanari, etc. L'objectiu és assolir una difusió al més pròxim possible del punt de saturació. I això, no sols per raons econòmiques evidents, sinó sobretot, repetim, pel caràcter de servei apostòlic i eclesial que es proposa.

Ens hem pres seriosament allò que ja va dir el Concili —i que ha recordat el Sínode— sobre la necessitat urgent d'uns mitjans de comunicació cristians. El senyor Cardenal de Barcelona ho digué ben clarament en la seva darrera comunicació pastoral i ens ho fem nostre: **"Desgraciadament, no sols estem poc informats sobre la vida de l'Església i els seus problemes —tant pel que fa a l'Església universal com a les Esglésies particulars—, sinó que fins i tot el que regna és una gran desinformació, o més clar, una mala informació, tendenciosa, sensacionalista, que dona una visió absurda i irrellevant de la vida de l'Església i del mateix fet religiós... Amb soles lamentacions —segueix el Dr. Jubany— hom no soluciona res. És necessari que els catòlics es decideixin a ser presents en els mitjans de comunicació social i fins fer tot el possible per poder tenir-ne de propis... Ho podem fer si ens ho proposem"**, conclou el senyor Cardenal. I nosaltres hi afegim, si bé és veritat que en el camp de la televisió encara no tenim res de propi, en el de la premsa ja tenim CATALUNYA CRISTIANA. Fem-ne doncs, entre tots, l'òrgan de difusió que necessita i es mereix l'Església catalana.

Catalunya
Cristiana

Islam i feminisme

Estava veient per TVE un reportatge sobre la comunitat islàmica espanyola que, segons diuen, està guanyant adeptes dia rera dia, i que està fent cada majoritàriament en un poblet d'Andalusia, prop de Granada. Una dona, conversa a l'Islam, amb el fill a coll i expressant-se en un fluïd castellà de Castella, explicava al seu entrevistador que, després de voltar amunt i avall en ambients "progres" i feministes, havia arribat finalment a l'evidència que únicament l'Islam assigna a la dona el veritable lloc que li correspon dins la societat. I, com a corroboració de les seves paraules, va citar de memòria una sura de l'Alcorà que, si fa no fa, deia el següent: "Pel teu vel i el teu mantell, el món et reconeixerà com a filla del Profeta, i et respectaran". I ben cert —deia ella— he pogut comprovar que mai no havia estat tan respectada com ara.

No deixa de ser curiós que el final del periple ideològic d'una dona feminista radical sigui "el vel i el mantell de les filles del Profeta", i la subjecció religiosa a l'autoritat d'un marit que alhora és amo i senyor. Però, la pregunta seria si, en realitat, una dona com aquella mai no va deixar de romandre accessible potencialment al despotisme de qualsevol "amo i senyor", encara que aquest "amo i senyor" no fos la persona concreta d'un marit. I, filant més prim, podríem preguntar-nos, encara, si l'horitzó autèntic del feminisme radical no es troba potser en algun punt d'arribada molt més esclavitzador que no pas el punt de partida.

Històricament, l'Islam apareix com a simplificació, a escala mundana, de les grans qüestions doctrinals i teològiques obertes pel cristianisme. Aquesta fou la clau del seu èxit inicial de mans de Mohamed, el Profeta. El cristianisme, certament, plantejava qüestions doctrinals inaccessibles per al poble

senzill i quasi analfabet del nord d'Àfrica, i això possibilità l'expansió de l'Islam als segles VI i VII. L'expansió de l'Islam va demostrar com queda d'inferme el cristianisme quan no hi ha un catacumenat vigorós producte d'una bona catequesi. Els pobles hispànics de les muntanyes pirinenques i asturians, per bé que no fossin pas més lletrats que els nord-africans, disposaven d'una bona catequesi visual gràcies a les pintures murals dels seus temples; per això va ser molt més difícil, per no dir impossible, la seva islamització; i per això van començar els enfrontaments armats.

La secularització del món occidental ha portat a un desconeixement notable de la doctrina cristiana per part de les noves generacions, i la gran proliferació dels adeptes a sectes exòtiques en pot ser una conseqüència directa. Si, en comptes de sectes exòtiques, hi posem una religió d'abast universalista com és l'Islam, la fascinació pot esdevenir més gran, i el proselitisme molt més reeixit.

Tornant a la dona conversa. Durant la seva militància feminista, ¿s'havia plantejat mai que, gràcies al fenomen històric del cristianisme, la dona havia pogut arribar a gaudir de drets civils comparables als dels barons? Ben segur que no. La seva idea sobre el cristianisme no deuria anar més enllà dels coneguts tòpics: una religió masclista que prohibeix el divorci i l'avortament. Mai no s'hauria parat a considerar que la dona occidental ha pogut arribar el seu status actual precisament perquè ha viscut durant segles en un ambient cultural dominat per criteris ideològics i morals inspirats pel cristianisme. Per això, en la seva escapollida fora dels motllos occidentals, ha hagut d'arribar necessàriament allí on l'occidentalitat ja no hi té cap domini: per exemple, l'Islam.

La qüestió és molt més seriosa del que pot semblar a primer cop d'ull. Simplificant molt podríem dir que el món de les dones es troba avui escindit en dos grans blocs generacionals. L'un, que va de l'adolescència fins, aproximadament, a la vora dels trenta anys, que, havent fet experiències de promiscuitat i "alliberament sexual" no tan gratificadores com pensaven, estan de retorn cap a solucions de caire "estable", que en molts casos comporten la franca readopció del matrimoni monogàmic. El segon bloc, comprèn una generació de dones més madures que, havent començat el seu procés dins d'ambients confessionals i de projectes de matrimoni monogàmic, han sentit els cants de sirena dels "alliberadors" de torn, i abandonen llars, marits i fills a la recerca d'una tardana "realització" que no realitza res. Cal remarcar que aquest segon bloc generacional ha començat a "alliberar-se" tan bon punt les lleis del país han esdevingut més permissives, la qual cosa impregna la seva conducta d'un tuf de legalisme subliminal que no es troba en l'espontaneïtat de la generació més jove.

Tot això, naturalment, a grans trets, i sense cap pretensió conclusiva. Però, en qualsevol dels casos, no em van deixar indiferents les paraules d'aquella dona conversa a l'Islam que, amb el fill a coll i el seu "confinament" a la llar, afirmava amb valentia que mai no s'havia sentit tan respectada com ara que duu "el vel i el mantell de les filles del Profeta". Després de tants mil·lennis d'història humana, sens dubte que la paraula respecte significa, per a la dona, el mateix de sempre, encara que tota una literatura i una indústria exhibicionista del sexe pretengui convèncer-nos del contrari.

Jordi Bassas i Ribalta

No és pas sense una certa aprensió que em permeto assajar de situar-me a propòsit d'una qüestió tan greu i tan delicada.

De debò que les coses són per a mi prou senzilles, des d'aquest punt de vista, ja que em sembla reflecteixen prou bé les idees que en altres articles he expressat sobre la vocació de la dona, en general. Efectivament, la dona presenta, al meu entendre, una tal unitat que les meves reserves i les meves esperances són les mateixes en tots els camps que la concerneixen, sigui el que sigui el context on se situï, com el seu paper i la seva influència. És així com la meua idea de la promoció femenina es fonamenta sobre la seva naturalesa i sobre el seu destí, de manera general, que espero no em costi massa de ser conseqüent amb mi mateixa, en estudiar certs aspectes d'aquesta greu qüestió del lloc de la dona en l'Església.

Aquesta qüestió, que és tan àmplia, em limitaré a examinar-la des de tres punts essencials: 1. La dona prevere; 2. La dona esposa de prevere; 3. Algunes tasques particularment adaptades a la psicologia femenina. Avui plantejaré el primer punt del meu estudi donant lliurement la meua opinió sobre una eventualitat que sembla desitjable a certs grups de cristianes. ¿Pot pensar-se veritablement que l'Església en general i la dona mateixa guanyarien quelcom si l'ordenació fos accessible a la vocació femenina? Sincerament, no ho crec pas, i en tant que dona, no en sento cap agor, ni cap sentiment d'inferioritat. I no es tracta solament d'incapacitats sobre el pla de saber fer i de saber ser, sinó d'especificitats diferenciades, d'un ordre tan íntim que no és gaire fàcil de precisar. Quan pregunto sobre això a persones que són del meu parer, tenen, com jo, molta dificultat a argumentar la seva posició. Em diuen, en general que Crist primer sacerdot, només ha confiat el sacerdoci als homes. Hom els podria respondre que des de la seva vinguda a la terra, la condició femenina ha evolucionat molt. ¿Pot pensar-se que, en fundar la seva Església només va situar-se en un context limitat de temps? Això faria de mal entendre les resonàncies d'eternitat que ha donat clarament a aquesta encarnació del seu missatge, sense limitació de temps ni d'espai.

La dona, prevere?

ANNE FRAPPIER
("La Croix")

Per important que sigui aquest argument del Crist sacerdot, model etern de tots els sacerdots, no és suficientment convincent, sembla, si no es recolza sobre una concepció de l'home i de la dona tal com Déu els ha pensat i creat, o sigui semblants i diferents a la vegada. Reprenent aleshores l'examen d'aquesta dualitat, es pot justificar millor, crec jo, les oposicions a l'eventualitat del sacerdoci per a les dones. Res no ajuda més aquest esforç d'anàlisi que la referència a la Verge Maria, model de totes les dones. Ella encarna, efectivament, una saviesa que, transcendent l'espai i el temps, situa la dona a despit de totes les evolucions psicosocials, en el lloc que més li convé al seu ésser intemporal.

Per assajar d'identificar aquest aspecte intemporal de la dona, amb referència al seu model, la Verge Maria, estic temptada d'usar el mot "serventa". Si goso fer-ho, es per la devaluació soferta per la noció de servei. "L'honor de servir" és una concepció totalment rebutjada actualment. Es comprèn, perquè ha perdut la seva veritable significació. Si servir és abaixar-se, humiliar-se, esdevenir la "cosa" d'algú, no serà acceptat per ningú sense atemptar a la seva dignitat i a la seva llibertat. Però hi ha una manera de servir del tot

compatible amb aquestes dues exigències essencials. Consisteix a consagrar-se plenament a una tasca, a posar del tot lliurement les seves facultats a disposició de finalitats en les quals es té confiança total. Quan Maria va respondre a l'àngel: "Sóc la serventa del Senyor", qui gosaria dir que s'erigia en esclava de Déu?

Ara bé, la dona apareix com a molt dotada per a les tasques de servei. La seva naturalesa maternal s'inclina a actituds d'atenció pacient de germinacions futures, és més apta que l'home per a les activitats de preparació, d'acolliment i de sosteniment.

El sacerdot és essencialment aquell qui crea la presència de Déu entre nosaltres. Ell és qui remou la massa humana, suggereix valentes iniciatives, es presta de bona gana a debats de dura controvèrsia i a lluites perilloses. Això no vol pas dir que les dones siguin estranyes a aquesta mena de tasques. Això vol dir que elles s'hi senten menys sovint cridades i que, quan elles s'hi arriessen, és d'una manera ben diferent de l'acció masculina.

A l'Església, com en altres camps, si les dones desitgen compartir les mateixes responsabilitats que els seus semblants masculins, no arriessen abandonar allò pel qual elles estan millor dotades per altres activitats que els convenen menys? En conseqüència, ¿no corren també el risc de comprometre una obra per la qual elles s'han lliurat en cos i ànima? Si, efectivament, les dones no haguessin estat fidels a través dels temps a aquestes formes d'apostolat i de caritat que els són pròpies, ¿hauria pogut l'Església aportar al món el més petit missatge susceptible de guanyar els cors i de modificar les consciències?

Si aquesta complementarietat de la influència masculina i de la influència femenina sembla evident, ¿per què alguns desitgen dones sacerdot? Serà necessari demanar a les mateixes dones quines són les seves veritables motivacions quan formulen aquest vot. I sembla que trobarien segurament la resposta contemplant el rostre de Maria i escoltant atentament el seu silenci que ens parlen, l'un i l'altre, d'una humilitat que ha permès indirectament i obscurament, però eficaçment, la salvació del món.

Adults en la fe

El Dr. T.A. Harris, en l'obra "I'm OK - you're OK", explica que un jove, del Servei d'Extensió de la Universitat, oferí un llibre sobre la conservació del sòl i noves tècniques a un granger que treballava amb eines antiquades. El vell li va fer: "—Miri, jove, no vull el llibre; no treballa la terra ni mig bé de com sé".

He volgut adduir aquesta anècdota en disposar-me a emplenar una sèrie de quartilles sota el títol d'"Adults en la fe". Els cristians saben prou bé com han de viure i coneixen suficientment què és la maduresa. No obstant això, pot ser útil tractar de les dificultats, divisions interiors, dualitats sentimentals, hàbits i concepcions que impedeixen de fer el que prou bé saben.

Variabilitat

Una de les característiques de la persona és la variabilitat. Experimenta, en determinats moments,

com un enorme gir en els gestos, les postures, el vocabulari i l'estat d'ànim. Com si es donés una transformació mefistofèlica. En Josep s'enfada com un nen, la Sara està desolada i només un cop de telèfon li tornarà la calma, en Jaume esdevé pàl·lid davant d'una notícia adversa i en Joaquim se sent fracassat perquè els seus fills no pensen com ell.

Tot plegat concorda amb allò que les ciències humanes denominen conceptes ensenyats de la vida i conceptes sentits. Ambdós han de ser complementats per les dades que descobreix un mateix. El problema rau en això: que l'adult que hi ha en nosaltres, des de la infantesa, per damunt del pare i del nen interiors, verifiqui, assumeixi, refusi, prengui decisions i calculi probabilitats. D'aquesta manera es va formant la persona.

Adult = realista

Acollir la realitat és la màxima

La maduresa

JOAN GUITERAS i VILANOVA

coherència. Per no fer-hi trampa i per modificar-la, si cal. Suposa, però, d'entrada, un art difícil: l'autoconeixement. És el primer acte del realisme. Només així, hom pot actuar les pròpies possibilitats. Es tracta de tenir un concepte adequat de qui sóc, una idea que permeti refusar el jo esperpèntic i il·lusionari, contradictori i ridícul. S'ha de ser diligent, perquè la vida ni és una pueril nit de Reis ni una ines-

perada travessa. Convé recórrer al passat i retenir-ne allò que és vàlid i útil. Cal restar obert al futur, car cada instant hi mena inexorablement.

La maduresa suposa, també, que els sentiments són regits per la intel·ligència, que hom té domini de la seva llengua, que no hi ha lloc per a la desesperació ni quan l'obstacle sembla una roca inamovible... L'adult dona la volta —no basta tenir raó per assolir quelcom— en ordre a aconseguir els justos fins, es manté serè davant l'adversari o l'antipàtic, atorga calma a una notícia inesperada o a un problema difícil. Qui és madur controla les reaccions, cerca de formar-se un judici, actua independentment de la pressió social...

En cristià

L'antropologia cristiana és una

bona eina per a una visió realista. En efecte, l'home és definit, alhora, com a pecador i salvat. Ni un mateix no és plenament bo. Per aquest motiu, el cristià coneix la necessitat de conversió. I se li imposa, amb evidència, l'acolliment de l'Evangeli. A la seva llum, haurà de comprovar les experiències, els coneixements i la conducta. Així, la seva vida serà un teixit sòlid format per aquesta trama: reflexió, constància, control de l'apassionament, humilitat, compromís del possible, manteniment de la paraula, agraïment i un enorme sentit social-eclesial.

Qui creu verifica la seva existència en la pregària, l'ascètica, la litúrgia. I en les informacions necessàries de les coses del món i de les revelades. La fe, l'esperança i l'amor són realitat en el cor creient i també vocació per a desvetllar l'adult realista-flexible que hi ha en nosaltres. I que, tal vegada, no fem funcionar ni la meitat del que sabem.

Ara mateix

Tot llegint les cròniques i els comentaris de la Conferència d'homes i dones d'esquerra celebrada, no fa gaire, a Barcelona, em tornava a la memòria la vella qüestió de les respostes i les preguntes.

Segons que sembla, amplis sectors esquerrans d'opinió de casa nostra estan força preocupats perquè, tenint, com ells creuen tenir, la resposta que el país necessita, la societat catalana no els la demana, sinó que acut a cercar-la, majoritàriament, a d'altres indrets.

La reacció és, naturalment, l'habitual en aquests casos de frustració: es fan totes les hipòtesis llevat d'una. Passo per alt la proclivitat d'alguns a atribuir els fracassos propis a la malaltia de l'adversari. Més seriosament, la majoria ha parlat dels mals de la divisió, de la pèrdua d'influència ideològica, de la subordinació a l'esquerra estatal, de la pèrdua de la iniciativa política... I han estat fetes crides severes a la revitalització dels principis progressistes, de cara endins, i algunes comminacions, de cara enfora: només l'esquerra pot fer Catalunya, i Espanya en serà filla o no serà, hem llegit amb la boca oberta.

La hipòtesi que no s'ha fet —mai no sol fer-se gaire— és si resulta tan segur que la divisió clàssica entre esquerra i dreta i el repertori de solucions que s'a-

tribueix convencionalment a cadascuna tinguin vigència encara. Maritain ja distingia entre temperaments i programes. Deia que hi ha barreges: temperaments d'esquerra que apliquen programes de dreta i —la més inquietant— programes d'esquerra aplicats amb temperament de dreta. De manera semblant, podríem parlar també de governs d'esquerra que apliquen solucions tòpicament atribuïdes a la dreta, i viceversa. A aquestes altures, doncs, sorprèn que es vulgui mantenir la rigidesa d'un esquema envellit i desbordat per les noves situacions, i que, contradiant allò que tothom qui té ulls veu, s'intenti d'acaparar, des d'una sola banda, la imatge del progrés.

Respostes i preguntes

J. CARRERA PLANAS

Més aviat caldria que els qui aspiren a respondre, pareessin bé l'orella per tal de copsar més exactament les preguntes, allò que fem quan no hem entès del tot l'interlocutor, que demanem: com diu?

Aleshores sabrien que hi ha gent que sospita que la línia divisòria entre esquerra i dreta no deu ser tan decisiva quan la gran majoria de dirigents de qualsevol color continuen sortint del mateix sector social. (He oblidat el nombre que van donar-me —però recordo que es relativament elevat— d'actuals parlamentaris espanyols pertanyents a famílies d'antics "procuradores en Cortes").

Sabrien amb quina perplexitat contemplen molts ciutadans l'espectacle de la divisió —molt més enllà que no requereix el pluralisme polític— en qüestions d'interès general que haurien de ser plataformes de col·laboració, i no projectils dialèctics, com l'atur, la marginació social o la identitat nacional del país.

També podrien endevinar, potser, la tristesa que ens causa a d'altres, veure com les inflexions i les reculades que la realitat imposa en els programes econòmics i de defensa, per posar dos exemples, són compensades, de cara a la galeria, amb intermitents però constants pinyols sectaris, i amb concessions demagògiques a una certa barroeria.

Catalunya

**Segons els
Tribunals no és
obligatori el previ
pagament de taxa
per retirar el cep**

L'exigència del previ pagament de la taxa per procedir a retirar l'aparell immobilitzador de vehicles —més conegut per cep—, amb base en l'article 292 bis del Codi de la Circulació, és nul·la de ple dret, segons una sentència feta pública fa uns dies per la Sala Segona del Contenciós Administratiu de l'Audiència de Barcelona.

La sentència assenyalava que admesa la possibilitat legal de cobrar una taxa per la prestació d'un servei públic municipal, en canvi l'article 124 de la Llei General Tributària exigeix que les liquidacions es notifiquen als subjectes passius en la forma establerta i a més a més que, segons l'article 126 de la mateixa llei, en no haver-se notificat, el recurrent no està obligat a pagar el deute tributari. Al mateix temps indica que la forma correcta seria efectuar prèviament la notificació, no podent per això ser exigint el pagament.

**Les emissores de
ràdio més
escoltades en FM**

Segons l'última enquesta de l'Estudi General de Mitjans, corresponent al novembre del 1985; les emissores de freqüència modulada a Catalunya amb més oients són: Ràdio Barcelona FM (234.000 oients), Catalunya Ràdio (188.000), Antena 3 de Barcelona, dos canals (158.000), Ràdio Minuto (132.000), Cadena Catalana (131.000) i Cadena 13 (93.000).

Catalunya Ràdio és l'emissora el nombre d'oients de la qual ha augmentat més aquests darrers mesos.

Durant el període octubre 1984 - novembre 1985 l'augment és de l'ordre del 151 per cent, sense incloure-hi les transmissions de futbol amb Joaquim M. Puyal, que es calcula que ha depassat els cinc-cents mil oients que tenia a Ràdio Barcelona FM.

**Expulsats del
PSC-PSOE
l'alcalde i dos
consellers de
Sant Fost**

La Comissió Nacional de Conflictes del Partit dels Socialistes de Catalunya PSC-PSOE ha decidit separar defi-

nitivament del partit Jaume Font actual alcalde de Sant Fost i dos regidors, Manuel Tapia i Amadeu Rovira.

Aquesta resolució és el resultat de l'obertura d'un expedient disciplinari de l'executiva socialista del Vallès Oriental en la qual es proposà l'expulsió d'aquests militants. L'expedient es va realitzar el passat mes de juny quan les tres persones expulsades firmaren una moció de censura, juntament amb altres sis edils, contra el llavors alcalde, Antoni Font, independent en les llistes del PSC-PSOE.

Per altra banda, l'actual equip de govern, en sessió plenària, acordà per unanimitat presentar querella criminal contra Antoni Font per malversació de fons públics. Segons l'actual alcalde, el seu predecessor va tramitar una querella criminal per ocupació il·legal de l'alcaldia amb 200.000 pessetes, propietat del consistori.

Espanya

**El 1985 es
feren 926
trasplantaments
de ronyó**

L'any passat es van fer a

l'Estat espanyol 926 trasplantaments de ronyó segons fonts del ministeri de Sanitat. D'aquests, vuitanta-un corresponen a la unitat renal de l'Hospital Clínic de Barcelona, que és la que duu a terme major nombre de trasplantaments d'aquest òrgan a tot l'Estat. Per això l'Associació de Donants de Ronyó va retre un homenatge en aquesta unitat del Clínic. Amb tot, el president de l'Associació de Malalts del Ronyó, Antonio Gil, va manifestar també que "caldria arribar als 1.300 trasplantaments l'any".

**El Govern
reconeix que els
ajuntaments i
empreses
públiques deuen
80.000 milions
a la S.S.**

Empreses públiques i ajuntaments deuen a la Seguretat Social en aquests moments, prop de 80.000 milions de pessetes, segons la contestació del Govern a una pregunta del diputat del Grup Popular, José Ignacio Llorens. El Govern precisa que aquestes dades tenen un caràcter provisional. El total del deute de les empreses

públiques puja 67.653 milions de pessetes, dels quals un terç es troba acollit al procediment de pagament ajornat. El deute principal puja 7.840 milions de pessetes.

Món

**La resistència
afgana xifra les
pèrdues
soviètiques**

Segons el butlletí belga "Defensa" els afganesos estimen en 50.000 el nombre de morts i de ferits soviètics d'ençà la invasió d'Afganistan el 1979. Les mateixes fonts indiquen que s'han trobat a l'URSS més de 15.000 tombes senyalades amb indicacions d'haver mort a l'Afganistan.

Segons la resistència les forces d'ocupació s'eleva a 230.000 homes als quals cal afegir 20.000 agents controlats per la KGB. Al mateix temps cal dir que hi ha contingents dels aliats de l'URSS. Com els cubans —que estan marxant— alemanys orientals, txecs i búlgars. D'altra banda cal situar en mil o 1.200 els desertors russos.

CARTES

És de dordre

Em refereixo al reportatge del Sr. Lluís Abarca aparegut en el magnífic extraordinari de Nadal, plana 37, referent al 50è aniversari de la parròquia de la Torrassa. El resultat esplèndid d'una autèntica comunitat cristiana viscuda en un clima d'amor, que ha sabut aprendre les orientacions dels benemèrits sacerdots que hi han passat o en són actualment responsables.

Com sigui que es ben cert que la felicitat mai no és completa en aquest món, vull remarcar del mateix article, l'exposició que fa relativa a mossèn Josep Solà durant l'any 1936, el qual "exercint de mestre d'escola entre la població de gent modesta, no prengué precaucions per massa confiat i esdevingué víctima d'assassinat en un camp obert del barri".

Fredament podríem deduir que la seva manca de precaució, de què se'l titlla, vulgarment anomenat temeritat, fou la causa que regués amb la seva sang, i que malgrat tot es pot comprovar que està donant els seus fruits, l'escenari d'una obra dedicada a lloar el Senyor, erigida enmig dels seus predilectes que són els humils.

Sou a temps de reconsiderar-ho i potser caldria pensar que tenir un gloriós intercessor, que sens dubte, repeteixo, us ajuda, és motiu per no oblidar-ho mai a la vegada que ens obliga a donar-li honor i glòria.

És un dels tants que formen la legió dels escollits de la nostra terra, orgull de l'Església, a qui ja Pius XII s'hi encomanava cada dia.

GENÍS DE TERA TEIXIDOR

**D'on era fill
sant Pere Nolasc?**

E. González Calvo publica en el nº 329 de CC un article històric referent a sant Pere Nolasc i afirma que va néixer a la població de Mas-Saintes-Puelles, més a prop de Carcassona que de Tolosa.

En les "gloses dominicals" - 22/9/85, el cardenal Jubany diu: "Pere Nolasc, nascut en una casa de camp, no molt lluny del monestir de Sant Pau del Camp".

Quedi clar que ens fixem més en els escrits, i més que aquell mussol de l'acudit.

MIQUEL VILA I PALOMAR

**Agraïment per
les "nadales" dels
missioners**

El motiu d'aquestes ratlles es donar-los les gràcies per la publicació de la meua carta en la qual feia conèixer la meua afecció a col·leccionar nadales amb reproduccions de naixements.

La resposta ha estat la recepció d'una gran quantitat d'exemplars procedents dels més diversos indrets del món, que altres lectors de la seva popular publicació han tingut l'amabilitat de fer-me arribar.

Encara que els donaré les gràcies a cadascun en particular, també aprofito aquesta oportunitat per fer-ho.

Això demostra la difusió i l'interès amb què se segueix aquest setmanari per part dels qui es troben lluny de casa, guiats pel desig

que la Bona Nova arribi a tots els homes.

JOSEFINA MAJÓ DIAZ

**El feminisme i la
confessió en
l'Església**

Vull agrair els canvis que ha fet darrerament l'Església catòlica pel que fa al feminisme. Jo sóc partidària que els escolans puguin ser nenes, i no solament nens, com ha estat fins ara.

El que no veig ja tan clar és que la gent es confessi tan poc. Diuen que els capellans no tenen temps de confessar. M'agradaria que em contestessin sobre les causes que la gent no es confessi.

JORDI VIDAL i JOVÉ

**La Missa del
Gall per TV3**

Fa temps que volia escriure aquesta carta i no sabia com posar-m'hi per por de no ser ben interpretada. Avui ho faig després

d'haver seguit per la TV3 la solemne missa del gall des del monestir de Montserrat. Crec que la transmissió va ésser molt bona i felicito Mn. Jarque per la tasca que hi va dur a terme. Vull cridar l'atenció en el fet que el P. Abat en l'homilia va demanar la col·laboració de tots els assistents a favor dels més necessitats i va dir que les almoines serien recollides en acabar la celebració eucarística. Al meu entendre, aquesta solució de recollir les almoines després, i no durant la celebració, és la bona. Sé que hi ha moltes parròquies i altre esglésies que ja fa temps que no passen a demanar, però en moltes d'altres ens distreuen i ens amoenen des de l'ofertori fins a la consagració, tant els dies festius com els feiners. Jo em pregunto, que potser no han entès, les bones persones que s'ofereixen a passar la bossa, que la missa és la més gran oportunitat que tenim per a unir-nos amb Nostre Senyor i fer oració de veritat? Per què es dona més importància a la recaptació d'unes pessetes que al fet de l'oració en silenci durant la celebració? Crec que, actualment, som molts els catòlics que ajudem les parròquies amb una aportació fixa i, si es tracta de gent passant en les esglésies de la part més cèntrica de la ciutat, la solució és la de posar unes grans bústies amb uns rètols ben clars que convidin a dipositar l'almoïna, i fins i tot, el celebrant ho podria recordar, com ho va fer l'Abat de Montserrat. Demano que, per favor, ens deixin assistir a missa en silenci i amb quietud, en bé de tots, dels qui passen i dels qui estem als bancs. Ja ha passat l'època en què es deia que amb la presència física i la intenció ja n'hi ha prou perquè "valgués" la missa. Ara ens ho mirem d'una al-

tra manera: el que cal és fer oració, unir-nos amb els nostres germans en la fe per donar culte a Déu per Jesucrist, les altres coses són secundàries.

J.F.B.

**Una Missa al
Fossar de
la Pedrera**

En el punt 6 de les Conclusions del Sector Polític-Social aprovades el 14 de setembre d'enguany a l'Assemblea General del Congrés d'Evangelització es diu que davant el 50è aniversari de l'inici de la Guerra Civil, l'Església compromet en la reconciliació de tots i en la profundització de la democràcia, ha de potenciar els gestos que afavoreixin aquest objectiu.

Doncs bé, dintre d'aquesta línia, què millor que reunir al Fossar de la Pedrera els familiars dels morts d'un i altre costat que precisament allí estan enterrats i oficiar-hi una Missa concelebrada per sacerdots de totes les tendències amb assistència massiva del poble de Déu per resar plegats en sufragi de tots els morts, a conseqüència del 19 de juliol del 1936. Fora punyent que després de resar el Pàrenostre ens donéssim tots la Pau, tant els d'un costat com de l'altre i donar així definitivament per acabada la guerra civil i enterrar tots els rancors.

Prego a tots els sacerdots, institucions i cristians en general interessats a dur a terme aquesta idea que vulguin posar en contacte amb mi telefonant al 209 05 12.

JOSEP TREPAT i RIBA

Homilia del Papa sobre la unitat dels cristians (5-12-85)

Les divisions entre els cristians són contràries al pla de Déu

Benvolguts germans i germanes:

Hi ha un centre al voltant del qual pot unir-se la família humana: Jesucrist. Aquesta és la voluntat i el pla de Déu. Jesús va dir: "Jo, en canvi, un cop seré elevat de terra, atrauré tothom cap a mi" (Jo 12,32). Ell va morir "per aplegar en la unitat els fills de Déu dispersats" (Jo 11,52). La seva Església és "el sacrament o instrument i signe de l'intima unió amb Déu i de la unitat de tota la raça humana (Lumen gentium, 1). Ella és vertaderament el començament de la incorporació de tota la humanitat a Jesucrist com l'únic Senyor. "Perquè en ell va semblar bé que es fes present tota la plenitud, i que pel seu mitjà tot es reconciliés amb ell, tant les coses de damunt la terra com les del cel, fent la pau per la sang de la seva creu" (Col 1,19-20).

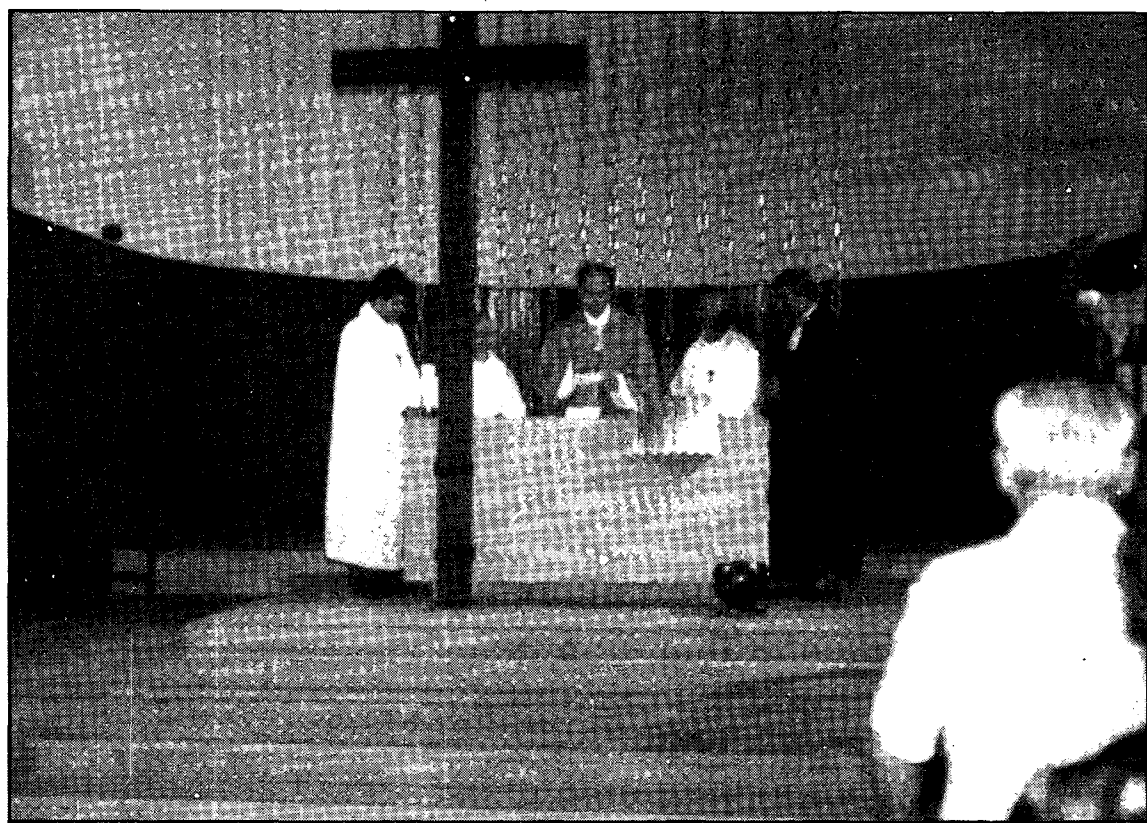
Les divisions entre els cristians són contràries al pla de Déu. "Val a dir que hi ha un sol Déu i també un sol mitjancer entre Déu i els homes, Jesucrist, home també ell" (1 Tm 2,5), en el qual Déu vol reconciliar totes les coses en ell mateix. Els que realitzen la seva missió han de reconciliar-se, han de manifestar això en una comunitat unida que doni testimoni de l'obra reconciliadora de Déu.

El Concili Vaticà II va aportar nova llum sobre aquest imperatiu. Per tant, ha estat important que, en aquests dies, hàgim dedicat un temps a pregar per la unitat dels cristians, en companyia dels nos-

tres amics els observadors delegats de les altres Esglésies i de les comunions cristianes mundials.

La restauració de la unitat ha de ser, sobretot, tota una restauració de la dimensió interior de la vida cristiana —un compromís personal i total del cor amb Jesucrist que fa intolerable qualsevol separació entre aquells que comparteixen aquest compromís. El retard en el moviment cap a la unitat després de l'empenta del Concili Vaticà II se sap, en part, el fet que no hem donat suficient atenció a aquesta dimensió interior. Nosaltres no hem de donar això per fet. La forma fonamental d'acció per la unitat dels cristians és l'oració constant i perseverant, que per si mateixa suscita la col·laboració i el diàleg. L'Església va ser capaç, en el Concili Vaticà II, d'assumir amb especial vigor la seva responsabilitat ecumènica precisament perquè les persones i les comunitats de l'Església catòlica es van dedicar a aquesta acció. Un canvi de cor, la conversió interior, la renovació de l'Església —que eren els dos objectius centrals del Concili (cf. Unitatis Redintegratio, 6-7)— resulten essencials per al moviment ecumènic i el seu desenvolupament.

En aquesta reunió demanem al Senyor, que va posar fi a tota enemistat mitjançant la seva Creu i que va trencar amb totes les barres de separació, que miri amb compassió les angoixes del nostre món. Pel poder de l'Esperit Sant, que Ell ens faci instruments de la

Pregària de la unitat dels cristians a l'Església parroquial de Platja d'Aro (Girona).

seva pau i de reconciliació. Demanem que la gràcia renovadora de Déu, amb motiu del Sínode, toqui l'Església catòlica i que també renovi i entusiasmi, en la recerca de la unitat, en les Esglésies i en les comunions cristianes mundials aquí representades pels seus observadors i a totes les altres comu-

nitats cristianes. Donem-li gràcies pel que Ell ha fet per ells, així com per l'Església catòlica a través del Concili Vaticà II. Demanem junts que, per tots nosaltres, aquest Sínode pugui ser un punt de revitalització de la voluntat per la unitat, una profundització dels nostres propòsits d'anar cap endavant,

una decisió de continuar en el diàleg teològic, amb més esforços de col·laboració i testimoni comú, en oració permanent.

Qui ha començat en nosaltres aquesta obra bona "la farà progressar fins el dia de Jesucrist (Fl 1,6).

El Concili a l'abast

"Aggiornamento"

"En aquesta perspectiva pasqual, la qual afirma la unitat de la creu i la resurrecció, es distingeix el vertader i el fals "aggiornamento", com s'acostuma a dir-li. S'exclou la mera i fàcil acomodació que portaria a la secularització de l'Església. S'exclou també el tancament immobilista de la comunitat dels fidels en si mateixa. Però s'afirma l'obertura missionera per a la salvació integral del món. Per ella no només s'accepten els valors vertaderament humans, sinó que es defineixen fortament la dignitat de la persona humana, els drets fonamentals dels homes, la pau, la llibertat de les opressions, de la misèria i de la injustícia".

Catecisme universal

"De manera molt comuna es desitja que s'escrigui un catecisme o compendi de tota la doctrina catòlica, tant sobre la fe com sobre la moral, que sigui com el punt de referència per als catecismes i compendis que es redactin en les diferents regions. La presentació de la doctrina ha de ser de tal manera que sigui bíblica i litúrgica, que ofereixi la doctrina sana i sigui, a la vegada, adaptada a la vida actual dels cristians".

En aquesta nova secció, col·leccionable, ens proposem d'anar publicant els paràgrafs més importants dels documents del Concili Vaticà II per a posar-los a l'abast dels nostres lectors, així com de les comunitats parroquials o moviments a fi que puguin estudiar-los i aprofundir-los seguint la recoma-

Codi de dret oriental

"Ja que el nou Codi de Dret Canònic, tan feliçment promulgat, ajuda moltíssim per aplicar el Concili en l'Església llatina, s'expressa el desig que la codificació oriental es porti a terme amb la més gran rapidesa.

Col·legialitat

"L'acció col·legial presa en sentit estricte implica l'activitat de tot el col·legi juntament amb el cap sobre tota l'Església... són distintes d'aquesta primera col·legialitat, presa en sentit estricte, diverses realitzacions parcials que són ver-

taderament signe i instrument d'afecte col·legial: el sínode dels Bisbes, les conferències episcopals, la cúria romana, les visites 'ad limina', etc. Totes aquestes realitzacions no poden deduir-se directament del principi teològic de la col·legialitat, sinó que es regeixen pel dret eclesiàstic."

Comunitats de base

"Perquè l'Església és comunió, les noves "comunitats eclesials de base", així anomenades si vertaderament viuen en la unitat de l'Església, són veritable expressió de comunió i instrument per edificar una comunió més profunda. Per això donen una gran esperança per a la vida de l'Església".

nació del darrer Sínode.

Els textos dels documents conciliaris els anirem publicant agrupats per temes, per ordre alfabètic.

Com a introducció, comencem primer la publicació dels paràgrafs més importants del Sínode extraordinari dels bisbes.

Concili Vaticà II

"El missatge del Concili Vaticà II és la carta magna i continuarà sent-ho pel temps futur".

"Hem celebrat unànimement el Concili Vaticà II com una gràcia de Déu i un do de l'Esperit Sant, del qual s'han derivat moltíssims fruits espirituals per a l'Església universal i per a les esglésies particulars, així com també per als homes de la nostra època".

"Hem verificat unànimement i amb alegria el Concili Vaticà II com expressió i interpretació legítimes i vàlides del dipòsit de la fe, com conté la Sagrada Escriptura i la viva tradició de l'Església. Per això, hem determinat seguir avançant pel mateix camí que ens va indicar el Concili".

"Us invitem a conèixer millor i de forma completa el Concili Vaticà II, a realitzar-ne un estudi més intens i profund, a penetrar millor la unitat de totes les constitucions, decrets i declaracions, i la riquesa del seu conjunt".

"Encara que des del Concili s'han produït fruits molt grans, reconeixem amb molta sinceritat els defectes i dificultats en la recepció del Concili que hi ha hagut en aquest mateix temps. Certament, en els temps postconciliaris van ser presents les ombres que, en part han procedit de la comprensió i l'aplicació defectuosa del Concili, en part d'altres causes. Tanmateix, no pot afirmar-se de cap manera que totes les coses que han succeït després del Concili hagin ocorregut també a causa del Concili."

"Entre les causes internes de les dificultats cal notar la lectura parcial i selectiva del Concili i la interpretació superficial de la seva doctrina en un o altre sentit."

"És necessària encara una recepció més profunda del Concili. Ella exigeix quatre passos successius: conèixer el Concili més àmpliament i profundament, assimilar-lo internament, afirmar-lo amb amor i portar-lo a la vida. Només si s'assimilen internament i es porten a la vida serà possible que els documents del Concili arribin a ser vius i vivificants."

Vaticà dia a dia

Joan Pau II acusat de proselitisme religiós a l'Índia

Diverses organitzacions de militants hindús han protestat contra el viatge del Papa previst per al mes de febrer. El president del "Gran Consell d'hindús de l'Índia", Vikram Savarkar, va retreure al papa Joan Pau II el voler convertir 200 hindús. Al mateix temps, es va declarar contrari a les manifestacions previstes a Bombai i Nova Delhi. Cal recordar que els catòlics a l'Índia no representen més que l'1,8 per cent de la població.

El Papa bateja uns quaranta infants

El passat 13 de gener, el Papa celebrà una missa a la Capella Sixtina, en el curs de la qual batejà uns quaranta infants de set nacionalitats diferents. La celebració s'enquadra en la festa litúrgica del Baptisme de Jesús, que se celebra el diumenge següent a l'Epifania.

Joan Pau II: "Estudiar la religió és un deure moral"

"Estudiar la religió a l'escola és per als cristians, un deure moral", afirmà Joan Pau II, durant l'audiència que concedí al Vaticà als gairebé 7.000 membres de l'Acció Catòlica de Roma.

El Papa ja havia assenyalat l'abril passat en el Congrés eclesial de Loreto la importància d'aquest deure. Joan Pau II encoratjà els catòlics a cultivar la seva identitat cara a una autèntica evangelització del món.

S'obre un nou convent a Ginebra

Fa poc es va obrir un nou convent catòlic a Ginebra, 450 anys després de la supressió de la missa. És regit per set freres que tenen entre 23 i 39 anys. Pertanyen a la Comunitat de Sant Joan, fundada fa uns deu anys i que compta amb 200 religiosos de parla francesa.

A Plainpalais, els freres celebren tres oficis diaris oberts al públic, però oficiem també a la parroquia de Sant Francesc, de 9.000 persones, on han reemplaçat el capellà i els seus vicaris. Després d'una primera etapa de desconfiança la freqüentació a la missa ha crescut considerablement.

Aquesta experiència és important, ja que passa en un barri on l'Església nacional protestant ha cercat també noves formes de presència.

Publicat el nou "Index ac Statue Causarum"

Ha estat publicat el nou "Index ac Statue Causarum": el volum recull l'elenc de totes les causes de beatificació i canonització que es troben en la Congregació per a les Causes dels Sants. L'edició anterior era del 1975. L'actual ha estat sol·licitada insistentment a causa de la importància de l'obra per als qui s'ocupen d'aquests afers i per a tots els qui desitgen documentar-se sobre el tema.

El nou índex de les Causes dels Sants, realitzat per la mateixa Congregació, es deu sobretot al treball de monsenyor Pietro Galavotti, de Leonard Pawel Flisikowski i del pare Yvon Beaudoin. o.m.i.

Del volum resulta que són més de 1.000 les causes que van endavant. També hi ha elencs dels sants i dels beats elevats a l'honor dels altars, en ordre de temps, amb el nom del Pontífex que els ha beatificat o canonitzat i això es a partir del 22 de gener del 1588 quan fou creada la Congregació de Ritus que s'ocupava anteriorment de les causes de beatificació i canonització.

El Papa crida a la pau al Líban

Joan Pau II invità els cristians del Líban a cessar els seus combats. Declarà haver acollit amb profunda pena la notícia de les seves lluites, que han deixat ja desenes de morts i ferits.

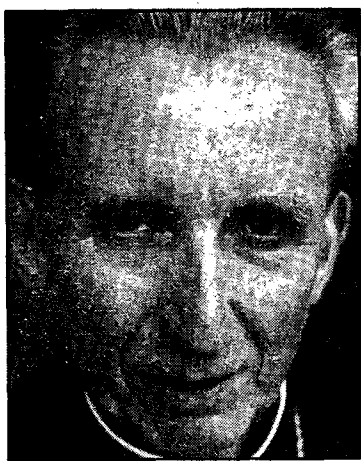
"Invitè calorosament els grups en conflicte, que cessin les hostilitats i que obrin un diàleg sincer per arribar a un acord que hauria de ser favorable per a la fe comuna. Només aquesta voluntat d'enteniment permetrà de construir un Líban nou i pacífic, on cada u pugui viure lliurement i en dignitat, sense temença per al seu futur ni per el de la seva comunitat.

Joan Pau II per la reevangelització d'Europa

És necessari "reevangelitzar" Europa: "donar-li una ànima" i "forjar la seva consciència", a la vegada que s'intensifica el diàleg ecumènic, declara Joan Pau II en un missatge als presidents de les conferències episcopals d'Europa, publicat pel Vaticà.

El Papa insisteix sobre "la gravetat i la urgència dels problemes que pesen sobre el futur cristià d'Europa" i sobre "la seva dimen-

El "No" al racisme

"No s'ha de dubtar ni un moment sobre l'actitud de Crist vers els immigrants, els estrangers, els marginats, els exclosos de la societat". Això va dir l'Arquebisbe de Lió, monsenyor Decourtray. La fermesa d'aquesta postura i la personalitat del seu autor, nomenat cardenal pel papa Joan Pau II, home de pregària, de diàleg, de sofrència (ha vençut un càncer, ha despertat les consciències adormides. I, entretant, per augmentar la solidaritat entre els catòlics francesos i els cristians del Líban, el vice-president de la Conferència Episcopal multiplica les iniciatives, car "cada vegada que un home sofreix, l'Església té una pau- raula a dir".

sió cada vegada més internacional".

A les transformacions profundes i complexes d'ordre cultural, polític, ètic i espiritual (...) ha de correspondre una nova qualitat de l'evangelització", escriu el Papa, que s'ocupa de nou de les qüestions plantejades amb ocasió de la seva trobada de l'11 d'octubre passat amb els participants en el VI Simposi del Consell de Conferències Episcopals d'Europa.

Es tracta —continua— de reformular per a l'home contemporani, de manera convincent, el missatge de la salvació".

El cardenal Casaroli felicita el Primat d'Espanya

El Secretari d'Estat del Vaticà, cardenal Agostino Casaroli, adreçà un telegrama de felicitació a l'arquebisbe de Toledo i primat d'Espanya, cardenal Marcelo González Martín, que complí seixanta-vuit anys. Precisament, aquest mes, el cardenal compleix vint-i-cinc anys de bisbe. Amb motiu d'això li enviaren telegrams de felicitació el substitut de la Secretaria d'Estat, monsenyor Eduardo Martínez Somalo i el secretari del Consell per a Afers Públics de l'Església, monsenyor Silvestrini. Nombrades persones d'arreu de l'Estat felicitaren el cardenal primat amb motiu del seu aniversari i dels seus vint-i-cinc anys de bisbe.

El Papa rep un bisbe vietnamita

El papa Joan Pau II va rebre en audiència privada l'arquebisbe vietnamita de la diòcesi de Hochiminhville, Paul Nguyen Avan Abinh. El fet que a aquest bisbe, de setanta-sis anys, se l'hagi permès de viatjar a Roma per realitzar la preceptiva visita "ad limina", s'interpreta en el Vaticà com un signe d'una lleu distensió per part del Govern d'Hanoi cap a la Santa Seu.

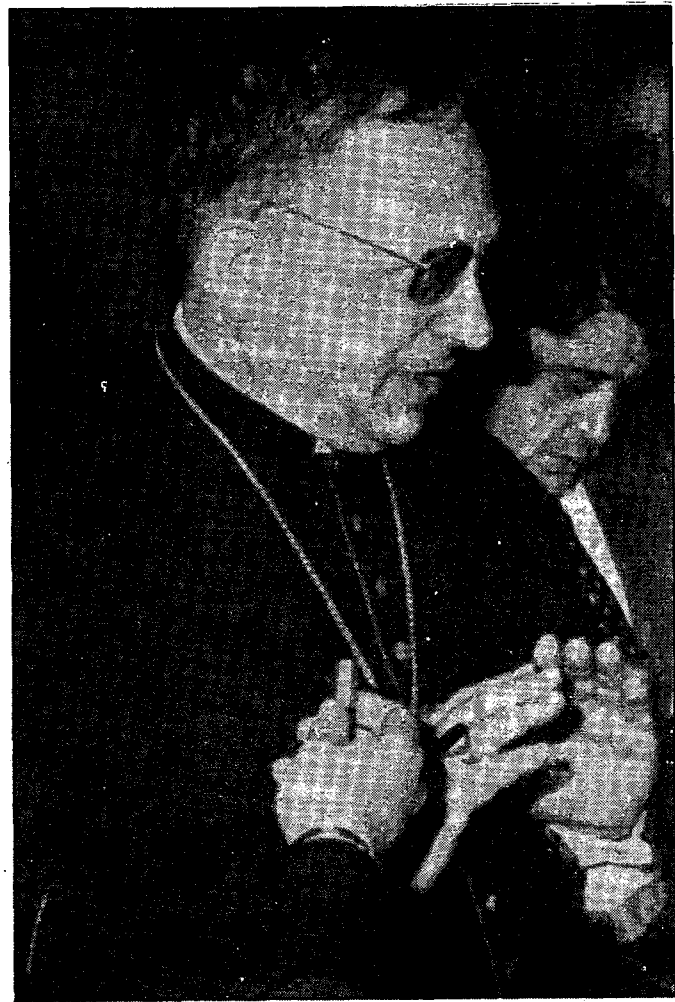
El passat 13 de desembre, en una carta lliurada a l'arquebisbe d'Hanoi, cardenal Joseph Marie Trinh Van Can, vingut a Roma per al Sínodo extraordinari, el Papa es mostrà "afegit" per no poder conèixer personalment tots els 38 bisbes d'aquella nació asiàtica.

Cinc Nobel a l'Acadèmia vaticana de les Ciències

El papa Joan Pau II ha nomenat acadèmics de la Pontifícia Acadèmia de les Ciències cinc premis Nobel: el físic italià Carlo Rubbia; Sune Bergstroem, de l'Institut Karolinska, d'Estocolm (Suècia); Kenichi Fukui, de la Universitat de Kyoto (Japó); Vladimir Prelog, del Politècnic de Zuric (Suïssa) i Kai Siegbahn, de la Universitat sueca d'Uppsala. A més a més d'aquests cinc premis Nobel, ingressà a l'Acadèmia Pontifícia de les Ciències el professor Stephen William Hawking de la Universitat de Cambridge (Anglaterra).

La Pontifícia Acadèmia de les Ciències és una de les institucions científiques més antigues del món: fou fundada l'any 1603 amb el nom de Linceorum Academia, renovada l'any 1847 per Pius IX i ampliada l'any 1887 per Lleó XIII i va rebre el seu nom actual de Pius XI, que li donà els seus actuals estatuts. L'Acadèmia consta de setanta membres de nomenament pontifici, a més d'altres d'honor i, és l'única acadèmia al món de caràcter supranacional.

Innocenti nou president de la Congregació del Clergat

El cardenal Antonio Innocenti, que fou nunci apostòlic a Madrid des del 1980 fins el 1985, any de l'arribada del nunci actual, monsenyor Tagliaferri, ha estat nomenat pel Papa prefecte de la Congregació per al Clergat. El cardenal Innocenti té setanta-dos anys i succeeix en l'alt càrrec vaticà al cardenal Silvio Oddi, de 76 anys, que presentà la seva dimissió al Papa en complir no solament els setanta-cinc anys d'edat en la qual els bisbes presenten la seva renúncia al càrrec, sinó el període regular de cinc anys de mandat al front d'una congregació romana.

En acabar la seva missió diplomàtica a Espanya, monsenyor Innocenti, que havia dut a terme una amplíssima i fructífera tasca al servei de l'Església a diversos països, fou creat cardenal pel papa Joan Pau II en l'últim consistori. Actualment és incorporat al govern col·legial de l'Església, en la Cúria romana, amb el Papa, al front d'una de les més importants congregacions romanes.

Nou monestir de dominiques a Sud-àfrica

En resposta a la invitació feta per monsenyor Hubert Bucher, bisbe de Bethlehem, set religioses dominiques espanyoles han fundat el primer monestir contemplatiu a aquesta diòcesi sud-africana. Aquestes monges provenen de tres monestirs espanyols: "Las Dueñas", de Salamanca; Belvis de Santiago de Compostela, i Vivero, de Lugo. Després d'uns mesos en un convent de religioses africanes de vida activa, les monges dominiques s'han establert en el seu monestir de Senekal.

El primer premi Adevida, a Joan Pau II

L'Associació en Defensa de la Vida Humana ha concedit el primer premi Adevida al papa Joan Pau II per la seva incansable tasca en defensa dels infants nonats. La Secretaria d'Estat del Vaticà, a través del seu substitut, monsenyor Martínez Somalo, "ha agraït vivament aquest homenatge" mitjançant carta adreçada a la presidenta de l'Associació, Maria Teresa Segura de Tafur. En aquesta carta el Papa "encoratja a viure amb il·lusió i generositat els valors cristians i en defensa de la vida". El

premi Adevida, recentment creat, es concedirà anualment a aquelles persones o entitats que s'hagin distingit en la defensa de la vida.

Nou càrrec vaticà per a un espanyol

Un sacerdot espanyol, José Luís Redrado Marchite, ha estat nomenat pel Papa secretari de la Comissió Pontifícia per a la Pastoral Sanitària, l'últim organisme creat per Joan Pau II l'any 1985. Al seu front hi figura el cardenal argentí Eduardo Pironio, com a president i l'arquebisbe italià monsenyor Angelini com a pro president. El pare Redrado, fins ara era capellà de l'hospital pediàtric de Sant Joan, a Barcelona.

El nomenament forma part de molts altres per constituir l'esmentada Comissió, entre els membres figuren els cardenals Hume, Zoungana i Deskur, així com monsenyor Martínez Somalo, substitut de la Secretaria d'Estat i monsenyor Javierre, secretari de la Congregació per a l'Educació, el professor Jerome Lejeune, de París i com a consultor, el professor Corrado Manni, anestesista del policlínic Gemelli de Roma, que va atendre el Papa en l'operació després de l'atemptat del 13 de maig del 1981.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Rebeu la meua felicitació, junt amb el meu agraïment pel setmanari "CATALUNYA CRISTIANA" que periòdicament rebo. Ell porta fins a aquest llunyà Brasil un trosset de Catalunya. Cada un dels bellíssims articles ens ajuda a viure la vida de la nostra Església i de la nostra terra".

Sao Paulo (Brasil)

**400 missioneres i missioners,
gràcies a les persones que
"apadrinen" la seva subscripció,
reben ja el nostre setmanari.**

La nostra fita és, que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre'l. La comunicació amoroseix la solitud i dona el conhort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones es decideixin a ser "padrins" d'aquests germans i germanes nostres.

MARIA TERESA MOR
BELGRANO 456
SANTIAGO DEL ESTERO
LA BANDA 4300
ARGENTINA _____ 9.100 Ptes.

RAMONA MINGUELL
APARTADO AEREO 65 - ANCIANATO
QUIBDO
COLÒMBIA _____ 9.100 Ptes.

MARIA REMEI SANS BALCELLS
B.P. 40 CARMELITES MISSIONERES T.
SAGARBI —par Kita—
MALI (Afrique Centrale) _____ 9.900 Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms _____

Domicili _____ Tel. _____

Població _____ D.P. _____ Província _____

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

☐ taló que adjunto

☐ gir postal

☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa _____

Sucursal n.º _____

N.º compte corrent _____

Població _____ Província _____

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població _____ Data _____

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

XXI Jornades de Qüestions Pastorals.— Tema central: "Fe cristiana i comportaments ètics". Del 3 al 5 de febrer, a Castellldaura (Premià de Dalt). S'ha previst dues formes de participació: la primera com a residents, convivint aquells dies a Castellldaura; i la segona, com assistents a les Jornades, però sense residir-hi; en aquesta segona s'inclou, no obstant, la possibilitat de dinar a Castellldaura. Per informació: Centre Sacerdotal, c./ Rosselló, 192, pral. Tel. 323 39 20. Barcelona, 08008.

II Fòrum "home i evangeli".— Tema general: "Oberts al futur, constants en l'esperança". Dies: 1 i 2 de febrer. Lloc: La Salle Bonanova. Barcelona. Per informació: Secretaria, c./ Enric Granados, 2. 08007, Barcelona. Tels. (93) 254 96 55 i (93) 253 28 00, dilluns, dimecres i divendres, de 6 a 9 de la tarda.

Iniciació de la Quaresma a la Catedral.— El dimecres de Cendra, dia 12 de febrer, a les 7 de la tarda, el Sr. Cardenal-Arquebisbe iniciarà el temps quaresmal a la Catedral amb la celebració de l'Eucaristia, dintre de la qual beneirà i imposarà la cendra als fidels. A les 10 del matí tindrà lloc la Missa Conventual, en la qual també s'imposarà la cendra als fidels participants.

Solemnitat de Santa Eulàlia a la Catedral.— Enguany la Solemnitat de Santa Eulàlia, patrona de la Ciutat coincideix amb el dimecres de cendra; per aquest motiu es trasllada al DIJOURS DIA 13. A les 10 del matí, Missa Conventual en honor de la Santa. La processó, tanmateix, se celebrarà el DIMECRES DIA 12 al matí després de la Missa Conventual, i a la tarda després de la missa de les 7. Hi són invitats tots els fidels barcelonins.

ANFE. IX Jornades de formació i convivència.— L'Adoració Nocturna Femenina celebrarà les IX Jornades de Formació i Convivència, els dies 1 i 2 de febrer, a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi, c./ Carrasco i Formiguera, 32 (Sarrià). Inscripcions: Fins al dia 30 de gener, de 6 a 8 de la tarda. Tel. 216 02 13 (ANFE).

Recés de Quaresma organitzat per ANFE.— Se celebrarà el dissabte, dia 15 de febrer, a l'església del Sm. Sagriment, c./ Aragó, 268. Serà una tarda de pregària en iniciar la Quaresma. De 5'30 a 9, després de la celebració de l'Eucaristia. Dirigirà Mn. Eduard Bosch. Poden participar-hi totes les persones que ho desitgin. Per informació: CEDAIR, c./ Aragó, 268. Tel. 216 02 13, de dilluns a divendres, de 6 a 8 de la tarda.

MANS UNIDES. Campanya contra la Fam.— Enguany MANS UNIDES obre la 27.ª edició de la Campanya contra la fam en el món, invitant tothom a la celebració de l'Eucaristia que tindrà lloc a les 19 h., del proper dia 7 de febrer, a la Capella del Sant Crist de Lepant, de la Catedral de Barcelona, oficiada pel P. Santiago Suñer, s.j.

L'Hospitalitat de la mare de Déu de Lourdes per a commemorar les Aparicions de la Immaculada a Sta. Bernadette, organitza un solemne Triduum que tindrà lloc a la S.E. Catedral Basílica i començarà a les 6'30 amb el res del Sant Rosari, seguit de la celebració de l'Eucaristia. El dia 11 de febrer, solemnitat de les Aparicions celebrarà l'Emm. Dr. Narcís Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona. Aquest mateix dia a continuació de la Sta. Missa tindrà lloc la Processó de torxes per dins el temple i claustre. L'Assemblea anual d'infermeres i brancadiers se celebrarà el proper dia 23 de febrer al Col·legi dels PP. Jesuïtes de Sarrià, c./ Carrasco i Formiguera, 32.

Institut de Drets Humans de Catalunya.— Iniciarà el seu Curs sobre Drets Humans-1986, amb la col·laboració del Consell d'Europa, el proper

dia 4 de febrer. El Curs constarà de 13 sessions (dimarts i dijous, a les 20 h., del 4 de febrer al 18 de març. Per informació: Institut de Drets Humans de Catalunya, c./ Enric Granados, 2. 08007, Barcelona. Director del Curs; Sr. Eugeni Gay Montalvo.

Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria.— Els Amics de Núria organitzen una TROBADA per la Caridat, diumenge dia 2 de febrer, al Santuari de l'Ajuda de la nostra ciutat, c./ Sant Pere més Baix, 18. Es tracta de cloure el Cicle nadalenc amb la commemoració de la festivitat de la Mare de Déu de l'Ajuda, amb un Recés dirigit pel P. Josep M.ª Segarra, caputxí, seguit de la concelebració de l'Eucaristia presidida pel P. Provincial i amb la cloenda de la diada pel Cor "Messa di voce" dirigit pel mestre Manuel Valdivieso. Els actes començaran a les 11 del matí.

1685 - 1985. Tricentenari de la Rectoria Nova. Santa Maria de Badalona.— Dimarts, dia 4 de febrer, a les 9'30, a la Sala Montserrat, Mn. Joan Bada parlarà sobre: "Trajectòria pastoral de l'Església a Catalunya en els tres-cents anys darrers: projecció vers el futur". Dissabte, dia 22 de març, inauguració de la nova decoració del vell rellotge de sol, i festival infantil. Diumenge, dia 27 d'abril, acció litúrgica de la Benedicció dels Rams, celebrada, excepcionalment, als patis de la "Rectoria Nova". Dijous, dia 1 de maig, sortida col·lectiva al Santuari d'"El Miracle".

Un matí de Recés espiritual per a la Gent Gran.— Vida creixent invita i anima a totes les persones d'edat que senten necessitat i desig de viure en un constant creixement, en l'ordre humà i en l'espiritual, a assistir al Recés que se celebrarà, a. D. el dissabte, dia 22 de febrer de les 10 a les 13'30 h. del matí, al Col·legi del Sagrat Cor, c./ Bailèn, xamfrà Diputació. El nostre Consiliari diocesà P. Lluís Antoni Sobreroca s.j. ens presentarà la figura de Jesucrist (Déu amb nosaltres i l'home pels altres). Us hi esperem acompanyats d'aquelles persones a qui creieu que els interessa de venir-hi.

Pràctica dels Set Diumenges de Sant Josep en el Santuari de Sant Josep de la Muntanya.— Començarà el primer diumenge de febrer i durarà fins el diumenge abans de Sant Josep, a les 5'45 de la tarda, amb les pregàries pròpies i sermó que predicarà Mn. Jaume Armengol. A les 7, finalitzat l'acte, se celebrarà l'Eucaristia.

Moviment Cristià de Mestres.— Continuem les trobades d'aquest curs. La propera serà el dia 15 de febrer, dissabte, de 2/4 d'11 a la una, al c./ Llúria, 7, 1er. La dirigirà Mn. Carles Soler Perdigó. Per informació: Montserrat Sardà. Tel. 253 44 99.

Sessions Teològiques per a professors universitaris.— Organitzades per la Facultat de Teologia de Catalunya, Delegació Diocesana de Pastoral Universitària i Centre d'Estudis Franciscans Eiximenis. Versaran sobre els cinquanta anys de l'inici de la guerra civil a Espanya i dels deu anys de postfranquisme: "ESGLÉSIA I SOCIETAT CATALANA 1936-1986". 15 de febrer: "Els catòlics catalans davant la guerra civil" per Josep Massot i Muntaner, monjo de Montserrat i historiador. 15 de març: "L'Església en el franquisme", per Casimir Martí, historiador i director de l'Arxiu Nacional de Catalunya. 12 d'abril: Taula rodona: "L'Església ahir i avui, semblances, divergències...". Dirigida per Joan Bada i Elias, professor d'Història civil i eclesiàstica. Totes les sessions se celebraran en dissabte, a 2/4 d'11 del matí, al C.C.U., c./ Vilarroel, 81.

Jornades d'Espiritualitat.— Dirigides per Mn. Esquerda, se celebraran els dies 10, 11 i 12 de febrer, en el Col·legi de les Mares Escolàpies, c./ Llúria,

56. "Renovar-se avui", "Els camins de l'església local", "renovació i fidelitat". Hi són invitats seglars, sacerdots i religiosos. Començaran a les 8 de la tarda per acabar a 2/4 de 10.

CIC, Via Augusta, 205. Barcelona.— Dirigides per Mn. Esquerda, se
CIC, Via Augusta, 205. Barcelona.— Sota el tema general: "Reptes nous a la nostra responsabilitat", organitza un cicle de conferències a càrrec del P. Jordi M. Escudé. **Dia 10:** "La manipulació de la vida: fecundació artificial sí o no?". **Dia 17:** "La manipulació de la mort: Eutanàsia sí o no?". **Dia 24:** "La manipulació de la natura: L'ecologia un futur de vida o mort?".

Recés Espiritual per a sacerdots.— Se celebrarà el dilluns, 10 de febrer, a la Casa d'Exercicis de Sarrià, dirigit per Mn. Esquerda. Començarà a les 11 en punt del matí. Acabarà a les 5 de la tarda.

Exercicis Espirituals Cap de Setmana.— Del 7 al 9 de febrer. Per a dones, homes i joves. Començaran el dia 7 (divendres) a les 8 de la tarda, i acabaran el diumenge a la tarda. Dirigeix: P. Solé-Assens, s.j. Informació i inscripcions: O.E.P., c./ Duran i Bas, 9. Tel. 301 16 26.

Institut de Teologia i Humanisme.— La Secció "Escola d'Espiritualitat", organitza un curs sobre el tema: "Oració com a encontre", a càrrec del P. Jaume Boada Rafi, o.p. Tindrà lloc a la Sala Penyafor, a les 19'30. Dividit en dues parts: 1.ª, de l'11 al 14 de febrer; 2.ª, de l'11 al 14 de març.

Parroquia de Santa Madrona.— "Et dius Madrona". Si tens aquest nom, et convidem als actes del centenari de la 1.ª pedra de la parròquia de Santa Madrona, de Barcelona, Tapióles, 10, tel. 241 22 62, que se celebraran els dies 13 de febrer fins el 16 de març de 1986.

XXI Jornades de Qüestions Pastorals.— Se celebraran a Castellldaura (Premià de Dalt) els vint i tres al 5 de febrer i versaran sobre el tema "Fe Cristiana i comportaments ètics". La conferència de clausura, "La moralitat de la família cristiana" serà a cura del bisbe de Tortosa monsenyor Ricard Carles. Coordina les jornades el Dr. Manuel Cociña, Director del Centre Sacerdotal.

SOLSONA

Nova Tanda d'Exercicis per al Poble de Déu.— Se celebrarà a la "Cova de Sant Ignasi", de Manresa. El Sr. Bisbe de Solsona, Mons. Miquel Moncadas, dirigirà, personalment, una nova tanda d'exercicis per al Poble de Déu, del dia 14 de març (vespre), fins a la tarda del dia 18 de març. És oberta a tothom: joves, adults, tercera edat, matrimonis, sacerdots, religiosos/es... Per a tots una experiència de Déu, sempre jove, i un retorn a les fonts dels cristianisme. Cal portar la Bíblia (Antic i Nou Testament). Les despeses de pensió són cobertes de manera anònima i voluntària. Inscripcions: Casa d'Espiritualitat, tel. (93) 872 04 22.

RECTIFICACIÓ

Amb motiu de la "Setmana de Pregària Universal per la Unitat dels Cristians", la Redacció de C.C. rebé un programa general d'actes en el qual constava que "a l'Església Evangèlica Baptista de Gràcia", se celebraria un "Estudi Bíblic i Pregària Eumènica". El Pastor Rvd. David F. Burt de la Iglesia Bautista, de Gràcia, ens fa arribar una nota de protesta per aquesta notícia, amb prec de publicació, "puix que aquesta església no participa en el Moviment ecumènic... ja que els nostres principis sobre el què és l'ecumenisme bíblic, no ens ho permeten." Signat: M. Rodríguez Domínguez, Pastor Auxiliar.

Lleida

Important presència de la Terra Ferma a "Thesaurus"

LLEIDA.— En l'exposició **THESAURUS** l'art als Bisbats de Catalunya 1000-1800, la diòcesi de Lleida està representada amb un important lot d'obres d'art procedents dels fons del Museu Diocesà i de la Catedral. Aquestes són les obres més importants de Lleida a "Thesaurus":

Pintura mural de la Seu Vella, del s. XI, realitzat de cristall de roques procedents d'Albatàrrec, el qual representa el cel i el judici final; un cap d'una imatge de Maria del s. XIV; un joc d'escacs egipci, del S. XI, realitzat de cristall de roca; un flascó de perfum, també egipci, de cristall de roca; una talla de la "Verge de Zeidin", en pedra, de l'Església de Sant Llorenç; els antipendis de Berbegal i Treserra; una arqueta del s. XIV, policromada; el "Crist de Perbes", de la Seu Vella de Lleida; un relleu de la Pentacosta i els quatre Evangelistes, procedent del retaule de la Seu Vella; la cadira del monestir de Sijena; el cap de Sant Jaume, de la porta dels Apòstols de la Seu; un cap de la Verge Maria del s. XVI; un quadre de sant Bartomeu, de l'escola de Ribera; el Sant Sopar de Viladomat. Totes aquestes obres d'art pertanyen al fons del Museu Diocesà de Lleida. Del Museu del Capítol de la Catedral de Lleida han estat portats a Barcelona: La Bíblia de Lleida; el Quadre de l'Oració a l'Hort de Mengs.

L'exposició ha estat organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció de l'Art Sacre a Catalunya i compta amb la col·laboració tècnica i econòmica de la Fundació Caixa de Pensions. L'exposició pot ser visitada en el Centre Cultural de la Caixa de Pensions, Passeig de Sant Joan 108, Barcelona. Està oberta fins a finals de febrer. És una magnífica mostra d'art que val la pena ser visitada. Té horari ininterromput d'11 del matí a 8 de la tarda. Hi ha possibilitat de visites col·lectives per grups, per això cal establir contacte amb Rafael Lobo, director del centre, trukeu als telèfons (93) 258 89 05 - 258 89 06 i 258 89 07.

Nous locals per a joves

S'ha inaugurat recentment el nou local que dona acollida en les seves dependències als Moviments Apostòlics de Joves. L'edifici situat al carrer Palma, 12 i amb l'entrada també per la Plaça Sant Antoni M.ª Claret, 6, abans antiga església de Sant Pau, s'ha convertit en la seu dels locals de la JOC, MUEC, MIJAC, HORA 3, Equip de Campaments, Escoltes i Guies Sant Jordi... de tots els que formen la Coordinadora de Moviments del Bisbat de Lleida.

L'entrada és per Plaça Sant Antoni M.ª Claret 6, allotja també els serveis d'informació i acollida de joves. És aquesta una vella aspiració de la Delegació diocesana

de Joventut i de l'Equip de Consiliaris.

L'acte de benedicció va ser presidit pel Sr. Bisbe la tarda del dia 1 de desembre. Al matí d'aquest mateix dia s'havia celebrat, al col·legi de les Dominiques, la IV Assemblea de Moviments.

Els nous locals van ser escenari, el passat 21 de desembre de la celebració conjunta del Nadal de tots els Moviments Apostòlics de Joves. Abans els Moviments tenien, cada un la seva pròpia celebració nadalenca, però aquest any hem una acció conjunta i coordinada.

Nadal per a tots-Mà Oberta

Amb aquest lema el Col·legi Montserrat dels GG. Maristes, Lleida, va posar en marxa els seus alumnes i col·laboradors a favor d'una més gran consciència social, coneixement dels barris i les seves necessitats. Recollien tot tipus de material que se'ls oferís, i els diners obtinguts amb la seva venda es destinaven a l'atenció de les persones necessitades. La Campanya es va celebrar del 16 al 20 de desembre i fou molt ben acollida per la població; comptà amb molt d'entusiasme per part dels organitzadors i els nois i noies que a peu pels carrers o en camionetes i tractors amb acompanyament d'altaveus animaven les persones que fossin generosos i donaven als carrers un color d'esperança.

Campanya Germanor-Fraternitat

Segons informes de la Delegació d'Economia del Bisbat la Col·lecta de la Campanya Germanor-Fraternitat ha tingut un augment del 21% en relació amb l'any anterior. S'han recaptat 5.424.013.— Ptes. cinc milions quatre-centes vint-i-quatre mil tretze pesetes. La consciència de la necessitat d'autofinançament de l'Església entra en el cor de tots com un dret i un deure.

Mort el Dr. Colom

El passat dia 5 de gener morí a Cardedeu monsenyor Amadeu Colom Freixa, el Dr. Colom, és així com era conegut i estimat per la gent del bisbat de Lleida. Sempre home d'Església era de tracte familiar i de gran comprensió. Amb la seva mort es tanca mig segle d'Història del bisbat de Lleida. Pràcticament la totalitat de la seva vida sacerdotal podem dir que l'ha viscuda a Lleida i en va fer oblatió de servei a l'Església de Lleida.

Al llarg dels seus 50 anys a Lleida ha estat sempre un capellà de govern i de Cúria. Arriba a Lleida de la mà del bisbe màrtir monsenyor Salvi Huix Miralpeix i restà a Lleida estimant-la i sabent-se estimat. Va conèixer 5 bisbes de Lleida des de la intimitat de ser Secre-

tari particular d'uns i essent Secretari Gral. del Bisbat i Vicari General d'altres. També per dues vegades ha estat Vicari Capitular, quan morí el bisbe Vilar i Sans i en raó de la dimissió del bisbe Del Pino. Canonge de la Catedral de Lleida era el Degà del Capítol.

Infatigable i ple de zel apostòlic va estar des d'un primer moment al costat de l'Associació de les Missioneres Auxiliars de l'Església. La seva experiència de govern i els moments difícils i històrics viscuts (període de la guerra civil, postguerra, Concili i post Concili) va saber aprofitar-la per ser també un bon capellà de... carrer, no sols de despatx. Obert de pensament i de

cor no feia diferències de tracte en raó de creences o pensament polític, en ell tothom trobava acollida; per això en aquells temps en què tot era difícil i sospitosos havia estat vigilat i avisat per la policia; fa menys d'un any que en conversa familiar i amical em contava anècdotes de la seva vida i experiència d'home fidel servidor de l'Església.

Per més coses que es diguin del Dr. Colom són encara més les que quedaran en el silenci de la Història de l'Església i en el silenci dels cors de tanta gent i tantes persones que han viscut en pròpia vida i saben qui i com era el Dr. Colom. Silenci de reconeixement i

admiració. Silenci que avui és crit de pregària pel servidor de l'Evangeli prevere Amadeu Colom i Freixa que mort per al món visqui en el Cel.

A la Catedral de Lleida se celebrà una Missa funeral el dissabte dia 11. Presidí la concelebració el senyor bisbe monsenyor Ramon Malla i foren nombrosos els papallans, i la gent que omplí la Catedral. A l'enterrament que tingué lloc el dia 6 a Cardedeu va assistir-hi el senyor Bisbe i una representació del Capítol; essent dia festiu, pels capellans no podíem deixar les obligacions parroquials.

Jaume Montaña

Pensant ho bé

Per Xesc Soliu

El llapis

La majoria de nosaltres, l'escola bressol i el jardí d'infància els tinguérem a casa. La porta d'entrada al món escolar fou la del parvulari. Un dels primers records de la meua infantesa, que ni l'amnèsia produïda pel tifus aconseguí esborrar, és el meu primer dia de col·legi. Recordo perfectament el trajecte: carrer Sant Antoni amunt, carrer de J. Paz, i després de travessar el carrer Mitjà del Passeig i passar pel davant de la botiga de sabates de l'oncle Joan, trobar-me en aquella per a mi sumptuosa entrada d'aquell edifici renaixentista amb escalinata senyorial on hi havia el parvulari de "Doña Teresa".

De petit, (no sé per què els defectes d'infantesa no costen de reconèixer), jo mateix i tota la parentela estem d'acord que era un vailet que em portava l'oli. No recordo cap plany ni cap plog que dramatzés el meu primer dia d'escola. És clar que la cara lluminosa i afable de "Doña Teresa" era prou per esvaïr tot temor. Recordo perfectament la seva mirada penetrant i el seu somriure inefable. Jo, ara ho sé, cercava l'estimació i l'amorosa acollida en els seus ulls clars, admirava els seus cabells platejats tan bellament clenxinats i recollits en impecable trossa, i aquelles arracades que, més d'una vegada, mentre intentava confegir mig assegut o repenjat a la seva falda, eren la meua joguina preferida.

Segurament que aquest primer record escolar té com a suport la memòria olfactiva i visual. Concretament, l'olor de llapis i el color groc de parets, portes i pupitres. Fins l'aparició dels bolígrafs, l'olor de llapis, era l'olor característica dels col·legis. El color groc, a semblança d'uns colors esportius, era el color distintiu i singular del nostre parvulari. Ni cal dir que l'experiència olfactiva, al llarg dels dies, es féu per a tots més densa i intensa: l'aire, els pupitres, els llibres, els davantals, flairaven a llapis. Naturalment els llapis eren l'eina més important per a la nostra tasca escolar. Els esmolats de dents deien "llàpit", i els papissots "llàpiz". El cas és que, d'una manera o d'una altra, negre o de color, el llapis era el rei.

El llapis és un estri per a escriure i dibuixar. És una barreta de fusta de forma cilíndrica o prismàtica que embolcalla la "mina", cos prim i cilíndric de certs minerals suaus, i que gui-

xen. Un cap de llapis es talla en punta, deixant al descobert l'extrem de la mina. Com que buscar la punta a les coses és un neguit encuriós de la intel·ligència, els infants que ho teníem tot per aprendre, patíem la fallera de fer punta al llapis, i amb l'afany d'assegurar el traç de pals, ganxos, rodones, i tota mena de gargots (descaradament plagiats per celeberrims pintors d'avui en dia), anàvem a punta per dia o leri-leri. Doña Teresa no donava l'abast.

L'altre cap del llapis patia la mania rosegaire dels infants. Ben lubricat per bavalles i saliva, dentegada rere dentegada, s'anava estovant si us plau per força, i el saborós gust de llapis anava coll avall. No sé si en Freud i pro-sèlits hi veien qui sap què. Jo crec que era una manera ben innòcua de relaxar la tensió del treball. Els primers pals i ganxos eren els millors; després full avall, pals, ganxos i rodones s'estiragassaven i encavallaven formant un galimatias de ca l'ample. El cas és que, entre el desgast, el menjat i les pèrdues, el negoci del llapis era un comerç florent.

El llapis, però, no ha estat mai un estri monopolitzat per pàrvuls i col·legials. Jo recordo el torner, el fuster, el sabater, el llaurer i els botiguers del barri, tots amb el llapis a l'orella. Més d'una vegada havia intentat de fer-hi aguantar el meu, però no me'n sortia. O malgrat les estrides, em faltava orella, o malgrat puntes i rosegades, em sobrava llapis.

Ai, tot passa! L'edat d'or dels llapis, també. Els bolígrafs, senzills uns, altres tan sofisticats com vulgueu, i els agressius retoladors han foragitat els llapis de totes les llapideres. "Sic transit gloria mundi", així passa la glòria del món i... dels llapis. El progrés i l'evolució tenen una certa vessant tràgica: el nou es fa vell i el millor pitjor, i sempre que dona a llum quelcom d'ordre superior una d'inferior envelleix i mor. Abans no sigui tard i se'n perdi la memòria, ¿què us semblaria si tots els ex-parvulistes i ex-col·legials promoguéssim un monument al llapis?

Girona

El Consell de Pastoral estudia les seves activitats

La majoria de religiosos s'han integrat tot estudiant el català

M. CABALLÉ

GIRONA.— El Consell Pastoral Diocesà de Girona s'ha reunit per estudiar les activitats i el funcionament de la Delegació per la Vida Religiosa. Aquesta Delegació està formada per mossèn Josep Maria Tor i les germanes Maria Dolors Bassols, Carmelita Vedruna i Amàlia Garay, filla de la Caritat.

En primer lloc s'oferiren unes dades estadístiques, segons les quals a la Diòcesi de Girona hi ha actualment un total de 1.263 religiosos i religioses, 126 comunitats i 52 congregacions diferents. A continuació es constataren els passos que s'han fet els últims anys per a l'inseriment dels religiosos en la vida diocesana.

Concretament, aquests passos s'han dirigit a la seva integració lingüística, aprenent el català, i també al coneixement del país i de

l'Església a Catalunya. Igualment es constata la progressiva col·laboració amb les parròquies i un major interès per la vida diocesana, en general.

Pel que fa al programa per aquest curs 85-86 s'especificaren les diferents accions que ja s'han portat a terme i les que s'han programat pel futur. Així es va celebrar una reunió extraordinària de la Delegació al principi del curs, s'han organitzat cursos sobre pastoral vocacional, Eucaristia i Comunitat, moral, etc.

A més, s'han organitzat trobades per àmbits: Contemplatius, Superiors, Tercera Edat, etc. Per últim, també s'han organitzat accions d'informació als arxiprestats, trobades amb el Bisbe, i una jornada diocesana conjunta.

Per últim, es va fer un balanç del Fons Comú de Solidaritat que es nodreix amb les aportacions voluntàries de les comunitats. El balanç és positiu i ha permès d'aju-

dar les comunitats que tenen dificultats pel pagament de la Seguretat Social. Acabada aquesta informació el Consell de Pastoral va debatre el fet creixent del tancament de cases religioses que repercuteix en un empobriment de la vida a les parròquies. Aquesta constatació va fer veure la necessitat de promoure les vocacions a la vida religiosa i la necessitat de fomentar a nivell local la col·laboració entre religiosos i parròquies.

Carta de monsenyor Camprodon

Per la seva banda, el bisbe de Girona ha dirigit una carta a totes les comunitats de religiosos i religioses, recordant-los que "la vocació religiosa ha d'estar integrada en la vocació global de l'Església ja que els Religiosos —diu— envigoriu la vida de l'Església, sou vida de l'Església". Monsenyor Campro-

don afirma que "la vostra vocació s'integra en la globalitat de la vocació del poble de Déu que és a Girona, a la resposta que conjuntament donem a la crida del Senyor: Sigueu sants, com jo sóc sant".

El bisbe insisteix que "cal descobrir la pròpia vocació formant part de la vocació de l'Església... i els talents individuals poden reclamar drets, però comparats amb la missió de l'Església, queden molt petits". I afegeix: "No es tracta de menystenir els talents individuals, sinó de posar-los al servei de l'Església, al servei d'uns objectius superiors, més envejables, que sols no aconseguiríem mai".

Per últim, monsenyor Camprodon diu: "Tant de bo que la fidelitat a la vocació ens identifiqui cada dia més amb el Poble de Déu, amb les seves il·lusions i les seves esperances perquè per ell som el que som".

S'han de batejar els infants?

¿És correcte? ¿S'han de batejar els infants tot just nats?

No sols és correcte, sinó que és el més natural. Parlo a pares cristians. No sé de cap pare que regategi el seu fill allò que li pot ser un bé. I l'amistat i la vida de Jesús són sempre un bé, pels grans i pels petits.

Quan el baptisme es contempla de teulades avall, queda reduït a un acte social; talment la inscripció a un club, que no afegeix res de fonamental a la persona. Resta la tranquil·litat d'haver complert un ritus tradicional en la família i en la cultura occidental.

Però el baptisme és una altra cosa. Té uns espais més oberts i una realitat més fonda. Pel baptisme Jesús ens introdueix a la seva família, de la qual Déu és pare. Ens fa passar d'una situació d'home vell, de pecat, a un camp de gràcia. El baptisme empelta en la vida que hem rebut dels pares, la vida de Jesús ressuscitat.

Això es realitza per la pregària i els signes de l'Església, que ens vénen de la tradició més antiga.

Repeteixo que parlo a cristians, a persones que creuen en el Déu de Jesucrist, un Déu altruista, que comunica la seva vida.

A voltes em pregunto: ¿Com deuen llegir l'Evangeli aquells pares que retarden el baptisme de llur fill i es troben amb l'escena de "Jesús i els nois", quan adreçant-se als deixebles que no els deixaven acostar al Mestre, els repta: "No impediéu els infants d'acostar-se'm".

El baptisme no és la inscripció a un club. És l'entrada a una família, la participació en la vida d'un poble: el Poble de Déu.

La partida de baptisme és la testificació d'un acte i no res més.

¿I les exigències que comporta el baptisme? Perquè tota vida té les seves exigències.

Naturalment que hi són: Per part de l'Església i dels pares hi ha el compromís d'ajudar l'infant a conèixer i a valorar la seva condició de fill de Déu.

Per part del batejat, el d'acceptar la nova realitat, a mesura que madura la seva responsabilitat.

Naturalment que ha de ser una acceptació lliure, a partir d'una educació il·lustrada.

En el cas del refús o sigui que el noi es giri d'esquena quan sigui gran, els pares no s'hauran de penedir mai de no haver procurat a llur fill el que per a ells és el millor dot, la fe.

Avui es retarda excessivament el baptisme dels infants. Quan s'estima l'amor de Déu en nosaltres, no hi ha raons per ajornar-lo. Unicament té sentit, quan els pares volen prendre's un temps per preparar-se a fer les coses bé; per repensar què vol dir per ells seguir Jesús.

Si l'Església, avui, demana més preparació per a rebre els sagraments, no la mou cap afany d'organitzar una cursa d'obstacles. Ho fa per ajudar a prendre amb la màxima consciència les decisions importants.

Jaume Camprodon
Bisbe de Girona

Una carta rebuda des de terres de missió:

"Gràcies perquè m'heu donat de menjar i de beure"

FIGUERES.— Gràcies, bons amics de Figueres —ens ha escrit Sor Maria de Sant Joan, des d'Alt Volta (Àfrica), i que ara s'anomena "Burkina Fasso".— Gràcies a la vostra ajuda ha fet que no morissin de fam centenars de persones i que molts infants recobressin la salut.

A la nostra Casa Missional és una desfilarada de gent —escriu Sor Maria— Mares amb infants demanant menjar i medicaments. Una nit, a les dotze, trucà la porta una mare amb cinc fills, plorant de gana...

A més a més, els refugiats de Nigèria i del Txad, sense protecció de ningú. Hi ha dies que no saps com fer-ho per a remeiar tanta misèria...

Són aquestes unes notícies que arriben al fons de l'ànima. Fer pous! Obrir pous! Buscar aigua! Heus aquí una necessitat urgent d'aquelles regions africanes, d'unes condicions climatològiques duríssimes, que no es pot conrear la terra per falta d'aigua, i on la gent, en anys de sequera, mengen un cop al dia mill amassat, i que el contagi posa en perill la vida, especialment dels infants.

Quina Mare, pels negres, és Sor Maria de Sant Joan, dominica de la Presentació! En el nostre món d'egoisme, on tot es valora i es mesura en diners, fa esborronar la pell aquests exemples de generositat, que només es poden donar al si de l'Església catòlica.

— Hem tingut uns anys de molta secada, que vol dir anys de fam i d'epidèmies — explica la bona monja a qui l'any passat, la Generalitat va concedir la Creu de Sant Jordi.

Missioners Salesians a Niefang (KENYA). Al ritme del Nku els fidels s'acosten a l'església per assistir a la Santa Missa.

Per què uns europeus, uns catalans que aquí tenen bona taula, comoditats, confort, família i companyia agradable marxen a terres llunyanes, a unes cultures diferents i de difícil entendre-les, a posar-se al servei dels més pobres, en els continents africans, asiàtics o en les regions indígenes del centre i del sud d'Amèrica?

Hi van per negoci? Per fer diners? Per alguna ambició personal? No! Hi van moguts per l'afany de fer conèixer a aquells també fills de Déu i germans nostres, la Fe cristiana i la doctrina de Jesucrist. I a fer-los més agradable la vida terrena; a ensenyar-los a cultivar la terra, a criar animals domèstics, a

terial, substituint les canyes, que quan plovia les goteres impediéu de fer col·legi a uns pobres infants que fan quilòmetres i quilòmetres per anar a l'escola.

— He fet un curs per ensenyar a criar gallines a les famílies més abandonades, i sense un pam de terreny propi — explica, en una carta, des de Guatemala, la Germana Maria Teresa, dominica, a la seva mare, que viu a Manresa.

Fa poc, va morir a Uganda, Angel Frigerio, missioner combonià, de 90 anys i d'aquests, setanta-quatre dedicats a les missions, construint hospitals, escoles, esglésies, ensenyant els oficis de paleta i de fuster als joves africans. Tota una vida de servei. Morí amb les butxaques buides, però amb el cor ple d'amor a Déu i al pròxim.

Ezequiel Ramin, jove missioner de 32 anys, ha mort assassinat al Brasil, víctima de la cobdícia i la maldat d'uns poderosos. Notícia esfereïdora! Aquest missioner s'havia distingit per la defensa dels indis a l'amèrica brasilera i dels jornaleros del camp.

Amics, siguem justos en els nostres judicis sobre l'Església, l'essència evangèlica de la qual escampa arreu del món, i especialment a l'Àfrica, el nostre papa, Joan Pau II.

I siguem conscients d'aquests problemes socials, als quals els missioners dediquen totes les seves limitades forces.

Especialment siguem-ne conscients cada vegada que tinguem set i gana, i ens mengem un bon bistec amb una gerra de cervesa fresca a les mans...

Francesc A. Picas

Tarragona

Finestral de la Caritat de Tarragona

Ajudar els parats

TARRAGONA.— El nombre de parats no baixa, al contrari, i són molts pares de família, joves, vells... que no tenen el necessari per a viure, nens malalts i maltractats. La col·laboració de tots permet de fer front a algunes d'aquestes situacions, fruit d'una societat injusta.

"TOTS HEM DE FER QUELCOM"

En nom dels qui pateixen i en ordre de prioritat, demanem la vostra ajuda pels següents casos degudament comprovats:

Nº 1.86 - Mare que té tres fills a càrrec seu, està separada i no té feina. Una de les filles de 9 anys, és sorda de les dues oïdes, va a un centre d'educació especial, però necessita dos audífons que la mare no pot pagar. Per a comprar-los li fan falta 68.000 ptes.

Nº 2.86 - Matrimoni en atur i sense subsidi, tenen tres fills. Els ha arribat l'avís del desnonament i necessiten urgentment 46.475 ptes. per no quedar-se al carrer.

Nº 3.86 - Matrimoni gran. Es dedicaven a la venda ambulat, ara no poden fer-ho ja que els obliguen a pagar l'impost al mercat, no tenen d'altres ingressos. Per a poder solucionar aquest problema i cobrir les necessitats bàsiques els cal 30.000 ptes.

Nº 4.86 - Matrimoni amb 4 fills, sense feina cap. Per pagar els deutes d'alimentació, lloguer i llum necessiten 45.000 ptes.

Nº 5.86 - Matrimoni amb 5 fills. El pare cobra una pensió d'invalidesa de 9.512 ptes. Deuen a la botiga d'aliments i no poden pagar ni el lloguer ni la llum. Necessiten 45.000 ptes.

En nom del qui reben la vostra generosa ajuda us donem les GRÀCIES. Els donatius es poden entregar a: Caritas Interparroquial de Tarragona. Avda. Prat de la Riba, 35 - 43001 TARRAGONA.

Crònica d'una setmana de recés a la Casa d'Exercicis "Verge de Montserrat", de Caldes de Montbui

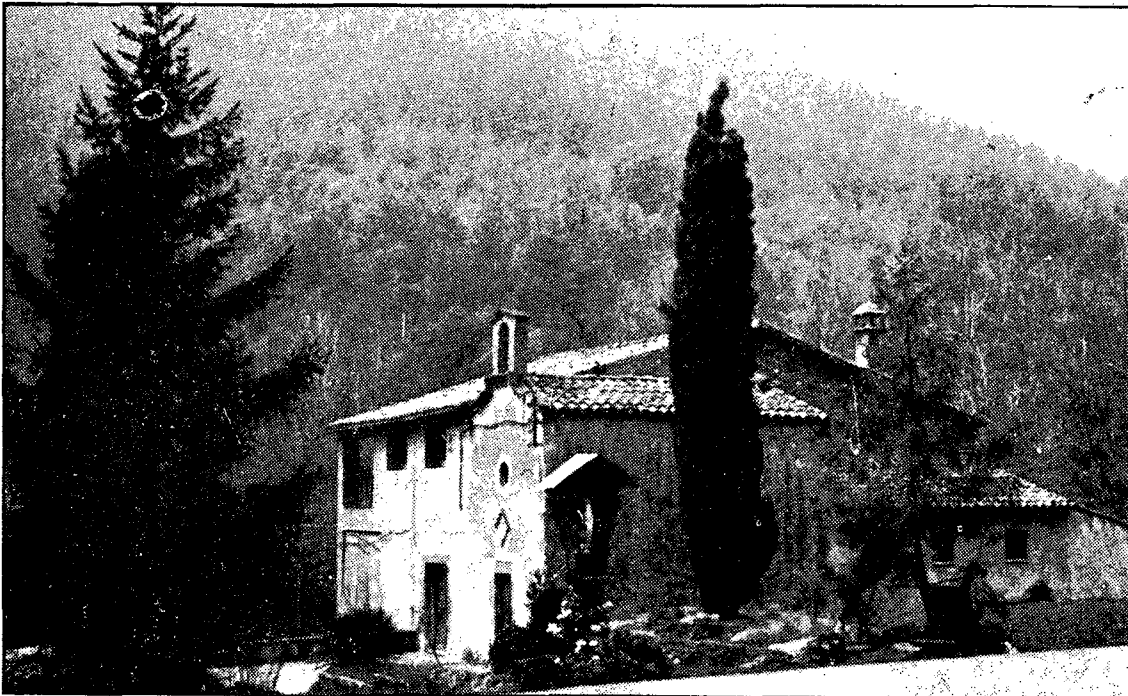
Una experiència de desert

BARCELONA.— Molt es parla avui dia del desert: desert cultural, desert ecològic,... però és un ben poc esmentat un altre tipus de desert, aquell que Jesús portava a terme tot sovint, allunyant-se dels sorolls i crits del món, per pregar, en silenci, davant el Pare.

Altres cop he pogut experimentar la magnificència del contacte directe i unipersonal amb Déu mitjançant una setmana de recés a la Casa d'exercicis espirituals "Verge de Montserrat" a Caldes de Montbui, allunyat de Barcelona, on visc, i al costat d'uns germans i germanes, joves i grans, reunits allà amb una única finalitat: cercar Déu, saber què vol Déu de mi,...

Si bé em va costar entrar en aquets cinc dies de silenci absolut, on s'alternaven les plàtiques del P. Muntaner, les estones de pregària comunitària, el moment àlgid de l'Eucaristia, i moltes, moltes hores de pregària personal amb Déu, a poc a poc vaig anar confiant en el Pare, em vaig anar posant a les seves mans, despullant-me de tots els meus prejudicis, intentant no ofegar-me en els meus problemes (si bé és tota la persona que es posa davant Déu, amb virtuts i defectes, amb problemes i sense), àdhuc intentant deixar de cantó la prepotència del meu jo i, abans que estimar-me a mi mateix i preocupar-me de mi mateix, estimar Déu i, a través d'Ell, els germans.

No us penseu que vaig trobar, en les meves estones de pregària (de vegades molt dures, àrides, plenes de dubtes,... però confiada i esforçada),

Us vull animar a fer de la vostra fe una militància activa en qualsevol dels grups cristians que a la nostra ciutat i al nostre país intenten fer realitat l'esperança, la vida mateixa de Jesucrist: "Estimeu-vos els uns als altres"

massa idees i coses meravelloses. Però us puc assegurar que vaig sortir nou d'aquests dies de recés: amb pau (la Pau de Déu), tranquil·litat, gran serenitat i una afany d'estimar el món, els germans i germanes que m'envolten dia rera dia en la família, en el Centre, en la Facultat, en el treball, en el barri, acceptant-los tal com són, estimant-los tal com són. Un afany de fer coses, de donar-me com Crist es va donar, de ser imatge seva (Gn 1.26) en la meua societat o, almenys, intentar-ho.

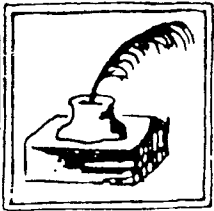
Tampoc no us penseu que això forma part de la típica eufòria post-recés, un recés que vaig fer la primera setmana de juliol. Aquest desert forma part d'un camí que intento seguir, és conseqüència d'una pregària (estona al costat del millor amic, del millor pare, de Déu) diària que intento portar a terme, d'un caminar al costat d'altres joves en el Centre d'Espiritualitat "Verge de la Pau", d'un voler estimar cada dia arreu i sense reserves. Tot el que en un desert es pot arribar a descobrir perdura si durant tot

l'any es manté viva la flama despertada en ell, mitjançant unes reunions i l'ajut de la pinya formada amb altres germans també cristians.

Per això us vull animar que aneu al desert un cop a l'any (com a mínim) i a fer de la vostra fe militància activa en qualsevol dels nombrosos grups cristians que a la nostra ciutat i al nostre país intenten fer realitat l'ensenyança, la vida mateixa de Jesucrist: "estimeu-vos els uns als altres..."

Josep Mª Suñé i Negre

Impromptu

Honors funeraris

La mort és la cosa més seriosa que fem després d'haver nascut. El que fem entre les dues fites és molt important, i cadascú ho realitza segons les seves capacitats. Per això no trobo bé que la mort es capitalitzi a favor de parents, amics o correligionaris, perquè ho considero una manca de respecte al difunt. Ni que es ressaltin anècdotes laudatòries com la del gust d'un senyor alcalde que va deixar escrit que els seus funeraris fossin en llatí i amb les clàssiques melodies gregorianes... Ni l'esforç de carretejar amunt i avall carrosses funeràries, perquè els locals no en tenien cap que els fes peça.

L'altre capítol és el de les esqueles. No em sembla bé que en una mateixa pàgina del diari es publiquin una munió d'esqueles, una per cada una de les activitats en vida de l'il·lustre difunt...

D'això n'ha estat una víctima més, l'eximí poeta mossèn Camil Geis, mort recentment a Sabadell on havia exercit el seu ministeri durant cinquanta-set anys. Entre les diverses esqueles no hi mancava la de l'Ajuntament de la ciutat vallesana en la qual s'hi va ometre la creu, com si fos de summa transcendència fer palès que la corporació municipal era laica per damunt de tot.

Mossèn Camil Geis, amb la seva bonhomia de sempre, ara en plenitud, deu haver somrigut tot beneït des de dalt la seva estimada ciutat.

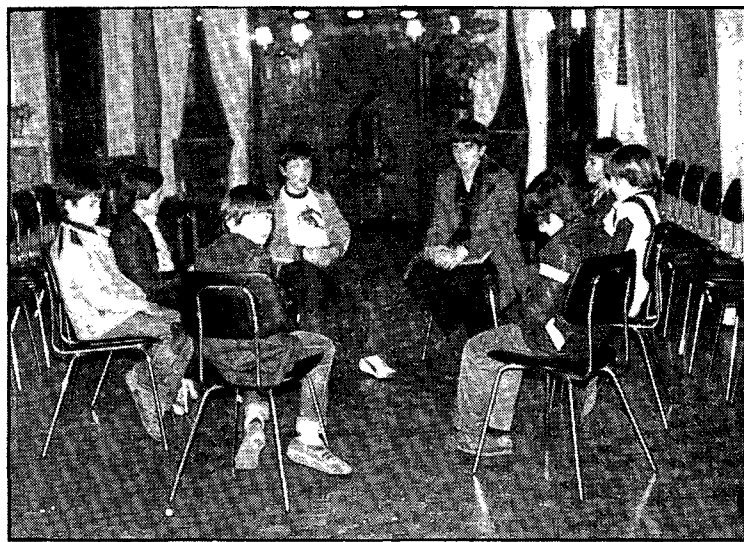
ORIOL CAMPS

Compartir amb els infants la paraula de Déu

BARCELONA.— Fa ja un temps que sóc responsable d'un grup d'infants. M'agradaria compartir l'experiència del que ha estat i és aquesta dedicació.

Ens reunim una vegada a la setmana com a única finalitat: compartir l'experiència de la Paraula de Déu en cada u. El meu treball consisteix a donar noves pistes i orientacions perquè el text bíblic del qual es tracte sigui tan intel·ligible com sigui possible; i no és fàcil, primer perquè suposa un compromís. No puc donar idees únicament; hi ha d'haver una experiència personal darrera de cada paraula. ¿Com puc parlar de perdó si en mi no hi ha aquesta actitud? ¿Com puc encoratjar els infants a la fidelitat en l'oració si per la meua part no existeix aquesta fidelitat?...

Però no solament hi ha la part espiritual, sinó també la dedicació a cada un en concret amb les xerrades personals, compartint els seus problemes,

el tracte amb els pares, les sortides de grup...

Cada vegada que vaig a la reunió, ho faig amb una certa temença; em dona la impressió que no sabré fer-ho, però crec que això se supera quan es va amb la intenció no d'ensenyar sinó de compartir, encoratjar.

Com he dit abans, per a mi

és un compromís. No puc deixar d'anunciar la Paraula perquè l'endemà tingui un examen, per exemple.

Per a mi és dedicar-me amb els cinc sentits i crec que val la pena.

Miquel Cucurull
Centre d'Espiritualitat
Verge de la Pau

Barcelona

Té lloc a l'Institut de Teologia de Barcelona

Un curs d'espiritualitat palesa l'interés actual per la mística

BARCELONA.— Tal com vam informar en el seu moment, l'Institut de Teologia de Barcelona, ha organitzat un curs d'espiritualitat que s'inicià el passat 28 d'octubre. Aquest curs consta de tres blocs: "La oración según santa Teresa" (P. Maximiliano Herraiz), "El cor com a lloc de Déu" (P. Cebrià Pifarré) i "La conversió" (P. Josep M. Fondevila). Al primer bloc s'hi matricularen 146 persones, 104 al segon i 70 al tercer.

El P. Maximilià Herraiz, carmelita descalç, expert en santa Teresa, ha professat el primer tema. Ell és professor a la Facultat de Teologia de València i Director del Centre Internacional d'Espiritualitat, a Àvila. Entre d'altres ha publicat les següents obres: "Sólo Dios basta (Claves de espiritualidad teresiana)", "Introducción a las Moradas", "Introducción al Camino de la perfección", "Introducción al Libro de la vida", "Santa Teresa maestra de espiritualidad" i el llibre, veritable "bestseller" teresià dels darrers anys, "La oración historia de amistad". El P. Maximilià ens conta l'interès que suscita actualment el tema de la mística. Per això no s'estranya que un públic tan nombrós assisteixi, a Barcelona, a les seves classes i ens diu que, a les Facultats de Teologia, els alumnes són molt sensibles a l'experiència dels místics.

Preguntem, doncs, al P. Maximilià Herraiz:

—Per què té audiència avui la mística?

—Perquè comporta el sabor de la vida, com arrel i corona, davant

la freda ideologització. I perquè és afirmativa, generadora de llum, enfront del "càstig" humà que suposa tanta pregunta sense resposta.

Des de santa Teresa, concretament, s'hauria d'afegir que l'audiència de la mística és exigència de diàleg ecumènic, dins i fora de la comunitat cristiana. Hom present que el resultat de l'ecumenisme es troba a les mans dels místics.

Té sentit la vida mística per a la vida ordinària?

—Es podria respondre preguntant: és possible una vida ordinària cristiana sense mística? És possible una vida sense amor? Sense mística, és a dir, sense reconeixement i acceptació d'una Presència i un Horitzó Personals, la vida ordinària queda buida i ens buida. Descobrir la Presència i fer-la emergir a la consciència personal i social és retornar a la vida ordinària —o simplement donar-li— tota la seva sublimitat. Fer-la extraordinària.

La figura de santa Teresa té actualitat? Quins trets d'ella incideixen en el nostre temps?

—Es la perllongació i reafirmació de la primera pregunta. L'actualitat prové de la seva frescor y de la profunditat de la seva experiència mística que fa transparent el seu humanisme. On es dona una experiència, allà l'actualitat s'afirma i creix.

Entre els trets que "en diu" la figura de santa Teresa podríem re-

cordar: el seu joí i exultant humanisme, la seva inserció en la història, la capacitat d'obrir camins on les estructures els barren, el sentit d'amistat —humana i divina— que és una afirmació del meravellós esdeveniment de l'Encarnació: "diví i humà junts".

10 —Quines són les característiques més rellevants de l'oració teresiana?

—El personalisme: relació d'amistat; la dimensió comunitària i eclesial: l'oració és palpitació i servei eclesial; el caràcter marcadament compromès: canviar la "condició", sanar les arrels del ser, personal i comunitari; i, finalment, assenyalar la creativitat personal en la vida i en la praxis. Sentència amb energia alliberadora: el que més et desvetlli a estimar fcs-ho. Crear la pròpia oració i les formes que l'expressen i nodreixen. I segons les evolucions que la mateixa història d'amistat requereixi i assenyali.

J.G.

FINESTRAL DE LA CARITAT

Balanç

El balanç del Servei d'Ajuda Econòmica arriba un any més a les seves mans.

Hi contabilitzem les demandes que han fet a Caritas famílies i també persones soles que necessiten un suport urgent per a enfrontar-se a problemes greus.

Cal que a través d'aquests números i dels motius que han originat aquestes demandes ens acostem a l'angoixa i a la por d'aquells a qui els manca allò més indispensable: la possibilitat de fer front per si mateixos a les seves necessitats.

La solidaritat i l'esforç econòmic de tantes persones ha alleujat moments difícils de la vida d'aquestes famílies. A tots ¡Moltes Gràcies!

565 deutes d'aliments, rebuts de llum, aigua i gas	9.835.748 ptes
326 pagaments de lloguers pendents, deutes de pensions i ajudes entrada pis	9.197.145 ptes.
64 desnonaments	2.813.903 ptes.
59 ajudes hipoteques, despeses comunitat, i arranjaments urgents d'habitatges	1.997.082 ptes.
151 tractaments mèdics, ortopèdia i pròtesis	3.256.526 ptes.
109 rebuts escoles, guarderies, menjadors escolars i llibres	1.446.379 ptes.
23 retornos a llocs d'origen i trasllat mobles (migració interior), repatriació	676.371 ptes.
21 rebuts endarrerits de la Seguretat Social del Servei Domèstic	598.203 ptes.
51 estris de treball, llicències fiscals i altres	903.052 ptes.
Són 1.369 peticions en les quals s'han invertit	30.744.409 ptes.

També s'han pogut donar 34 cadires de rodes que no consten en l'anterior relació.

Resum de gestió

Peticiones publicadas en la prensa	396
Peticiones atendidas y no publicadas	973
	1.369

Una bona biografia sobre el Dr. Lluís Carreras

He de confessar que eren molts sabadellencs que esperàvem aquest llibre de Dolors Viñas i Camps, la qual hi ha dedicat unes hores denses dins de la seva labor pedagògica diària. I li ha sortit una biografia modelica, àgil, de línies segures. D'ara endavant el qui vulgui profunditzar i ampliar la sensacional trajectòria vital del Dr. Carreras, tindrà a mà una guia insubstituïble i certa.

El Dr. Lluís Carreras ha estat un continuador de l'obra de Balmes, Torras i Bages i del Cardenal Mercier, en la vessant ideològica, i fou un fidelíssim interpretador de l'apostolat litúrgic promogut pel papa sant Pius X. "Faremo liturgia" va dir en els seus inicis Pius X i Lluís Carreras va fer litúrgia, amb el P. Sunyol, Altisent, Franquesa i ens va deixar com ha un tresor de valor incalculable el seu "Eucologi", jo diria un dels llibres més formidables de formació religiosa i litúrgica que s'hagin escrit en qualsevol literatura mundial. Ens referim sobretot a la quarta edició de l'any 1948.

Només repassant l'Index general de l'esmentada biografia de Dolors Viñas ens adonem d'un cop d'ull de la immensa labor sacerdotal com a escriptor, biògraf, liturgista, diplomàtic a les ordres del cardenal Vidal i Barraquer i de la Santa Seu, orador d'una amplitud, dicció i reflexos veritablement insospitats per a tots aquells que tinguerem ocasió d'escoltar la seva veu vellutada, inoblidable, d'una intensitat i vivacitat genial.

Un dels trets més característics de la seva exhaustiva labor d'apostolat i d'acció ciutadana, a la vegada, va ser el seu amor entranyable a Catalunya. I va fer-ho des de tots els punts de vista. Va orientar polítics, va formar homes per a institucions professionals en ordre a una actuació ajustada a les nostres tradicions va fer curssets a la joventut —formació del caràcter i de la consciència—, fou conseller de bisbes, de famílies i de joves promocions de les quals havia de sortir els dirigents actuals de la política catalana.

El seu amor al Papat fou proverbial. L'home blanc del Vaticà va mereixer sempre la seva adhesió total i absoluta. En això va ser insubornable. Mai no va ser més "papista que el papa" i mai no el va temp-

tar aquesta mena d'actuació paral·lela que tan ens afecta en el temps actual en el camp de la teologia i de la sociologia enfront de la línia clàssica i autèntica del Vicari de Crist. I es que el Dr. Carreras era un home posseït del "seny" català, que tan bé va definir Balmes en el seu memorable "Criteri".

També es reconfortant el considerar l'amistat que uní aquests dos homes excepcionals que foren el Dr. Lluís i el canonge Josep M.ª Llovera. Els veiem junts en la "Sinopsi Evangèlica" de M.-J. Lagrange, de la qual en feren la versió catalana amb les notes corresponents. Hem vist plorar el Dr. Carreras quan en el transcurs d'una conferència va mencionar el Dr. Llovera que feia quatre dies havia mort.

Una de les experiències més curioses ha estat l'haver format part de la Junta directiva de l'Acadèmia Catòlica de Sabadell, quan ell n'era el Consiliari. Cada reunió de junta era com una mena de festa espiritual. Eran tan interessants la seva parla i tan originals els seus comentaris que s'extenien a tota mena de temes que no notàvem que havien passat dues o tres hores. Fins i tot n'hi havia hagut que només el Dr. Lluís havia tingut la paraula. I això sense cap esforç ni fatiga per ell ni pels altres. Tanta era la seva eloqüència com la intensitat i universalitat de la seva curiositat.

El Dr. Lluís Carreras era un home que sempre estava preparat. D'altra manera no es podria comprendre la seva habilitat i traça en l'exposició oral o escrita fos quina fos la qüestió tractada.

El llibre "El doctor Lluís Carreras i Mas" de Dolors Viñas que suara ha editat les publicacions de l'Abadia de Montserrat, ha estat ocasió d'una immensa alegria pels admiradors del Consiliari de l'Acadèmia Catòlica i de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. I és un llibre també que causarà sensació entre la joventut catalana que ara tindrà ocasió de conèixer-lo d'una manera clara i objectiva. L'obra i vida del Dr. Lluís Carreras és estimul i honor per la nostra pàtria. Ens abelleix acabar aquest escrit amb una frase seva que fa: "Esforç i alegria per a complir tots els deures, però el neguit fora".

Josep Maria Riu

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs. XXV Peregrinació.
De l'u al tretze d'agost. Places limitades.
(Mínim vint-i-cinc places. Màxim quaranta-cinc)

Tretze dies de duració. Hotels quatre estrelles.

Inscripció i informes:
Comissaria de Terra Santa. PP. Franciscans
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 Barcelona

Urgell

Els programes de formació s'adequaran a cada candidat

Abans de dos anys hi podria haver diaques permanents

LA SEU D'URGELL.— Recentment ha tingut lloc a la Casa d'Espiritualitat dels Sant Crist de Balaguer una reunió a la qual han assistit els Vicaris Generals, el Delegat de Formació permanent i sis dels candidats al Diaconat permanent, alguns d'ells acompanyats de les seves esposes i fills.

Mn. Vilardell i Mn. Pujol van explicar als assistents la teologia del Diaconat Permanent a la llum dels documents de l'Església sobre la restauració d'aquesta institució. Mn. Fermí Casal va informar sobre els possibles programes de formació dels candidats. La formació dels diaques exigeix un programa diferenciat per als diferents candidats, perquè tots tenen diferent grau de formació i són diversos també els serveis especials als quals se senten cridats. D'acord amb aquesta realitat sembla que s'establirà un programa general de formació, obligatori per a tots els aspirants, i diverses especialitzacions d'acord amb els carismes i vocació de cada candidat.

En acabar la trobada, que en tot moment va tenir un ambient de

viva comunicació entre els assistents, va decidir-se organitzar una reunió informativa amb els diaques permanents de la diòcesi de Lleida a fi d'intercanviar impressions i encoratjar-se mútuament en el servei a l'Església.

Ja se celebra missa a la nova església de Baqueira-Beret

Amb assistència de 700 fidels, el propassat 31 de desembre es va celebrar la primera missa a l'església de Baqueira-Beret, que serà dedicada a la Verge de les Neus i que ha estat construïda pensant especialment en el servei religiós dels esquiadors, personal d'hosteleria i empleats del conjunt esportiu d'hivern. Cada dissabte, a les 7 de la tarda, hi celebra la missa Mn. Evarist Vigatà, rector de Salardú, parròquia a la que pertany Baqueira-Beret.

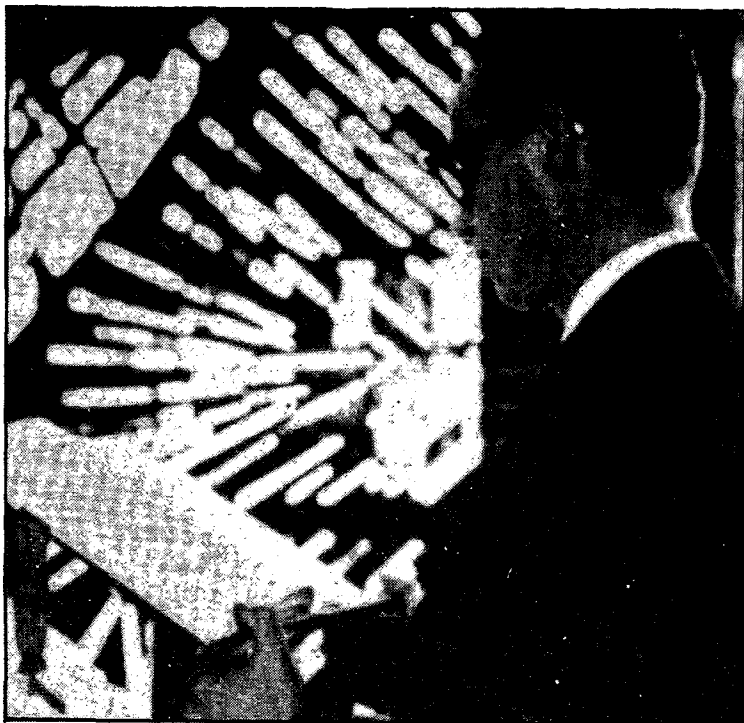
L'obra ha estat dirigida per una "Comissió Promotora" que ha informat que l'import total de les obres de la nova església en la pri-

mera fase és de 31.019.332 ptes. repartides en els següents conceptes: certificacions d'obra realitzada, 28.245.000; obres en curs i pendents de certificació, 2.376.322 ptes; despeses en taxes, circulars i correu, 397.510 ptes. D'aquests 31 milions de ptes. la Comissió ja n'ha ingressat més de 12, fruit de donatius, benefici d'una rifa i altres aportacions. Resta, doncs, un dèficit superior als 18 milions.

El projecte de la "Comissió Promotora" preveu encara obres per valor de 9 milions de ptes: col·locació de fusta al sostre, pavimentació de la nau i mobiliari. Per a aquests conceptes la Comissió ha repartit entre els assistents a la missa unes pòsses per subscriure una aportació econòmica mensual durant dos anys.

L'arquitectura de la construcció està formada per tres naus de pedra a dues vessants cobertes amb llosa a l'estil muntanyenc.

Antoni Mirabet

Es tracta de respondre a allò que conté la teologia del diaconat permanent a la llum dels documents de l'Església sobre la restauració d'aquesta institució

Ritu d'admissió a Mora d'Ebre

MORA D'EBRE.— A l'església parroquial de Sant Joan Baptista, de Mora d'Ebre, va tenir lloc, el propassat 11 de gener, el ritu d'admissió a ordes de Joan Manuel Bajo Llauredó, alumne del Seminari de Tortosa, on estudia el 2on. curs de Sagrada Teologia.

El bisbe de la diòcesi, Dr. Carles, en una celebració de la Santa Missa, en la qual també administrà el sagrament de la confirmació, admeté oficialment un fill de l'anomenat poble a la preparació per al sacerdoci.— Josep-Apel·les.

Els sants innocents

Fou notícia

Quan Benjamí Moloise va morir, el món sencer es commovia. Era un home negre, poeta, compromès amb la causa dels Drets humans, i allà on encara sobrevivia legalment i institucionalment el racisme. Cert és que Moloise havia mort un policia feia uns pocs anys i se'l jutjava i condemnava per aquell fet. Nogensmenys, va haver-hi quelcom d'impressionant: la pena de mort, el racisme i la causa sufocada i ofesa d'una immensa majoria. I si tot això es veia i s'explicava en solfa marxista, el fet era, en acabat, una gran notícia. Una d'aquelles notícies que tothom hi té quelcom a dir.

No són notícia

Però no sempre els fets importants són notícia. N'hi ha d'importantíssims i de sistemàticament silenciats. Les estadístiques menys inflades sobre control de natalitat parlen de vint milions anuals d'éssers humans engendrants, eliminats mitjançant "interrupció voluntària de l'embaràs" amb mort del fetus. La qual cosa significa uns 55.000 morts al dia. Blancs, negres, grocs... de totes les races. Metòdicament suprimits, dia per dia. I no són culpables de res, sinó criatures innocents. Però és que, aparentment, no valen res. En efecte, la seva pròpia mare no els estima, i els fa matar, els llença a morir. La llei humana no els reconeix personalitat, ni els protegeix. La societat els ignora, no els reclama, no s'indigna. Serà, doncs, que no són màrtirs, que no moren per res? La d'ells no és, doncs, una causa? L'únic segur és que no són notícia.

Tothom ho sap, però no se'n parla

I fins i tot ens molesta que ens els recordin. Potser perquè ells són un testimoni de la duresa de cor del nostre temps.

La mort llur, silenciada, és testimoni horros i mut, davant del qual es tomba la cara per no mirar-lo de front.

Fa temps que aquestes consideracions em commouen profundament. ¿Podem pensar fredament en 55.000 víctimes diàries, sacrificades a l'egoisme, al benestar o a l'afany de

gaudir la vida sense perdre la fe en la Humanitat? Si a diari moren 55.000 criatures innocents, per a comoditat dels grans, i "no té importàcia"... ¿no ens enfonsem en el més absolut dels absurds? ¿Podrà haver-hi ja res que tingui importàcia? I si per algú això no és tan important, o "no és tan dramàtic", ¿què és, per ell, l'important?

Els sants innocents

Com que l'amor és la raó de ser de la nostra vida, tothom entreveu, ni que sigui vagament, que si a un ésser humà no l'estimés ningú en absolut, aquella existència no tindria sentit. Doncs bé, si hi ha una sola vida humana sense sentit, tampoc no té valor, i això afecta a tota la Humanitat. I si són vint milions a l'any sense valor ni sentit, això és quelcom més que un misteri molt gran. Però està passant, de fet! I el dubte ens acarà terriblement amb el No-Res.

Preocupat amb aquests pensaments, vaig sentir un vespre a la litúrgia de l'Església uns versos que deien més o menys: "Pot una mare oblidar els fruit de ses entranyes? La que està criant, abandonar el seu fillot?" - Era la pregunta! I la resposta categòrica de l'Etern: "Doncs encara que ella l'oblidés —paraula de Jahvè—, Jo no m'oblidaré de tu".

Vet aquí que són ja centenars de milions de criatures, víctimes innocents de l'avortament. I no podia ser que morissin per no-res sense fer absurda tota la Creació. Algú els havia d'estimar amb un amor proporcionat a la immensitat de la injustícia, a l'letgíssima deformitat del crim que s'hi comet, amb ells. Però no és això la lògica conclusió d'un sil·logisme, sinó paraula revelada: "Ni que ta mare t'oblidi, Jo no t'oblidaré". I significa dues coses: Primera, que Déu estima els homes. Segona, que no ens estima en massa (molts homes, molt amor; pocs homes, poc amor), sinó a cada un com si fos l'únic, amb un amor singular. I —això és ara una opinió meua— les víctimes innocents que ningú no estima, els estima Déu amb un amor del tot singular. Tant que, batejats amb sa pròpia sang, són dia a dia sants innocents.

Santiago Fernández Burillo
Catedràtic de Filosofia.

Colòmbia

La catàstrofe ha obrat de catalitzador d'un sentiment que no estava somort

La mortaldat causada pel Nevado no va matar la fe d'Armero

LA SEU D'URGELL.— La catàstrofe ocasionada per l'allau de fang del Nevado del Ruiz a Colòmbia per a molts ja és un oblit o bé un record llunyà. Mossèn Sebastià Bonjorn, un prevere del Bisbat d'Urgell i missioner a Bogotà, ens ha tramès una crònica que fa reviure els fets i dóna testimoni de la fe cristiana dels colombians.

d'ell, no hi ha paraules per a descriure el seu encant. Per culpa d'ell ara Colòmbia plora la mort de 25.000 persones enterrades sota el fang. El volcà Arenas les sepultà entre les pedres i el ciment d'aquelles cases que els mateixos treballadors s'havien construït amb el seu esforç. Colòmbia plora la mort de 8.000 nens, les flors més for-

ceptà contenta i dient a tots que Jesús al cel se l'emportava.

Colòmbia busca el poble d'Armero i no el troba. S'anomenava "Ciudad Blanca" perquè els seus habitants, tots pagesos, es dedicaven al conreu del cotó. La seva església, alta i esbelta, símbol d'un poble creient, ja no es veu. Ha quedat enterrada al costat dels temples vius que hi acudien a resar.

Tanta bellesa convertida en dol...

Tanta vida transformada en mort...

Els pocs sobrevivents de la tragèdia caminen i caminen, enmig del fang, buscant els seus éssers estimats.

El volcà Arenas del Nevado del Ruiz havia vist, feia una setmana, com en el Palau de Justícia es mataven uns germans. Ell, seguint l'exemple, va despertar-se a mitja nit i començà la matança. A ell no el podem culpar, no sabia el què feia. Enmig de tants plors i de tanta fosca ja ES VEU LA LLUM.

La fe de Colòmbia no ha estat pas enterrada sota el fang. Al contrari, és més forta que mai. És impressionant veure que, des de Bogotà fins el poble més petit, tot-

hom ha estès la mà a aquells que ho han perdut tot. Més altes que les muntanyes de fang, són les muntanyes d'ajuda solidària de Colòmbia i de tot el món.

Mossèn Sebastià Bonjorn, missioner de l'Església d'Urgell a Colòmbia ens ha tramès una crònica que dóna testimoni de la fe cristiana dels habitants d'aquell país.

Bogotà.— Un país rodejat de muntanyes i planúries, carregats sempre de flors els seus jardins, habitat per gent amiga del treball i de fe sincera. Nació privilegiada per Déu, on hi ha constantment primavera, estiu i hivern. A 5.000 metres d'altitud i a 200 km. de Bogotà descansa el Nevado del Ruiz. Quan el sol reposa damunt

moses dels jardins d'Armero. Plora la mort d'Omayra, la nena de 12 anys que estigué durant tres dies atrapada pel fang, sense poder ser salvada. Els seus peus tocaven el cadàver del seu pare. Va ser una nena valenta i forta. Amb la seva rialla angelical consolava, des de la tomba, aquells que intentaven rescatar-la. Una mort lenta. L'ac-

MOUSSE

com un bombó gelat

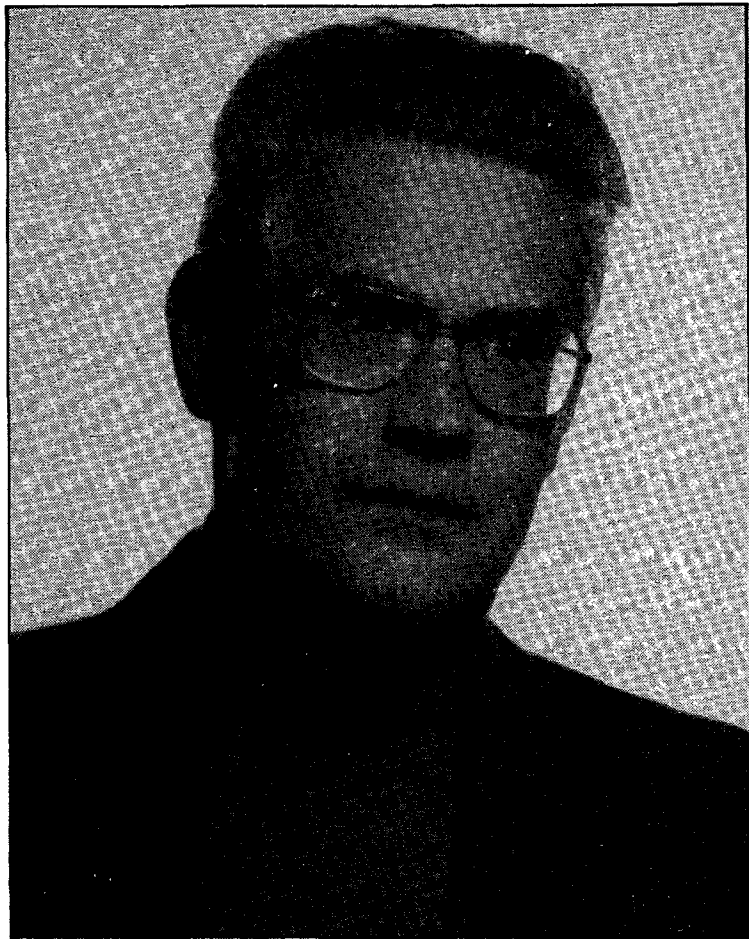
DANONE

ES PREN
BEN FRED

Vint anys d'esforços i de resultats positius

Els diàlegs ecumènics doctrinals

Potser per a molts l'ecumenisme és un fenomen eclesial sobre el qual s'ha parlat molt i se'n continua parlant, però sense resultats apreciables. Tanmateix, es pot dir que, veritablement, en el camp doctrinal i per mitjà de diàlegs entre Esglésies s'ha avançat sorprenentment durant els dos darrers decennis.

Des dels inicis del cristianisme s'han celebrat diàlegs quan la unitat de l'Església s'ha vist amenaçada. En el nostre segle va iniciar-se un diàleg estrictament ecumènic en el si del Consell Ecumènic de les Esglésies. Però l'entrada de l'Església catòlica en el moviment ecumènic fou decisiva i profitosa en orde a aquesta forma atractiva, fins aleshores rudimentària, i que avui té una importància excepcional: el **diàleg ecumènic entre dues o més Esglésies a nivell mundial**. L'Església catòlica sense subvalorar el diàleg al si del Consell Ecumènic, va donar prioritat a la creació de "grups mixtos de treball" amb altres Esglésies a nivell mundial. Les Esglésies amb una profunda consciència de la seva unitat mundial en la doctrina, en el culte i en la praxi, foren les que principalment acceptaren aquest nou projecte ecumènic. Tot el panorama ecumènic es va veure modificat per la nova iniciativa de la potent Església catòlica i en pocs anys va crear-se tota una xarxa de diàlegs bilaterals a nivell mundial.

La majoria d'aquests diàlegs tenen les següents característiques: **bilaterals**, entre confessions de forta identitat, cosa que permet seleccionar les qüestions més espinoses que tradicionalment les han dividit. Són diàlegs **eclesials a nivell oficial**, els participants dels quals són nombrosos i enviats per les respectives autoritats cosa que permet arribar a resultats eclesialment vinculants i fomentar el procés de recepció dels resultats. La majoria són **diàlegs doctrinals**, que es proposen superar les divergències teològiques i eclesiològiques encara existents.

L'objectiu d'aquests diàlegs és arribar a la plena comunió eclesial per assolir la qual és necessari superar les divergències doctrinals que impliquen una separació en quelcom essencial. Per tant, no es tracta de pures discussions sense fi, sinó d'esforç comú per a la unitat.

Els temes discutits per les comissions mixtes són molt diversos, però el pes principal ha recaigut en els quatre següents:

a) el **baptisme**, com a sacrament de la incorporació a Crist i a l'Església.

b) L'**Eucaristia**, la seva comprensió i la seva praxi.

c) L'**autoritat de l'Església**. En aquest tema s'enclouen l'escriptura, les confessions de

fe, i els Concilis i les seves decisions, i els dogmes.

d) El **ministeri ordenat**, en el qual s'enclou la majoria de les vegades el ministeri episcopal i també el ministeri papal.

D'entre els diàlegs bilaterals sobresurt especialment el de la Comissió Internacional d'Anglicans i Catòlics, la qual arribà, l'any 1982 a un "Informe final" que contenia els prin-

cipals acords als quals s'havia arribat. Comprèn quatre parts: La doctrina eucarística; Ministeri i Ordenació; l'autoritat en l'Església I; i l'autoritat en l'Església II (amb èmfasi especial

en el Primat). La Congregació per a la Doctrina de la Fe va afirmar la importància del que s'hauria aconseguit i va instituir una nova Comissió per estudiar les qüestions encara pendents.

D'entre els diàlegs multilaterals sobresurt "Baptisme, Eucaristia, Ministeri. Convergències doctrinals al si del Consell Ecumènic de les Esglésies" (Edicions de la Facultat de Teologia de Barcelona, 1983). Aquest document és el resultat de més de cinquanta anys de treball i es beneficia, també, dels diàlegs bilaterals.

Per adonar-se del camí recorregut n'hi ha prou amb un sol exemple. L'Eucaristia ha estat un dels punts de major polèmica entre catòlics i protestants. Des de la Reforma del segle XVI fins als nostres dies s'ha polemitzat especialment sobre dos punts: la presència de Jesucrist i el caràcter sacrificial. Seguint el Concili Tridentí els catòlics insisteixen en la presència veritable i real de Crist en l'Eucaristia; els protestants han volgut fugir sempre d'una presència local o material, "cosificada", de Crist i han tendit a explicar la presència com a presència real, parlen de presència espiritual, de menjar espiritual, per la fe. El Tridentí també va ensenyar el caràcter sacrificial de l'Eucaristia i algunes tendències teològiques catòliques arribaren a parlar de "repetició" (incruenta) del sacrifici de Crist en la Creu. Els protestants, basant-se en Hebreus insisteixen en la suficiència de la creu de Crist.

Els principals acords ecumènics, entre ells l'anglicà-catòlic, s'han esforçat en sortir d'aquest atzucac per mitjà de l'aprofundiment del concepte de "memorial" que és en la base de tota l'Eucaristia. Memorial no és un mer reviure a recordar, sinó la celebració i proclamació de l'obra de Déu que fa present el que celebra. L'eucaristia fa present Crist que mor en la creu (té dimensions sacrificials) i fa present el mateix Crist (la seva presència és real, no solament simbòlica).

Per tant, els acords ecumènics estan obrint un camí nou a l'ecumenisme. Estem arribant al moment en el qual serà necessari treure les conseqüències pràctiques respecte de la unitat o divisió de les Esglésies. ¿Podran romandre dividides unes Esglésies que arriben a coincidir en allò que és essencial? Les converses hauran donat el fruit que podien donar i haurà arribat el moment de les decisions. Possiblement que manquin anys encara per arribar a aquest punt, però sembla albirar-se a l'horitzó un camí real d'unitat.

Antoni Matabosch
Facultat de Teologia
de Catalunya

Alguns diàlegs a nivell mundial

—Anglicà · Luterà

—Anglicà · Vell-catòlic-ortodox

—Anglicà · Ortodox

—Anglicà · Romà Catòlic

—Baptistes · Reformats

—Deixebles de Crist · Romà Catòlic

—Luterà · Romà Catòlic

—Luterà · Reformat-Romà Catòlic

—Metodista · Luterà

—Metodista · Romà Catòlic

—Vell · Catòlic · Ortodox

—Ortodox · Romà Catòlic

—Pentacostal · Romà Catòlic

—Reformat · Romà Catòlic

—Reformat · Romà Catòlic

—Grup de Dombes [Reformat · Luterà · Romà Catòlic (a nivell provat)]

—Declaracions de Fe i Constitució

Agustí Bassols, conseller de Justícia

"Les presons no podran estar enmig del desdramatitzament de la legislació actual."

"Abans que s'acabi la segona legislatura, haurem posat el dret català al dia. El dret és una cosa viva, canviant i ha d'evolucionar. No ha d'inventar res, sinó limitar-se a legislar sobre allò que la societat va acceptant. La societat ha de marcar la pauta", assenyala Agustí Bassols, conseller de Justícia de la Generalitat.

Aquesta tasca de modernització del vell dret català, carregat de sentit comú i molt arrelat al poble, apassiona Agustí Bassols. En parla amb entusiasme i s'estén en tot tipus de consideració. És un home cordial i afable que gaudeix amb la conversa. La primera part de l'entrevista gira al voltant d'aquest tema. Després ens endinsem en d'altres qüestions de tant interès com la catalanització de la justícia, les presons o el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

El mes de juliol de l'any passat es compliren els vint-i-cinc anys de l'aprovació per part de les Corts franquistes de la compilació del dret civil català. Ha plogut molt des d'aleshores i s'ha vist la necessitat de reformar i actualitzar el nostre dret. El Departament de Justícia va convocar un Simposi i li demanem al conseller que ens n'expliqui els objectius.

—Hem organitzat el Simposi per detectar la realitat de la societat catalana d'avui i veure

què és allò que realment sobra al nostre Dret. Volem innovar respectant allò que són les essències fonamentals del nostre Dret.

—Com s'ha concebut el Dret a Catalunya?

—S'ha vist sempre com una emanació del poble. No ha estat mai la voluntat del Príncep. El legislador ha recollit, polit i regulat com a llei la manera de fer del poble. Ara hem de veure i analitzar què fa el poble avui per actualitzar la Llei.

—El Dret, pel que diu, s'ha d'adaptar a la idiosincràcia de cada poble.

—El Dret és una mica com la llengua. No és diferent perquè sí, sinó perquè ha evolucionat per la manera de ser i de pensar de la gent. Hem muntat un simposi que es mou en l'àmbit de les enquestes per veure quina és la voluntat majoritària del poble.

—No s'han fet lleis noves i és lògic pensar que hi hagi un cert

desfassament de la legislació actual.

—No és cert que no s'hagin fet lleis noves. Se n'han fet amb caràcter general a tot Espanya que s'apliquen a Catalunya. Quan es va fer la Compilació del Dret Civil Català s'aprofità l'avinentesa per posar-lo al dia. També cal recordar que al 1984 el Parlament de Catalunya aprovà la llei de reforma d'aquesta compilació. Tanmateix, és cert que algunes disposicions estan desfassades.

—Quan preveu que les reformes previstes puguin plasmar-se en projectes de llei?

—Crec que dintre del 86 haurem presentat al Parlament de Catalunya una sèrie de projectes de llei fonamentals i que haurem posat el dret català al dia abans que s'acabi la segona legislatura.

—S'acullen al dret civil català tant els catalans d'origen com els d'adopció. ¿A qui afecta?

—Afecta tots els ciutadans que portin dos anys de residència a Catalunya i facin la manifestació expressa que volen ser catalans. També afecta els qui n'hi porten deu i no han fet cap manifestació contrària.

—En quines àrees estan més arrelades les normes pròpies del país?

—En totes les zones amb menys immigració i menys cosmopolitisme.

—La integració d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea condiona, d'alguna manera, aquesta reforma?

—Pràcticament no. La CEE dicta reglaments i directives, bàsicament, d'ordre mercantil i econòmic que no formen part del Dret Civil que regula la vida privada dels ciutadans.

—Creu que, malgrat que la majoria dels jutges no parlen català, es pot parlar d'avenços en la penetració del català en l'àmbit judicial?

—Fins fa poc no s'ha experimentat pràcticament cap progrés perquè ens mancava el marc legal. Els mateixos advocats no s'atreuen a utilitzar el català per molt que la Constitució i l'Estat parlin de la cooficialitat de les dues llengües.

—Com s'explica aquesta situació?

—El català va ser foragitat de l'àmbit judicial amb el decret de la Nova Planta i es va perdre el costum de fer-lo servir. Era com una gosadia utilitzar-lo i no existia el marc legal que pogués obligar a l'acceptació del seu ús.

—Que s'ha fet des del seu Departament per solventar aquests problemes?

—El Departament va mantenir molts contactes amb la presència de l'Audiència i es varen establir una sèrie d'acords pels quals es desbloquejava tota prohibició en l'ús del català a tots els nivells. Com que hi havia certes situacions de rebuig, en la primavera del 85 signàrem un protocol amb l'Audiència pel qual aquesta es comprometia a acceptar tots els escrits en català i també en les compareixences orals. El Departament assumí el compromís de facilitar traductors i intèrprets. Vull destacar el paper que jugà en aquest procés el qui era president de l'Audiència, Cesáreo Rodríguez Aguilera, que va ser un autèntic impulsor dels acords.

—Existeix, però, un marc legal que permet l'ús del català?

—La Llei Orgànica del Poder Judicial, promulgada el juliol del 1985, en l'article 231, estableix, d'una manera taxativa, la possibilitat d'utilitzar les llengües de les Comunitats Autònomes per part dels litigants, dels advocats, dels procuradors, etc. El propi article diu que s'establirà sistema de traducció quan sigui necessari.

—S'ha constatat que s'utilitza més el català en l'Administració de Justícia?

—Sí, però amb una diferència molt gran entre Barcelona i d'altres zones de Catalunya. A Barcelona no s'ha acabat de

"El dret és una cosa viva, can-

"Volem innovar respectant les fonamentals del nostre Dret."

"Haurem modernitzat el dret i s'acabi aquesta legislatura."

"Tenim el marc legal, però cal a l'ús del català."

"El procés d'informatització és un increment del nombre de jutges."

"La delinqüència és un problema que s'ha d'assumir."

trencar el glaç. Costa trencar la inèrcia.

—Per quina raó?

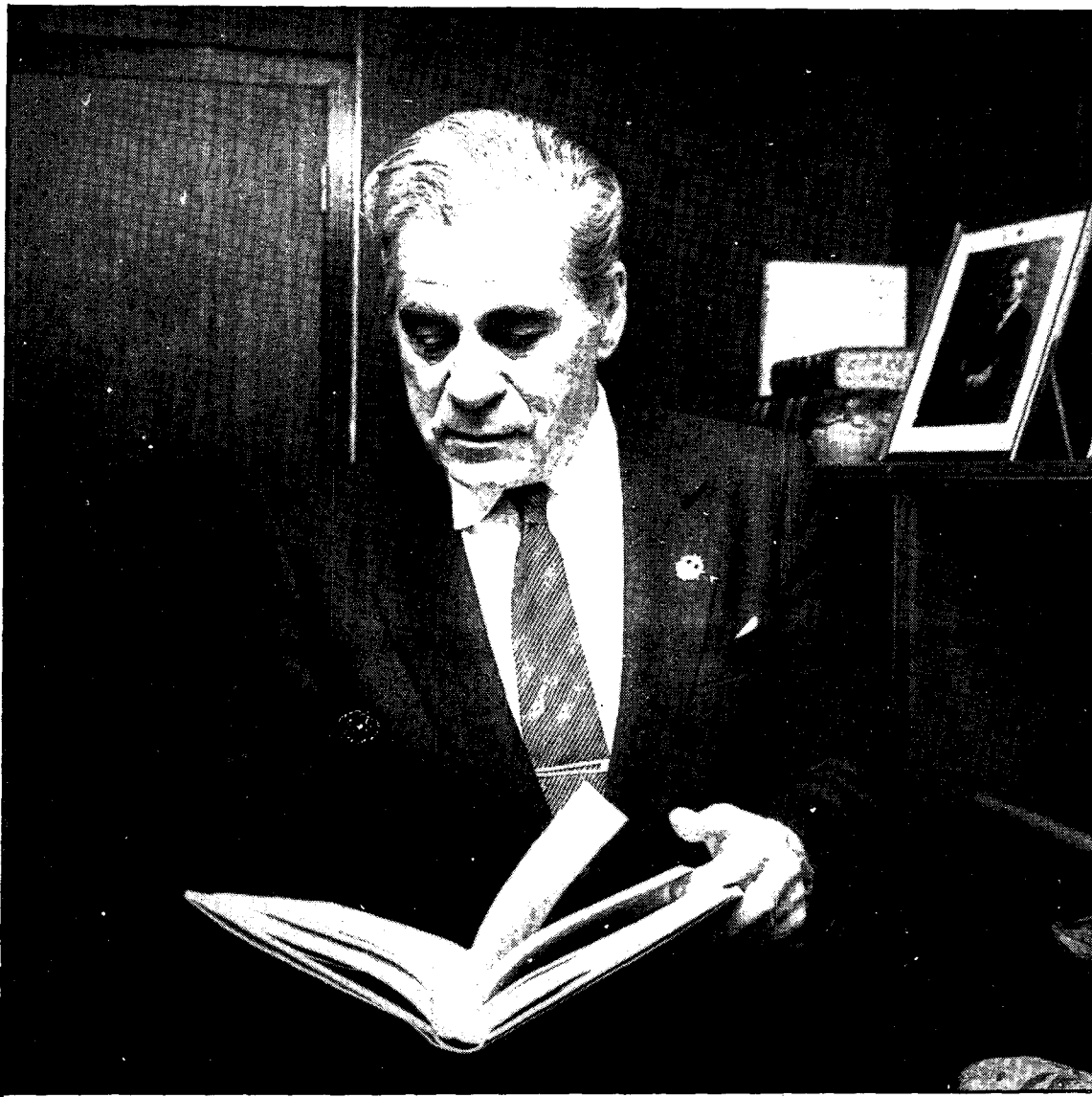
—Tenim un marc legal, però existeix aquesta inèrcia que és producte dels 270 anys en què els ciutadans han fet servir sempre el castellà en l'àmbit judicial. També hi ha temors. Alguns advocats fan les demandes en castellà perquè els clients tenen com por, com si el jutge pogués crear problemes pel fet de fer servir el català. També és cert que molts professionals tenen un desconeixement del català correctament escrit. Molts advocats al·leguen que fer-ho en català els porta més temps. Tenim la llei però ara és necessària una tasca de tipus formatiu, de facilitar formularis i textos. Una llengua no s'implanta només per decrets, sinó a base d'un procés educatiu.

—Un altre problema, sospito és la inestabilitat dels jutges.

—Cert. Creiem que una de les solucions a llarg termini és tenir jutges, fiscals i secretaris judicials catalans. Intentem afavorir vocacions. Hem creat sistema de beques per afavorir l'ingrés de joves advocats al cos judicial. Al 86, en donàrem 30. En el moment que aconseguim que ciutadans arrelats aquí vagin obtenint places de jutges, el català es farà servir d'una manera espontània.

—Manquen molts textos jurídics en català?

—A la Universitat de Barcelona hi ha un grup de catedràtics, dirigits pel professor Eduard Baget, que fa una tasca importantíssima en el camp de la traducció de les lleis fonamentals. Han publicat en català les lleis polítiques fonamentals de Catalunya i, per primera vegada, el Codi Civil Espanyol que és una peça fonamental. El Departament de Justícia ha atorgat una subvenció a aquesta obra perquè els estudiants i els professionals puguin comprar-la. Ara estan enllestint el Codi de Comerç

len ert"

enviant i ha d'evolució

les essències
ret"

nostre Dret abans que

hi ha una certa inèrcia per

ció dels jutjats requereix
de jutges"

blema social i la societat

i les lleis d'Enjudiciament Civil i Criminal. Són les cinc lleis més importants per a un advocat. D'altra banda, el Departament publica també una col·lecció de textos jurídics catalans que recull la tradició jurídica catalana. Hem publicat dos volums. Ha d'anar sortint progressivament.

—En quin punt es troba el procés d'informatització dels jutjats que inicià el seu Departament?

—S'ha vist que era una experiència molt positiva. Totes les dades són a l'abast més fàcilment. Es transcriuen textos repetitius i les resolucions. Ara fem la programació dels textos en català. Podem dir que en aquest cas la informàtica ajuda a la normalització del català. Creiem que el 1988 podem acabar aquest procés. A la resta de l'Estat s'ha començat també la tasca d'informatització i nosaltres creiem que tenim dret a participar en aquest pla.

—S'agilitaran, pel que sembla, molts tràmits. ¿Podran enllestir els jutges tota la feina que els arriba?

—És evident que aquest procés requereix un increment del nombre de jutges que es veuran incapaços d'assumir tota la feina que els arriba. De fet, això ja passa en alguns jutjats.

—Els ciutadans de Catalunya estan molt sensibilitzats pel tema de la ubicació de les presons. ¿Es pot parlar d'insolidaritat en aquest tema?

—Els ciutadans volen seguretat ciutadana, el tancament de la presó Model i que es construeixin presons dignes i humanes. Això em sembla bé. La insolidaritat comença quan ens trobem que ningú no vol la presó, no al costat de casa seva, sinó a distàncies en què la presó no els pot crear cap problema. Hem elegit ubicacions que no han de crear problemes i ens hem trobat amb un rebuig extraordinari. Crec que és un problema d'insolidaritat i conseqüència de la mala imatge de les presons actuals. Nosaltres farem unes pre-

sons modernes, humanes, dignes, petites, amb mecanismes de seguretat, amb accesos que no molestaran ningú. Ha de crear-se consciència que la delinqüència és un problema social i que la societat l'ha d'assumir. Les presons no poden estar enmig del desert.

—Què fa falta perquè les presons siguin centres autèntics de rehabilitació i no un indret on s'amunteguen els presos?

—Hem de tenir presons noves. Es necessiten dues coses: evitar la massificació, que és el gran mal del sistema penitenciari actual, tenir presons més modernes i més humanes que comptin amb uns elements de rehabilitació com poden ser tallers o instal·lacions esportives.

—Què suposarà per a Catalunya la creació de l'encara inexistent Tribunal Superior de Justícia?

—És difícil diagnosticar què representarà al futur perquè falta que es coneguin les seves competències. De tota manera, un article de la Llei Orgànica del Poder Judicial diu que en tots els casos en què s'al·legui la inconstitucionalitat de la sentència s'haurà d'anar al Tribunal Suprem.

—No el veig massa optimista.

—No ens podem fer massa il·lusions. No es pot establir un símil amb el Tribunal de Cassació de Catalunya. Els seus com-

ponents eren elegits pel Parlament i pel Consell Executiu. Aquest serà un tribunal dependent del Consell General del Poder Judicial, com tota la resta de l'Administració de Justícia es-

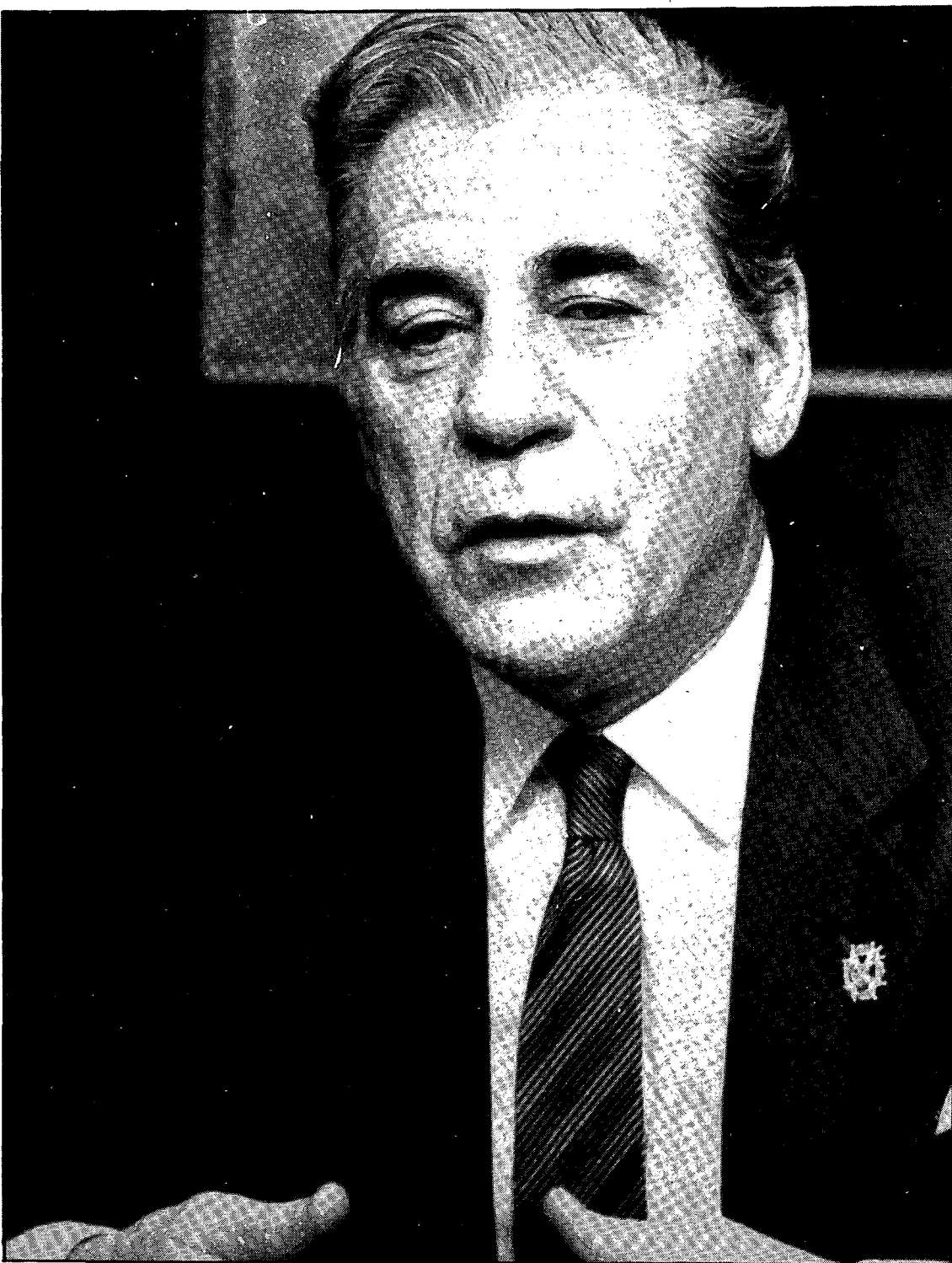
panyola. No vull que es creïn falses expectatives.

La conversa s'ha allargat més del que inicialment pensàvem. Sortim del despatx del conseller i constatem que en les dependències del

carrer Llúria no hi resta gairebé ningú. La tarda s'ha esmunyit ràpidament.

Tomàs Puntí

Fotos: Carles Cid

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

OPERARI, neteja, conserge, etc. INEM 42.159.913.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

AJUDANT arts aplicades. Contracte Mercantil.

SECRETÀRIA import-export - Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

AGENT de publicitat es necessita per a Setmanari Baix Llobregat, pràctic en vendes. Interessats comissions. Contracte Mercantil.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte mercantil

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

DIRECTOR exportació amb idiomes. Contracte mercantil.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

S'OFEREIX administratiu lliure s. militar, amb carnet conduir. T. 303 21 60

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

S'OFEREIX matrimoni jove per a porteria o cosa similar. T. 303 21 60

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396

COMPTABLE, matins o tardes hores a convenir, per treballs de comptabilitat, oficina i registres IVA tel. 387 36 93

Vendes

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Varis

S'OFEREIX noia ajudant de patronista amb experiència. Tel.: 780 90 43.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

MISSATGER/ES. Necessitem personal amb moto pròpia per a repartiments diaris, possibilitat de rutes fixes, oferim avançaments setmanals. Facturació mínima mensual 68.000 pts, assegurances d'accidents i C.M. incorporació immediata.

Tel. 330 43 00

LLOGO habitació, zona bien comunicada. Tel. 347 68 94.

S'OFEREIX xofer 1.ª amb experiència. Tel. 564 18 11.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

LLAR D'AVIS

A tot estar per dies i mesos o per sempre, alimentació sana, habitacions solejades, tracte familiar. T. 212 74 23

TÈCNIC ESPECIALISTA EN DIETÈTICA

s'ofereix per a col·legi, clínica o similar. Informació T. 248 12 89 de 8 a 10 matí i 10 a 11 nit.

CONTABLE a horas. Contrato mercantil.

S'OFEREIX persona cobrador o altra cosa similar, amb carnet de segona. Tel. 236 57 35.

PER CANVI per un portàtil, VENC SPECTRAVIDEO MODEL 328 - tota la configuració o no - amb disquets, targeta 80, monitor, CPM, WS, programes, jocs, llibres, impressora, interface. Tel. 710 95 73.

COMPRO llibres antics temes teològics i religiosos editats entre el 1850 i el 1950 per a un treball que estic realitzant sobre aquests temes. Truqueu els dissabtes de 17 a 18 hores al tel. 247 73 00 Ramon.

AUXILIAR administrativa INEM 35.-051.128. Estudis: COU, comptabilitat i mecanografia.

DESITJARIA treballar 1/2 jornada despatx de metge o guarderia. Tel. 217 76 17.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Col·lecció Cultura i Pensament, 3

Joan E. Jarque i Jutglar AFINANT

DE PRÒXIMA APARICIÓ

AFINANT

Per Mn. Joan E. Jarque i Jutglar

N.º 3 de la col·lecció "Cultura i Pensament"

PROP DE 300 "AFINANTS" APLEGATS EN UN SOL VOLUM

1r. "L'Home" - 2n. "El País" - 3r. "La fe" - 4r. "Jesucrist" - 5è "Maria" - 6è "L'Església" - 7è "El successor de Pere" - 8è "Evangelització" - 9è "L'Any cristià" - 10è "l'Ésser cristià" - 11è "Vida cristiana".

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007-Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LINIA SETMANES

100 ptes.
200 ptes.
300 ptes.
400 ptes.
500 ptes.
600 ptes.
700 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007-BARCELONA

Diumenge,
dia 2 de febrer

LA PRESENTACIÓ DEL SENYOR

A cura del Dr. Pere Tena

A l'encontre del Crist

"EL SENYOR QUE VOSALTRES
BUSQUEU ENTRARÀ AL SEU
TEMPLE"

El text profètic s'ha d'entendre en el context de la restauració del culte en el temple de Jerusalem després de la gran experiència de l'exili. El profeta anuncia la presència del Senyor en el nou Temple; una presència purificadora i instauradora d'un culte que expressi l'actitud d'uns cors purificats segons la voluntat de Déu.

La profecia d'aquest text rep un acompliment inesperat en l'escena senzilla de la presentació de Jesús al Temple. Des d'aquell moment, un culte nou s'anuncia: l'ofrena personal de Crist al Pare, en el creu, i la seva glorificació per sempre.

Lectura del llibre del profeta
Malaquies (3:1-4)

Això diu el Senyor: "Jo envio el meu missatger perquè prepari el camí davant meu, i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, l'àngel de l'aliança que desitgeu, entrarà al seu temple". Ja ve, diu el Senyor de l'univers. ¿Qui resistirà el dia de la seva arribada? ¿Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè serà com el foc del fonedor i com el sabó de fer bugada: s'asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Levi, els refinirà com la plata i l'or. Des d'aleshores oferiran, al Senyor una oblació digna, i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics.

"EL SENYOR ÉS EL REI
DE LA GLÒRIA"

L'entrada de Jesús al Temple és també l'acompliment d'allò que significava l'entrada de l'Arca de Déu en el Santuari: el Senyor present enmig del poble. Això és el que canta el salm, i cantem nosaltres, pensant en una altra entrada: la de Jesús, victoriós de la mort i del pecat, en el santuari no fet de mans humanes, en el santuari celestial (vegeu Hebr 9,11).

Salm 23:7,8,9,10 (R.: cf. 8a)

Portals, alceu les llindes:
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria.

R. El Senyor és el rei de la glòria.

¿Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor, valent i poderós,
és el Senyor, victoriós en el combat. R.

Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

¿Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor, Déu de l'univers,
és aquest el rei de la glòria. R.

"CALIA QUE ES FES EN TOT
SEMBLANT ALS GERMANS"

El ritual de la presentació del primogènit segons la llei mosaica tenia les seves arrels en la solidaritat dels membres del poble de Déu. Déu havia alliberat els primogènits d'Israel en la nit de l'Èxode, i els primogènits li eren consagrats (vegeu Ex 13,1-2.11-16). Però la solidaritat de Jesús amb els homes desborda els límits d'Israel: ell és el germà primogènit universal, i per això pot ser salvador de tots, com ho proclama l'anunci de Simeó.

Lectura de la carta de sant Pau als
cristians hebreus (2:14-18)

Els fills d'una família són d'una mateixa sang. Per això Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble. Perquè, després que ell mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

És realment just i necessari, és el nostre deure i és la nostra salvació, Senyor, Pare sant, Déu omnipotent i etern, que sempre i en tot lloc us donem gràcies.

Perquè avui el vostre Fill, etern com vos, ha estat presentat al temple, i l'Esperit el revela com a glòria d'Israel i llum de totes les nacions.

Per això, també nosaltres sortim amb goig a rebre el Salvador, i amb els àngels i els sants us lloem tot dient: Sant, sant, sant...

(Prefaci de la Presentació)

enguany, la coincidència del dia 2 de febrer amb un diumenge ens permet de celebrar d'una manera més destacada la festa de la Presentació del Senyor. Quan un diumenge coincideix amb una festa del Senyor, la missa i l'ofici diví segueixen els textos propis de la festa; tots els diumenges són, en realitat, festa —el dia— del Senyor.

La festa de l'encontre

D'entrada, aquest fet ja ens ofereix una aproximació interessant al contingut de la festa del 2 de febrer. Durant molt de temps, aquesta diada ha estat considerada més com una festa mariana que no pas com una festa del Senyor. Per això se l'anomena festa de la Purificació de la Mare de Déu. En realitat, però, tant la tradició litúrgica oriental com l'occidental han celebrat sobretot en aquesta festa la Presentació de Jesús al temple de Jerusalem. La litúrgia oriental anomena aquesta diada "l'encontre" del Senyor. El calendari litúrgic després del Concili Vaticà II ha retornat a la festa el nom de Presentació del Senyor. La figura de Maria no resta oblidada, però el ritu de purificació legal no es posa en el centre d'atenció, sinó més aviat la seva actitud de "presentadora" de Jesús a la casa del Pare. Pau VI, comentant aquesta escena evangèlica anomenava Maria "la verge oferent".

El prefaci d'avui remarca també el tema quan introdueix l'acclamació del Sant amb unes paraules totalment desacomunades, ben pròpies d'aquesta festa: "Per això també nosaltres sortim amb goig a rebre el Salvador..." Són paraules que es troben igualment en la monició que precedeix la processó d'entrada a l'església, al missal romà: "També nosaltres —com Simeó i Anna— reunits en l'Esperit Sant anem a la casa de Déu a l'encontre del Crist. El trobarem i el reconeixem quan partirem el pa eucarístic, tot esperant el seu retorn gloriós".

L'encontre a l'Evangeli

Entrem d'aquesta manera en una comprensió de la festa que ens porta més enllà d'una imatge anecdòtica. L'escena pertany al cicle de les narracions de la infància, segons sant Lluc. Ja hem explicat en una altra ocasió com l'evangelista fa la seva narració pensant no solament en els fets sinó en l'acompliment de l'Antic Testament i en la fe de l'Església que creu que Jesús és el Senyor ressuscitat i Salvador.

En aquesta escena, l'Antic Testament hi està ben present. Jesús compleix un precepte legal significatiu; com a primogènit havia d'ésser ofert a Déu en el Temple, i rescatat amb un sacrifici. Això, en el cas de Jesús, es converteix en un acte altament simbòlic: el Temple és la casa de Déu i Je-

sús és el Fill de Déu; Jesús és el primogènit de la nova humanitat, no pas només d'una família a l'interior d'un poble que valora com a significatiu els primogènits. D'aquí ve el desbordament d'acció de gràcies de l'ancià inspirat per l'Esperit: aquest infant és, certament, la glòria d'Israel, però alhora és la llum que es revela a les nacions, és el Salvador (Jesús = Déu salva) preparat per ésser presentat a tots els pobles.

Presentat a tots els pobles, ¿com? ¿quan? ¿per qui? Heus aquí la fe pasqual present ja des d'ara, que trobarà al final de l'evangeli de Lluc la seva expressió històrica: els apòstols, enviats a anunciar l'evangeli de la gràcia de Déu, la salvació i el perdó dels pecats. Les paraules profètiques de Simeó s'acompleixen en la predicació apostòlica. Entrem, mig, s'haurà acomplert també la profecia misteriosa dedicada a Maria: "Aquest infant serà una senyera combatuda..., serà motiu que molts caiguin a Israel i molts d'altres s'alcin". És la passió de Jesucrist, el seu ministeri, la diversitat d'actituds enfront de la seva persona; és també el paral·lel del càntic de Maria: "Ha derrocat del soli els poderosos i ha exalçat els humils".

L'encontre és avui

L'encontre que celebrem avui és l'actualització d'aquest fet, humil i potser enigmàtic en la seva història, però ple de significació. El Senyor continua aproximant-se a nosaltres en l'Església, i molt especialment en les celebracions litúrgiques. En la celebració de l'Eucaristia, sobretot. La nostra vida cristiana, la participació activa i conscient en la missa, és un sortir a l'encontre del Senyor que ve. Ell té la iniciativa. És veritat que Ell ve a nosaltres portat per les mans de l'Església, per les mans del ministre; és com al Temple de Jerusalem: Jesús és portat per Maria, és portat per Simeó. Però el que importa és Ell, no tant el qui el porta, encara que aquest sigui necessari. Un text magnífic de la litúrgia d'avui diu: "L'ancià portava l'infant, però era l'infant el que regia l'ancià..."

Ens agrada presentar la vida cristiana com una recerca de Déu. És indubtablement una de les característiques de l'home religiós. Però potser és més característic del cristià el ser l'home que, com Simeó, mogut per l'Esperit Sant, està a punt per acollir, sortir a l'encontre, i reconèixer que ha arribat el Salvador a la seva existència. És l'actitud que es destaca en l'Advent, amb el qual començarem el cicle nadal·lenc que avui acabem, amb aquesta festa.

¿I no és aquesta, encara, l'actitud de l'home de fe que viu tota la vida present com una permanent disposició per al moment de l'encontre definitiu amb el Senyor de la glòria, que ve a introduir-lo en el definitiu santuari, no fet de mà d'homes, en la glòria del Pare? L'Església ha recitat tradicionalment les paraules de Simeó a l'hora de Completes. Si el son de cada dia és com una imatge del son de la mort, ¿no és adient refermar, en el moment en què ens disposem a entrar en el repòs nocturn, l'actitud que voldríem tenir en el moment d'entrar en el repòs etern?

Les candeles

Un objecte molt simple acompanya en aquesta festa, la processó d'entrada, més desplegada, en memòria de l'entrada de Jesús al Temple: les candeles beneïdes. Signifiquen la llum que mai no s'apaga, la llum de la glòria de Déu. És difícil sortir a l'encontre d'algú a les fosques! Conservar aquestes candeles pot ajudar a recordar tot el que hem celebrat en aquesta diada, i a viure d'acord amb el seu significat.

"ELS MEUS ULLS HAN VIST EL SALVADOR"

El centre de la narració evangèlica és ben bé l'ancià Simeó amb l'infant en els seus braços. En ell es realitza aquest trobament entre Déu i el seu poble. Les seves paraules són una professió de fe paral·lela al càntic de Maria i al càntic de Zacarias. Tota la fe d'Israel queda il·luminada per la perspectiva universalista. Els ulls de Simeó són els dels creients, dels "pobres d'Israel", que saben acollir i reconèixer el Déu que salva.

Evangeli segons sant Lluc (2:22-40)

Passats els dies que manava la Llei de Moisés referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer, sigui consagrat al Senyor. També havien d'ofrir en sacrifici "un parell de tórtres o dos colomins", com diu la Llei del Senyor.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolat, i tenia en ell l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: "Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havieu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble". El seu pare i la seva mare estaven meravellats d'això que es deia d'ell.

Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare: "Aquest noi serà motiu que molts caiguin a Israel i molts d'altres s'alcin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima; així es revelaran els sentiments amagats als cors de molts".

Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada: havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda fins aleshores, als vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple, dedicada nit i dia al culte de Déu amb dejunis i oracions. Ella, doncs, que es trobava allà a la mateixa hora donava gràcies a Déu i parlava del nen a tots els qui esperaven el temps en què Jerusalem seria redimida.

Quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret. El noi creixia i es feia fort, era enteniment i Déu li havia donat el seu favor.

L'Església celebra

Diumenge, 2 de febrer. IV del temps ordinari. La Presentació del Senyor. La Purificació de la Mare de Déu. (Candelera) Sant Corneli, centurió.

El sol surt a les 7,02 i es pon a les 5,09.

Festa major a l'Ametlla de Mar, Bot, Calafell, l'Espluga Calba, Esponellà, la Fatarella, la Garriga, Sant Julià de Vilatorrada i Valls.

Dilluns, 3 de febrer. Sant Blai, bisbe màrtir; sant Anscari (Oscar), bisbe i santa Celerina, màrtir.

Festa major a l'Aleixar, Algerri, Almatret, Botarell, Castellnou de Seana, el Pla d'Anglesola, Tivissa i Vila-Sacra.

Dimarts, 4 de febrer. Sant Andreu Corsini, bisbe carmelita i santa Joana de Valois, reina.

Dimecres, 5 de febrer. Santa Àgata i santa Calamanda, verges màrtirs.

Dijous, 6 de febrer. Sant Pau Miki i companys màrtirs. Santa Dorotea, verge i màrtir.

Divendres, 7 de febrer. Sant Ricard, rei i santa Juliana, vídua.

Fira a Molins de Rei.

Dissabte, 8 de febrer. Sant Jeroni Emilià i sant Joan de Mata, confessors i fundadors. Santa Elisenda, verge.

Fira a Isona.

La Purificació de la Mare de Déu

En aquest primer diumenge de febrer s'escau la Purificació de Maria, festa coneguda popularment com la Candelera. Els textos litúrgics però ens recorden, més que aquest fet, la Presentació de l'Infant Jesús en el temple, especialment l'encontre amb el vell Simeó.

La tradicional benedicció de les candeles simbolitza en llurs flames l'ànima humana de Jesucrist i la cera el seu cos, format en les entranyes puríssimes de Maria, com abella virginal.

P.C.

Calendari

2 de febrer. Diumenge, La Presentació del Senyor. Lectures: Primera, Ml 3,1-4, S 23, segona Hc 2,14-18, tercera Lc 2,22-40.

3 de febrer. Dilluns de la IV setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 2 S 15,13-14.30; 16,5-13a, S 3, segona Mc 5,1-20.

4 de febrer. Dimarts de la IV setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 2 S 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3, S 85, segona Mc 5,21-43.

5 de febrer. Dimecres de la IV setmana de durant l'any. Lectures: 2 S 24,29-17, S 31, segona Mc 6,1-6.

6 de febrer. Dijous de la IV setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 1 R 2,14.10-21, 1 Cr 29,10-12, segona Mc 6,7-13.

7 de febrer. Divendres de la IV setmana de durant l'any. Lectures: Primera, Sir 47,2-13, S 17, segona Mc 6,14-29.

8 de febrer. Dissabte de la IV setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 1 R 3,4-13, S 118, segona Mc 6,30-34.

D'ací i d'allà

Sancte Sòcrates,
ora pro me

Aquella persona que de natural té l'ànima ordenada i en equilibri presenta el mateix aspecte que la virtuosa, i, potser, de virtut, no en té gens ni mica. La paraula virtut porta ressonàncies d'esforç i contradicció, com és ara, vèncer el delirant impuls de venjança que hom sent quan és ofès. Algú pot tenir bondat ingènua i estar mancat de virtut. Sòcrates, sant de la meua devoció, estava content de tenir una esposa —Xantipa— maligna i empipadora, puix que, ella, li mantenia l'esperit esmolat i en lluita per a conservar-se virtuós. Sancte Sòcrates, ora pro me.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Homes i institucions

Mossèn Camil Geis

Ha mort mossèn Camil Geis. Podrien dir-se moltes coses sobre la seva admirable persona. Va ser un sacerdot exemplar, un músic excel·lent i un poeta de fina sensibilitat. Jo, ara, vull parlar del prosista, un aspecte poc estudiat en la seva labor literària. Em refereixo al seu interessant llibre de prosas Pas i repàs. Escribia amb una prosa senzilla; però la facilitat aparent anava acompanyada de precisió. La claredat i nitidesa del llenguatge, tan sols s'aconsegueixen per l'esforç d'una consciència tensa i exigent. Existeixen, a part de l'estil, dos factors poderosos: l'ambient i el ritme. Ambient i ritme que, d'una manera parcial, són comuns a la seva obra poètica i musical.

Quan parlava de les Festes assenyalades, sabia trobar la gràcia expositiva. I si narrava un "Via-Crucis", tot era un cant de perdó i amor. I sorprenia la seva erudició en glossar, per exemple, "Stabat Mater". En totes les seves prosas s'hi troba un català viu, acolorit.

En un recull d'escrius intítulat **Honorable senectut**, mossèn Geis tracta de la Sagrada Escripura plena d'al·lusions a favor dels vells; dels Llibres Sagrats que ens exhorten, amb paraules trèmules d'amor, que "mai no hem d'afrontar cap home en la seva vellesa, car nosaltres també envel·lim". Obra de moralista i sociòleg, dirà algú? Sí. Però concentrant l'atenció certerament en el món contemporani, per tal de sondejar zones socials i cristianes amb la consciència en pau i amb els passos del cor. I, sense proposar-s'ho, la seva literatura es tornava documental i social alhora. Què volia, en definitiva el seu autor pels homes selectes que caminen vers l'ocàs de la vida? Que no se'ls oblidí, car sabia que l'existència de l'home és efímera. Tanmateix, sobreviuen les obres que surten de les seves mans.

Camil Geis ens parla, també, de la tecnocràcia. I sobre les coses passades de moda tenia aquesta viva definició: "Si l'art no és més que modern, què serà després sinó passat de moda? I aquesta altra: "Un eslógan que ha fet fortuna: a nivell d'això... a nivell d'allò altre... Potser és perquè tot està tan desnivellat?".

En Una garba de mal lligar ens explica la sorrida del seu primer llibre "Rosa Mística", primera publicació catalana autoritzada, l'any 1942, per la censura estatal de l'època. Us adonareu de com va ser de difícil fomentar la reviviscència de la llengua catalana en aquella capgirada etapa de la nostra història.

L'obra de mossèn Geis és d'aquest temps, d'aquesta hora. Però no té una data limitada, sinó que se situa en el límit d'allò que en diem clàssic. Allò que llegim avui podem llegir-

ho demà amb el mateix entusiasme. Ell estimava el poble i les paraules contar i cantar en l'orgia de la imaginació. I sem-

pre sabia dialogar per tal de no destruir la vida.

Leandre Amigó

RECORD I COMIAT

En el traspàs de mossèn Camil Geis

Sabadell, 16 de gener del 1986

*Aquesta és la dissort que avui ens atua.
El nostre desconhort res no ens el treu.
Quin poc delit d'amor a l'escolania
si entre els cànctics vos ja no hi sereu!*

*On trobarem el pare que aconsella
tot predicant la pau i germanor?
Quina tristor al cor de cada ovella
quan el ramat es troba sens pastor!*

*Us donem l'agraïment per les anyades
d'apostolat fruitós i sempre a punt;
tants anys amb les collites sadollades
pujant tots els graons que ens duen cel amunt.*

*Per tot i més, amb l'ànima entenedrida
i saber-vos que partiu a un nou destí,
la ciutat, la que us vol, sap ser agraïda
i prega que fruïu al cel el goig diví.*

*Però a les vostres mans —¡Oh benaurança!—
quin bell poema en rebre el mateix Crist!
i el nostre cor sabent-ho i conformant-se
tot ell s'alleuja en no sentir-se trist.*

*Senyor! qui us alçava el calze cada dia
que és guiatge cap al cel els ulls humans,
no oblideu el Poeta que ens fou guia
invocant Déu pel verb dels catalans.*

Francesc Gosalbes

**COMPREM ANTIGUITATS des
dels CAGANERS del PESSEBRE
fins el CAMP del BARÇA**

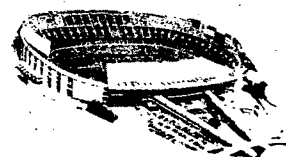

- Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de llauna, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT

Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9

Passem a domicili.

La Bíblia a l'abast

JOSEP M. ARAGONÈS

Déu entra al seu temple

(Salm 23 -H.24: 7.8.9.10 R: cf.8a)

Déu s'acosta

Déu no és un estrany a la terra. Ell, el creador de l'orbe, és també el qui l'emplena, li dona el sentit i l'orienta cap a la consecució del seu destí. És el que es reconeix en els dos primers versets del salm que avui ens serveix de responsori. Del Senyor és la terra i allò que conté, el món amb aquells que l'habiten; perquè damunt els mars ell l'ha assentada, l'ha fonamentada damunt les fonts dels rius. I ell, el creador, s'acosta a les seves creatures. Hi ve de moltes maneres i en moltes ocasions (cf. He 1:1ss.), tant que és sempre entre nosaltres i fins hi ha plantat la seva tenda (cf. Jo 1:14). La presència de Déu en el món i en la humanitat és alhora la seva gran obra de salvació i un desafiament a trobar-lo i a trobar-nos en ell. Tota la història humana no és res més que la gran aventura de donar resposta a aquest repte. Una aventura plena d'allò que la humanitat pot donar de si: encerts i desencerts, construcció i destrucció de la pròpia personalitat, lluites i hores de pacífica possessió, penes i goigs i esperances. En definitiva, aqua barreig de mort-vida. Fins que arriba l'hora de la plenitud. L'hora de Déu i de la vertadera realització humana. S'ha

complet el temps, i és a prop del Regne de Déu; convertiu-vos i creieu en el missatge joíós (Mc 1:15). És l'evangeli de Jesús. Ja hi som, Déu és a tocar, s'acosta a casa: obriu-li de bat a bat les portes Portals, alceu les llindes; engrandiu-vos, portals eterns, que ha d'entrar el rei de la glòria (v. 7). Amb aquesta magnífica proposició, el salmista s'anticipa als temps nous i llença el crit d'alerta a l'acció evangelitzadora. Anuncia la bona nova de l'entrada del Regne de Déu en la història de la humanitat i exhorta que tot i tothom estigui a punt. És el convertiu-vos i creieu en el missatge joíós de Marc, cantat amb partitura de l'Antic Testament.

Un salm de peregrinació

El salm 23 —els darrers versets del qual integren avui el salm responsorial— ens presenta un cant de peregrinació i un himne processional. El cant de peregrinació (vv. 1-6) empalma amb el que segurament fou un antic himne al Creador del món que els peregrins entonaven a les envistes del temple (vv. 1-2). Davant de la majestat de Déu, la casa del qual s'anava a visitar—

els pelegrins es preguntaven qui seria digne de presentar-s'hi. És també el que el salm 14 es pregunta: Qui podrà habitar, Jahvè, al vostre estatge, qui podrà viure al vostre santuari? Obtinguda la resposta (vv. 3-6) i quan la processó de peregrins s'atura davant de les portes del temple, s'enceta un diàleg entre els qui arriben i els encarregats del portal. Aquests versets són els que avui la litúrgia pren per al salm responsorial. Les portes del temple de Jerusalem són una imatge de les portes del cel. La corrua dels que peregrinen cap al temple representen la humanitat que fa via fatigosament cap a la pàtria definitiva, la Jerusalem celestial. Allí hi ha el tron autèntic de Déu, que no sols acull la visita dels seus devots, sinó que els introdueix en la intimitat de la seva vida. Les portes del temple són glòries, però encara és més gloriós el poble dels redimits. Després de tot, unes i altres no tenen pas com a pròpia aquesta glòria: el pervé de Déu. És el que vol ensenyar-nos el diàleg inclòs en aquests versets. El que ha d'entrar a casa seva —i tota la creació és la casa de Déu (vv. 1-2)— és el Senyor, valent i poderós, és el Senyor, victoriós en el combat (v. 8), és el Senyor, Déu de l'univers, és aquest el

rei de la glòria (v. 10). És justament el Déu que salva perquè és prou fort i capaç d'arrencar els homes creats per ell de les urpes del pecat i de la mort i donar-los la vida per sempre.

La candelera

És un encert posar aquests versets com a salm responsorial en la missa de la Presentació del Senyor. La imatge inicial de la processó del poble fidel portant a les mans la llum de Crist i penetrant en el santuari de la celebració eucarística, ja ens ha donat una imatge viva del diàleg escenificat en el salm. Però és que ara —després d'haver acollit la paraula de Déu i d'haver deixat que la seva llum il·lumini els nostres passos, el diàleg entre els "de fora" i "els de dins", cobra una nova llum: el poble dels redimits i aplegats per Jesucrist entra al misteri eucarístic. És el poble que obtindrà benediccions del Senyor, recompenses de Déu, salvador seu. Així és la nissaga dels qui el busquen, dels qui cerquen la faç del Déu de Jacob (vv. 5-6). Avui donem una imatge exacta del que és l'Església, el poble de Déu: és un poble de pelegrins, compost per gent que avancen constantment pel camí de la vida, portant Jesucrist als llavis, al cor i al pensament, que il·lumina el pas de tots i escampa arreu la seva llum, fins que ell torni i ens introdueixi a la casa del Pare, obrint de bat a bat les portalades eterns.

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

51. Les càrregues de "color" dels quarks

FRANCESC NICOLAU

Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Les comprovacions experimentals de la teoria dels quarks, que s'anaven fent, eren força convincents, segons hem vist, però en la primera exposició de la idea hi havia un punt fosc molt important: S'havia d'aplicar o no el principi d'exclusió de Pauli als quarks components d'un barió? Aquest principi, enunciat el 1925 pel físic austríac Wolfgang Pauli (1900-1958), afirmava que dos "fermions", és a dir, dues partícules idèntiques de spin semienter (com són els leptons i els barions) no poden coexistir en un mateix estat quàntic a l'interior d'un sistema material. Els electrons, obediets a aquesta norma s'han de distribuir en diferents òrbites al voltant del nucli de l'àtom, i també els protons i neutrons del nucli és en distints estats quàntics que s'hi amunteguen. Ara bé, la teoria de Gell-Mann estableix que els quarks també són fermions, ja que el seu spin és 1/2, per consegüent s'haurien de sotmetre al principi d'exclusió, però, per exemple, $\Delta^{++} = uuu$ i $\Omega^- = sss$ són dues partícules compostes de quarks idèntics i, pel que sabem, en el mateix estat quàntic. Serà que per als quarks no hi val el principi de Pauli? Si

fos així serien una excepció molt rara i ben inexplicable...

Quarks verds, blaus i vermells

Poc després de la publicació de Gell-Mann de 1964 el físic Oscar W. Greenberg ja féu notar aquesta dificultat i proposava una solució: els quarks han de tenir una característica suplementària que pot prendre tres valors diferents. I en conseqüència compleixen el principi de Pauli d'una manera distinta, no amb l'estadística de Fermi-Dirac sinó amb una "paraestadística de rang tres", com fou anomenada pels físics T. Han i Y. Nambu, que acceptaren i ampliaren la idea de Greenberg.

La cosa no quedava encara prou explicada i el mateix Gell-Mann, en col·laboració amb Harald Fritzsch, reconsiderant la seva teoria i recollint la suggerència de Greenberg, publicava el 1970 un nou punt que hi calia afegir: cada quark té un nombre quàntic particular que anomenarem "color", i que pot prendre tres valors, que batejarem amb els noms de "verd", "blau" (lila) i "vermell". Els seus antiquarks tindran els colors complementaris: "magenta", "groc" i "blau cel". Ara bé, sempre que tres quarks componen un barió te-

nen els tres colors diferents i quan un quark i un antiquark formen un mesó seran de colors complementaris. Així el resultat del "color" de tots els hadrons és sempre el "blanc". Tenir color blanc significarà per a la partícula que està "saturada" respecte d'aquesta nova magnitud física, o també que és com si en tingués zero, en relació al seu exterior.

Cal notar, però, que dir-ne "color" és totalment arbitrari. Els quarks no poden tenir color (= impressió subjectiva provocada pel xoc amb la retina humana d'ones electromagnètiques de longitud compresa entre 0,38 i 0,76 microns), però aquest nou nombre quàntic que se'ls dona té una analogia ben notable amb la llum visible, ja que la partícula queda en blanc quan posseeix tots els "colors". Tanmateix aquesta analogia no és total, ja que, com veurem més endavant, el color blanc no és estàtic sinó que hi ha un canvi constant a causa del flux de les partícules intermediàries, els gluons, que sense parar fan variar els quarks de color. El blanc de la partícula no és més que la resultant dinàmica d'aquest moviment continu.

El color és una càrrega

I quin significat real tindrà

aquesta nova entitat quàntica atribuïda als quarks? Precisament el de la magnitud física que feia falta introduir per a explicar la cohesió dels quarks dins de cada mesó o barió. Això és, el d'una càrrega base de la força nuclear forta. D'una manera semblant a com les forces electromagnètiques tenen una càrrega base que és la càrrega elèctrica amb dos valors oposats: el negatiu (propri dels electrons ordinaris) i el positiu (el dels positrons, o electrons positius, i que també trobem en els protons), així també les forces causants de la interacció forta tenen una càrrega base, que és la del "color". Però amb una diferència molt gran: aquesta té tres valors i no dos com l'elèctrica. En el cas de l'elèctrica càrregues d'igual signe es rebutgen i les de signe contrari s'atreuen: en els quarks acolòrits, cada color fa una força d'atracció cap als altres dos o cap al seu color complementari (que només trobarà en un antiquark). Per això els quarks es podran unir de dues maneres i prou: o bé de tres en tres, o bé quark-antiquark.

En el cas de l'electromagnetisme hi ha una sola partícula intermediària per transportar la força: el fotó, que és un bosó de massa nul·la. Entre els quarks per fer la funció anàloga hi ha

d'haver vuit partícules diferents: els gluons. Havent-hi tres classes de càrrega i tres d'anticàrrega, semblaria que hi hauria d'haver nou gluons distints, tres per tres; però certes consideracions de "simetria" han portat els físics a la conclusió que només són vuit els gluons que realment existeixen.

Però tot això complica molt la cosa. I, tanmateix, els quarks van ser "inventats" per simplificar-la! És que no serà cert el principi que la naturalesa bàsicament és senzilla? O potser serà la teoria dels quarks la que serà falsa? Tenim quatre quarks d, u, s i c amb tres colors cada un. En total dotze partícules. Els corresponents antiquarks sumen dotze més. Afegim-hi els vuit gluons. A més els quatre leptons coneguts (electró, muó i dos neutrins corresponents) i els seus anti (positró, antimuó i els dos antineutrins), o sigui encara vuit més. I a més a més els bosons intermediaris de les altres forces (gravitacional, electromagnètica i nuclear dèbil). Un total que fa que hom vegi la matèria cada cop més complicada. Que lluny que queden els quatre elements dels grecs! No hi haurà alguna troballa que simplifiqui tot això? Precisament les pròximes descobertes encara ho enredaran més: resulta que encara hi ha més leptons i també més quarks...

La profunda transformació d'un ex-campió del món de la boxa

George Foreman: ambaixador de la pau

L'ex-campió del món dels pesos pesants, George Foreman, una autèntica fera al quadrilàter, ha esdevingut un home nou que vol portar un missatge de pau i confraternització

i ajudar els joves. La seva reconversió personal ha estat absoluta i ha rebut el reconeixement i l'agraïment del govern dels Estats Units pel treball que ha realitzat a Camerun i Nigèria.

El 17 de març del 1977, després d'una derrota per punts a Puerto Rico amb Jimmy Young George Foreman, l'home que havia guanyat per K.O. 42 dels seus 47 adversaris decidí abandonar el turbulent món de la boxa. Enrera quedava una infantesa difícil i molts d'èxits esportius.

George Foreman volia iniciar una nova vida. Ell, que havia estat el terror del ring, va decidir a Puerto Rico que en aquesta vida podia fer altres coses que lluitar en un quadrilàter. "Aquella nit —recorda— vaig ser tocat per la gràcia del Senyor. Em vaig dir que la vida era més que un combat i que em calia aturar-me. Vaig decidir consagrar-me a Déu, conèixer-lo millor".

La carrera de Foreman va ser meteòrica. Aconsegui, l'any 1968, la medalla d'or dels Jocs Olímpics de Mèxic, als 20 anys. L'any 1973, s'imposà clarament al campió Joe Frazier. Va ser destronat pel gran mite Mohamed Ali en un combat memorable que va disputar-se al Zaire. Guanyà com hem dit,

la majoria dels seus combats per K.O., demostrant una força física impressionant i unes condicions immillorables pel mal anomenat esport de la boxa.

L'ex-campió mundial no va seguir el camí de molts boxejadors que, després d'una carrera fulgurant i plena d'èxits, se submergien novament al món de la misèria i la marginació. Va ser intel·ligent i no malbaratà els seus recursos, tot allò que havia guanyat amb la suor del seu front i la força dels seus punys. Posà el milió llarg de dòlars que va estalviat en un banc i avui viu del rendiment d'aquests diners. Té una granja a Houston i es dedica a l'agricultura i la ramaderia.

Foreman ha estat recentment notícia. El govern dels Estats Units li ha agraït els "serveis excepcionals" que ha realitzat pel seu país durant el viatge que va fer a finals de l'any passat a Àfrica. L'ex-campió va viatjar a Camerun i Nigèria per participar en diverses manifestacions esportives juvenils. Va mantenir un contacte viu enriquidor amb joves africans sobre la seva for-

mació esportiva. Tothom quedà impressionat per l'educació i el tracte exquisit d'aquest home que havia estat contundent i agressiu com pocs en el quadrilàter. Va captivar tots els seus interlocutors que, probablement, en tenien una imatge molt diferent.

Amèrica ha trobat en Foreman un excel·lent ambaixador. Pocs podien pensar que aquell noi Houston, educat als carrers, esdevindria el portador d'un missatge de pau. Tot ha canviat en la seva vida. "Després de tot el que he conegut en la meva joventut, i en la meva etapa de boxejador, crec que ha arribat el moment d'ajudar els altres, sobretot els joves que poden necessitar-me".

Tomàs Puntí El seu objectiu és ajudar els altres, sobretot els joves.

Vers una nova Europa

El tractat de Roma, la creació del Mercat Comú, el Parlament Europeu, com a tres fites del camí vers una més gran integració política, són desigs, esperances i realitzacions progressives d'una nova Europa, més justa, més solidària, més pacífica i més feliça.

Espanya s'incorpora amb totes les seves nacionalitats vives a l'àrea d'aquestes noves institucions, i, per elles, a aquests projectes d'una Europa renovada.

Són moltes les coses que, un cop rebaixat el llistó de les fronteres, podem i hem d'assimilar dels països germans que componen aquest continent. Hem de descobrir quines són les aportacions millors que ens poden fer i assimilar-les.

Els nostres països ibèrics poden, en canvi, oferir moltes d'altres coses a la resta d'Europa. Milions de turistes procedents de tot el continent ens "han descobert". Són moltes les visites culturals que ens han fet. Ells mateixos saben allò que els plau o allò que més necessiten de la nostra idiosincràsia.

Si que creiem que els podem oferir tres suggeriments per al bé de tots:

1. Fer-los adonar que si les coses en la història dels nostres pobles europeus haguessin estat diferents haurien ocasionat que l'esdevenidor històric hagués estat diferent, repercutint així fins en les coses més individuals com els encontres, els enamoraments, els matrimonis i els engendraments.

Es a dir, que avui hi hauria, en aquest continent, uns altres europeus, però de nosaltres, ningú. Tot el que s'hagi esdevingut en el passat, fos bo o fos dolent per als coetanis, no obstant això va possibilitar per a nosaltres un gran bé, ja que el fet que els esdeveniments històrics hagin estat com han estat, ha conformat les circumstàncies exactes perquè els presents existim, perquè tinguem el gran tresor fonamental.

2. Cap dels presents no és culpable dels desencerts dels avantpassats ni tampoc vam ser coactuants dels seus fets meritoris i encomiables. Per tant, ens hem de sentir absolutament alliberats de remordiments i de fàtues vanaglòries. Això ens ajudarà a estar més oberts els uns als altres.

3. Lliures, doncs, de remordiments i de ressentiments contra els descendents dels que ens van fer mal d'altres nacions —ja que no tenen tampoc cap culpa del passat— estem tots en una situació saborosa, de plena alegria de coexistir, oberts sense obstacles a la solidaritat i a l'abraçada cordial. I a col·laborar en tots els camps tècnics, culturals, científics i d'art per a enjardinar el món present amb una major justícia comuna, pau i festa. I, a més, aquesta serà la millor manera perquè esdevingui un futur lluminós.

Alfred Rubio
De l'Àmbit Maria Corral

Diccionari Regina

d'ús del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

- Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
- És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
- Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
- Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
- Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

"Tenim l'esperança que, amb l'augment de la vostra fe, creixerem dintre del nostre camp d'acció." (2.ª Cor. 10,15)

SINCERITAT

Vint-i-sis vegades Jesús blasma els hipòcrites. La Veritat i la hipocresia no són compaginables.

Un amic sincer és un veritable amic. La sinceritat és el gresol on es purifiquen les amistats. "Per dir la veritat", afirma la dita popular, "es perd l'amistat"... que mai ho ha estat, però es guanya l'amic veritable.

És manca de sinceritat, dir-se cristià i viure com a pagà, o l'intentar reconciliar el que és irreconciliable: Fe i egoisme.

La bona disposició de proclamar-nos defensors de la veritat no és compatible amb el viure en la mentida. Ser sincer és difícil, mentir és pecat.

La naturalitat mostra a vegades el que som, la nostra feblesa, les nostres nafres, però sempre és millor això que ser hipòcrita.

El sincer no tem enfrontar-se amb si mateix, com feia sant Pau: "no faig el bé que vull, sinó el mal que no vull" (Rom 7,19).

El sincer no té inconvenient d'agenollar-se davant Déu i d'allargar la mà al germà. La rectitud en l'obrar és signe de sinceritat.

Si fóssim sincers amb nosaltres mateixos, no ens dolria que els altres ens diguessin el que pensen de nosaltres.

Reconèixer que una persona és sincera, no ens dona dret a sacsejar-la per aconseguir saber el que ella creu que ha de callar.

Ocultar allò bo que hom té, no és sinceritat i pot ser signe ocult de supèrbia. Exagerar la veritat, tampoc no és sinceritat.

La sinceritat és garantia de la bona marxa del grup.

Lluís Antoni

Activitats i projectes

A part de les reunions que cada un dels seus grups celebren cada mes, segons dies i horaris que tenen convinguts, tindrem els següents actes:

FEBRER, 1986

Dissabte, dia 22, de 10 a 13'30 h., RECÉS (obert a tota la gent gran) a càrrec del nostre Consiliari diocesà, P. Lluís Antoni SOBREROCA, s.j. sobre: "JESUCRIST, el Déu-amb-nosaltres i l'home-pels-altres".

LLOC: COL·LEGI DEL SAGRAT COR. (c./ Bailèn, xamfrà Diputació).

MARÇ, 1986

Dissabte, dia 8, a les 10 h.: "Escola d'animadors", tema: L'ANIMADOR/A DE GRUP DE "Vida Creixent", a càrrec de M.ª Victòria FRANCO.

DIJOUS, dia 20, a les 5 de la tarda,
III TROBADA DE GENT GRAN AMB EL
CARDENAL ARQUEBISBE DR. JUBANY.
LLOC: PARRÒQUIA DE SANT RAMON DE PENYAFORT. (Rambla de Catalunya, 115, entre Rosselló i Provença)

HI PORTEN: els FF.CC. de Sarrià (estació Provença); METRO, línies 3 i 5; BUS, 6-7-15-16-17-22-24-27-34-54-58-64.

S'ESTÀ PREPARANT, pel proper mes de maig, una TROBADA DE DELEGATS DE LES DIÒCESIS CATALANES. En donarem detalls oportunament.

La trobada de Lyon ha envigorit el moviment

Els nostres Coordinador i Consiliari diocesans, van prendre part en la Trobada que "La Vie Montante" celebrà, a darrers de l'any passat, a l'esmentada ciutat francesa, en la qual s'estudiaren les realitats actuals que afecten la gent gran, per mirar d'adequar-hi les actuacions del nostre moviment.

Les qüestions que hi foren plantejades van ser: 1/. Els laics som presents en les realitats del món actual. I la nostra comesa, com a batejats, ha de ser el desenvolupar-hi un paper actiu segons quines siguin les facultats i possibilitats de cada u. Alguns ja ho fan això, encara que llur acció pugui passar desapercibuda, ja que actuen a nivell personal i no pas com a moviment, i és així com correspon de fer-ho.

El que sí que ha de fer, i fa el nostre moviment d'espiritualitat, allà on actuï, és impulsar els seus membres a prendre part activa en totes les realitats de la vida quotidiana.

2/. Estar atents, i copsar les diferents mentalitats i condicionaments que es donen, per raó de les diferents edats entre jubilats de temps i els que van arribant de

nou, i més tenint en compte que alguns passen ja a aquesta situació just complerts els 50 anys d'edat.

La flexibilitat de les nostres estructures, ens permeten de respondre a les necessitats d'uns i altres, gràcies a la diversitat en la composició de grups, a la llibertat que aquests tenen d'escollir els temes de reflexió i de treball i al fet d'estar oberts a les diferents edats, sensibilitats i categories socials; tot això ens esperona a ajudarlos a participar en totes les activitats del nostre moviment.

Això, ens mou també a una col·laboració mútua amb d'altres entitats o moviments que ajudin a tenir un major coneixement de les realitats sociològiques, per tal d'aportar-hi allò que constitueix la nostra missió.

3/. En aquesta Trobada, a Lyon, s'han envigorit fortament els tres mots clau dels nostres propòsits: ESPIRITUALITAT, APOSTOLAT, AMISTAT, amb els quals professem la nostra fe en Jesucrist, intentem de proclamar la Bona Nova i ens comprometem a viure fraternalement units entre si i amb tots els altres.

Com a resultat de tot això, "La Vie Montante" explicarà en una

propera publicació, què és el que el moviment vol dir quan parla d'espiritualitat i en el qual s'estimularà els seus membres a l'apostolat (o evangelització), alhora que cercarà com fer-ho per viure millor l'amistat, dins la diversitat, tant a l'interior del grup com de portes enfora.

Finalment, tot recomanant a tots els animadors i animadores que s'esforcin a donar una imatge clara d'estar oberts a tothom, acaba dient-los:

—Acolliu amb joia les persones recent jubilades i ajudeu-les a prendre part activa en l'animació del grup on s'integrin.

—Encoratjar i ajudar tots aquells que vulguin constituir grups homogenis.

—Estar ben convençuts, tots plegats, que els més ancians i els malalts han de tenir entre nosaltres un lloc rellevant, tant a nivell de moviment com personalment: Només així serem capaços d'ajudar-los.

No cal dir com totes aquestes recomanacions són adreçades, també i en major grau, als responsables diocesans del moviment, arreu del món on està constituït.

La sinceritat és la "cara bona" de l'amistat.

COM PERTANYER A "Vida Creixent"

Demaneu informació a la vostra parròquia, entitat o moviment del qual formeu part.

O bé, directament al Secretariat provisional, Balmes, 16. 08007 BARCELONA. Telef. 318 48 96 (De 12 a 1 del matí o de 6 a 8 de la tarda)

El catarisme, un moviment religiós dissident

Una de les causes que donaren més suport a l'expansió de moviments religiosos marginals, a l'Edat Mitjana, fou la ignorància i la descarada corrupció d'una gran part de la clerecia. El concili d'Avinyó (1290), no es va estar de declarar: "... la culpable negligència dels prelats que, més mercenaris que pastors, no protegien la casa d'Israel i no predicaven la doctrina evangèlica als pobles que havien estat confiats a la seva cura."

En una situació semblant, qualsevol ideari moral coherent, viscut sincerament pels seus adeptes, té moltes possibilitats d'acceptació.

La insatisfacció religiosa d'aquell temps, prengué diversos camins, i un d'aquests camins, fou el catarisme o albigesia. A principis del segle XI, els albigesos començaren a donar senyals de vida a França, a Occitània i a Itàlia. I, encara, s'escamparen amb més o menys intensitat per Alemanya, Flandes, Anglaterra i algunes contrades catalanes.

Pensament i ètica albigeses

El conjunt de la doctrina càtara fou un sincretisme de les religions i dels corrents filosòfics coneguts, aleshores. Enfonsa les seves arrels en el maniqueisme i el gnosticisme, a través del bogomilisme búlgar. I, incorporà elements del sincretisme budista i hel·lènic, barrejant alguns conceptes de Zoroastre i una interpretació particular del cristianisme. El tret més característic de la seva teologia, fou el dualisme. Creien en dues forces antagoniques, igualment eternes, l'una era l'encarnació del bé i l'altra ho era del mal: Déu i el Dimoni, aquest últim creador de la matèria. Crist és un àngel enviat per Déu a ensenyar el camí del cel, però el seu sacrifici —que fou aparent—, no tingué cap eficàcia salvífica. La verge Maria, tinguda igualment per un àngel: de dona només tenia l'aparença. Sembla que acceptaven sols determinats llibres de l'Antic Testament i, el Nou era transmès i llegit amb afegitons i substraccions. Hom podia assolir la salvació pel camí de l'ascesi i, el "consolamentum", una mena de baptisme administrat per la imposició de les mans.

No creien en el purgatori, ni en la transubstanciació i, rebutjaven el culte a les imatges i no consideraven vàlid el sacerdoti catòlic. Predicaven el menyspreu del cos, refusaven el matrimoni i s'abstienien de menjar alguns aliments. Celebraven una "fracció del pa" i, una litúrgia de predicació i pregària.

Els seus dirigents i els més iniciats, es dedicaven a la predicació i administrar el "consolamentum". El clergat era compost per bisbes ajudats per dos coadjutors

—el "fill major" i el "fill menor"—, ancians i diaques. Els iniciats eren anomenats "perfectes", i la massa dels fidels, la formaven els "creients". Aquests darrers, eren dispensats de les pràctiques ascètiques més rigoroses.

Els albigesos no eren dissidents àcrates, que anaven contra tota mena de societat.

Com observa Jordi Ventura, reconegut especialista en aquest tema, anaven, sí, contra una societat, que era la que ells coneixien i predominava: la del món agrofeudal, perquè era un sistema vexatori. Nogensmenys, el treball concebut pels mercaders, sabien donar-li unes normes i unes carac-

tes occitanes al temps d'Alfons el Cast, tingué una difusió ben remarcable, a casa nostra. Els seus propagadors, anaven de castell en castell i de mercat en mercat, venent les seves teles però també fent una curiosa tasca de captació.

Aprofitant les relacions dels tractes mercantils, els negociants sedentaris assimilaven la nova religió i la difonien a bastament. Les seves botigues esdevien centres de propagació, perquè era habitual que, sobretot, les dones hi anessin a les botigues i s'hi entenguessin.

Ensems, s'incrementà el proselitisme amb la immigració de no-

nien lligams familiars, culturals, militars, i econòmics amb Occitània. La demarcació catalana pirinenca occidental, esdevingué també asil i centre d'activitats. Sembla que llurs doctrines hi tingueren ressó popular perquè són probades tals activitats, entre altres llocs, a Andorra, a la Tor de Querol, a Berga, a Josa, a Gòsol i a Castellbò. S'estengueren igualment a Barcelona, a Lleida, a Prades, a Ciurana, a l'Arbolí, a Cornudella, a la vall de Porrera, a la muntanya de Gallicant, a la regió de Morella. I també a les noves terres conquerides, en les quals havien intervingut activament senyors càtars, com Hug de Saissac i

de Santa Caterina, de Barcelona, la diada dels difunts de 1269.

La desfeta

L'empenta albigesa implicava un capgirament en l'ordre establert. Cabia doncs, esperar que la jerarquia catòlica reaccionés aïradament. Alguns sinodes locals, concilis regionals i resolucions pontificies, condemnaren els càtars i altres dissidents. Innocent III decidí d'extirpar l'heretgia i promogué una "croada". Així, començà una dissortada història de carnatge i horror.

Una de les primeres operacions militars anà contra Besiers, centre important del catarisme. La ciutat fou presa per assalt, els seus habitants assassinats en massa i les cases saquejades i incendiades. Horrors semblants es repetiren a altres ciutats occitanes.

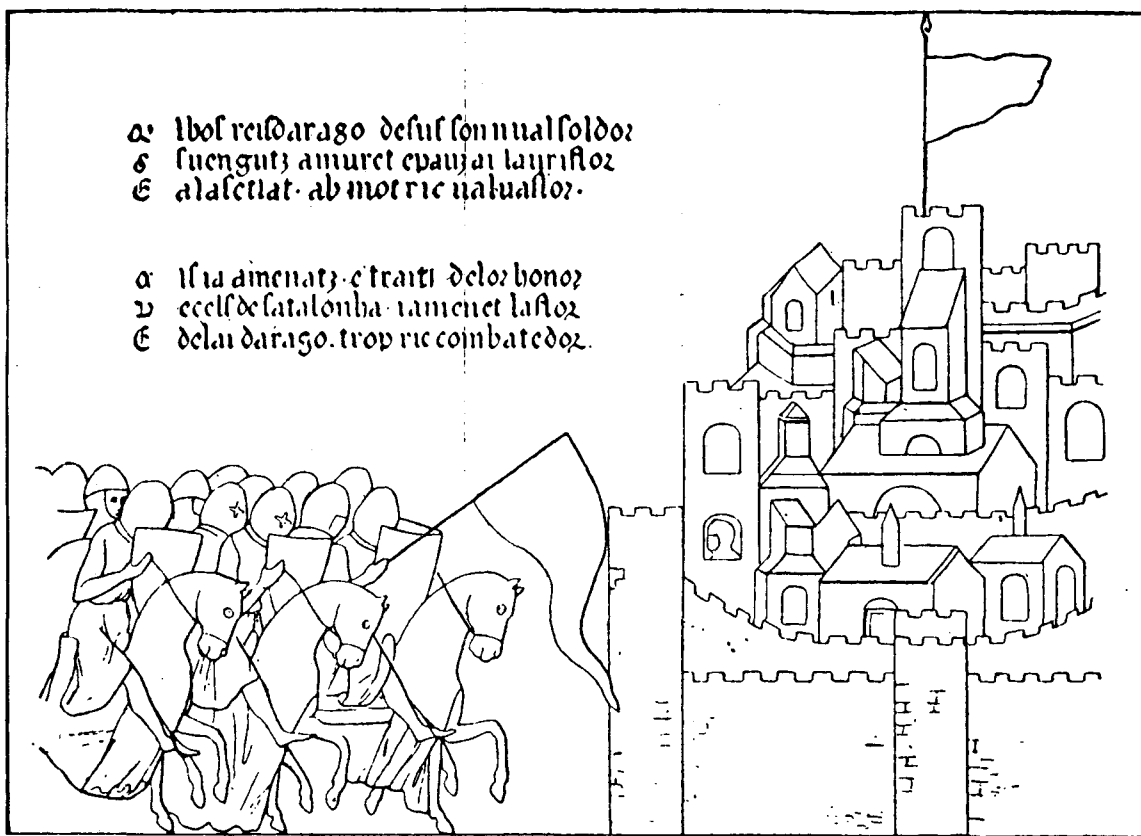
El nostre comte-rei Pere I, procurà d'assolir del papa el cessament de la "croada". Amb ambaixades a Roma i amb el seu desplaçament personal al concili de Lavaur, convocat per a decidir l'afer, el català esperava d'obtenir el seu objectiu. Però els prelats conciliaris trabucaren hàbilment la diplomàcia catalana. Aviat convençeren Innocent III, que l'aturament de la "croada" seria un dal·labaix.

Pere I no reculà. El 13 de gener de 1213, acceptava com a vassalls els principals senyors dels territoris occitans i prometé d'emparar-los. La topada amb els mercenaris croats es presentà al final d'estiu, davant la vila de Muret, on s'havia refugiat Simó de Montfort i les seves hosts. En aquella batalla, el rei Catòlic morí defensant les llibertats dels seus vassalls herètics, que no feien mal a ningú i defensaven llurs conviccions.

Un altre episodi de la repressió, fou la presa i la destrucció del castell de Montsegur (1244). Més de dos-cents albigesos preferiren morir cremats de viu en viu a renegar de la seva fe. El castell de Queribus resistí fins el 1255. Els que van sobreviure a la desfeta, foren cremats vius com els resistents de Montsegur.

La Història ha palesat que la pretesa "croada" fou un pretext per apoderar-se dels països occitans en profit de la corona francesa. Al segle XIII, Occitània i els comtes-reis catalans mantenien relacions amicals i familiars, i París va tenir pressa d'apoderar-se de les terres d'Oc, senyorejades en bona part, pel comte de Tolosa Ramon VI. Occitània no s'ha refet mai més i, el somni d'una nacionalitat catalano-occitana s'esvaï per sempre.

Joan González i Pastor

Arribada de Pere I amb l'host catalana i aragonesa davant les muralles de Muret, on morí en batalla campal.— Dibuix en el manuscrit de la Cançó de la Croada, Guillem de Tudela, poema narratiu llenguadocià del segle XIII, que refereix els esdeveniments de la guerra contra els càtars i l'enfondrament de la nacionalitat occitana.

terístiques que els eren ben peculiars. El que pretenien doncs, era canviar aquella societat de terratinents privilegiats —el major dels quals, era l'Església—, per una altra societat més justa i una altra ètica. Rarament havia eixit un dogmatisme més complert i tan ben vertebrat. I, per desenvolupar-lo, havien constituït una escola d'homes doctes que, segons els seus adversaris, posseïen una ciència i una dialèctica potents. Potser, per això, els càtars es distingiren sempre per la seva laboriositat i una austera concepció econòmica.

El catarisme a les terres catalanes

El catarisme vingut de les ter-

res albigeses o simpatitzants dels "bons homes", car Occitània va patir una acarnissada repressió. Tanmateix, la immigració fou afavorida per l'entrada de cabals, pels interessos derivats de les lluites contra els sarraïns i el repoblament dels nous territoris conquerits.

A la segona meitat del segle XII, es perfila un brot important perquè tenien llavors una diòcesi a la Vall d'Aran. Aquesta diòcesi era a cura del bisbe Ramon de Casals, elegit durant el concili celebrat a la vila de Sant Felix de Ramany (1167).

Les demarcacions més influïdes, foren el Rosselló i les valls pirinenques, on les grans famílies te-

Robert de Castellrosselló a València i Jaspert Barberà a Ciutat de Mallorca.

La presència albigesa es perllongà molt de temps, perquè un tribunal presidit per Rocabertí, arquebisbe de Tarragona, sentencià cent-setanta vuit acusats de catarisme, a Berga (1254). No sabem però, si la sentència fou condemnatòria o absolutòria. Encara, els inquisidors manaren desenterrar les despulles del comte Arnau de Castellbò, cap visible de l'Església càtara catalana, i de la seva filla Ermessenda, quan feia ja uns quaranta anys que havien mort. Hom cremà els ossos i esventà les cendres. Les actes foren llegides solemnement a l'església conventual

Evangelització⁽¹⁾

Aquest llibre és una obra que el doctor Pere Tena, en el pròleg qualifica amb tres adjectius: simpàtica, oportuna i educativa. El treball, tal com diu el títol, tracta un tema de gran actualitat: l'evangelització. Aquest mot és el testimoniatge de tot allò que ha significat l'expressió, esdevinguda famosa, de "l'Església en estat de missió", arran de la descristianització experimentada en la nostra societat.

Mossèn Guiteras centra el seu estudi en el Sínode dels bisbes de 1974, que tingué com a tema "l'evangelització del món contemporani". A partir d'aquest esdeveniment eclesial, descrit amb molta vivor i amb documentació de primera mà, hom es dut a refer l'itinerari del concepte "evangelització" i a escatir-ne el significat. Això fa que el llibre sigui una bona anàlisi de la dinàmica de l'Església dels darrers anys. Tot condueix al bressol del terme "evangelització" a fi de mostrar, com per contrast, la cara i la creu.

L'escrit és redactat amb un desig de gran sintonia amb la realitat i amb l'Església. La seva oportunitat es troba en el fet que el Sínode analitzat correspon al decenni del Concili Vaticà II. I que s'ha de posar en paral·lel, tant per la temàtica com per la situació, amb el que ha commemorat els vint anys del gran esdeveniment conciliar. Ambdós Sínodes coneixen connotacions ben similars i concatenades.

L'obra que presentem i recomanem vivament té també la virtut d'ajudar a emmirallar les afirmacions teològico-pastorals i a adonar-se de quines realitats subjauen en la problemàtica vivent de l'Església. El doctor Guiteras estudia també "Evangelii nuntiandi", l'exhortació apostòlica de Pau VI, subsegüent al Sínode, que pretén teixir un centre unificador de les tendències eclesials.

Val a dir que aquest llibre és la tesi doctoral de doctor Guiteras, "encara que, com ha dit elogiant-la un crític, no ho sembli". Aquesta frase elogiosa és una manera d'indicar el valor del treball i, ensems, de mostrar que és una obra ben a l'abast de tothom, tant pel que fa a la claredat de l'estil com a la seva estructura, sense que hi manqui en cap moment el rigor intel·lectual.

Josep Urdeix ha escrit a "Foc Nou", del novembre de 1985: "El treball és gairebé un balanç, penso que molt equànime, de la vida de l'Església en els dar-

rrers vint anys. I que si el Sínode de 1974 ja va ser com un prendre el pols a l'Església després dels deu primers anys de postconcili, ara aquesta tesi —aquest llibre— ens ve com anell al dit en aquests moments en què estem fent balanç —desapassionadament o apassionadament, segons el tarannà de cadascú— dels vint anys de postconcili". I conclou: "... el llibre pot ser fructuós per a tothom. I, a més a més, els que no hagin llegit mai una tesi doctoral, ara tenen ocasió de fer-ho i de fer-ho de gust".

Felicitem ben de cor el doctor Joan Guiteras i no dubtem que la seva obra, tal com ha succeït amb les seves altres publicacions, tindrà una bona acollida entre els lectors interessats.

R.C.

(1) *EVANGELITZACIÓ* por Joan Guiteras i Vilanova. va. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1985. Col·lecció "Scripta et Documenta", núm. 31, 171 pàgs.

NOËL QUESSON

PALABRA DE DIOS
PARA CADA DIA

5

primeras lecturas
para el tiempo ordinario
de los años impares

Editorial Claret
Grupos de oración y amistad

Meditació quotidiana de l'Escriptura⁽¹⁾

El mateix Noël Quesson reconeix tot el que deu, en la construcció d'aquestes meditacions, als equips de laics durant els molts anys que va ser el seu conciliari.

Assistim doncs, a la "normalització", dins de les comunitats cristianes i en la intimitat personal, d'una "manera" de fer oració: partir de la vida, individual i col·lectiva; tenir Fe en un Pare que té un projecte per a cada u i per tots; projecte que ha de realitzar-se ja en aquesta vida i a nivell universal amb perspectives de futur absolut. Tot això sostingut per una continuïtat activa-contemplativa.

Si la cara és el mirall de l'ànima, també val aquesta afirmació: en la història de l'Església és simptomàtic que un llibre de meditacions, sigui el mirall de com la mateixa Església —o part d'ella— viu l'Evangelí. Certament en "Palabra de Dios para cada día" es reflecteix un avenç qualitatiu d'una part de l'Església.

No van destinades aquestes meditacions a un tipus determinat de creient. Laics, laiques, religiosos, religioses, sacerdots, poden utilitzar aquest instrument per resar. Tots ells han estat mirats en la seva arrel bàsica: ser cristians.

Al final de cada volum un índex de temes per ajudar a tenir una visió més global de la paraula.

(1) "Palabra de Dios para cada día." Cinc volums. Noël Quesson. Editorial Claret. Barcelona 1985.

Antropologia cristiana⁽¹⁾

A aquesta obra Helmut Thielicke tracta el problema central de la unitat de l'home i pren una postura precisa al seu respecte. El seu convenciment és que ser home significa ser lliure per al bé i per al mal. Segon això, la llibertat de decisió en un món pluralista pot desembocar en la inseguretat i desorientació: política i ciència perden el seu centre si no tenen com a objectiu el desenvolupament de l'home total. Només a partir d'una recuperació de la transcendència perduda, de la relació amb Déu, es pot aconseguir fer l'home capaç de reconèixer que la vida té un sentit i de comprometre's a si mateix com a unitat.

Tomas d'Aquino va qualificar la teologia de ciència pràctica. L'obra de Thielicke és un exemple excel·lent d'això. Aquesta interpretació de l'home, aquesta exposició crítica del seu estat, de les seves possibilitats i límits no té cap més sentit: dir a

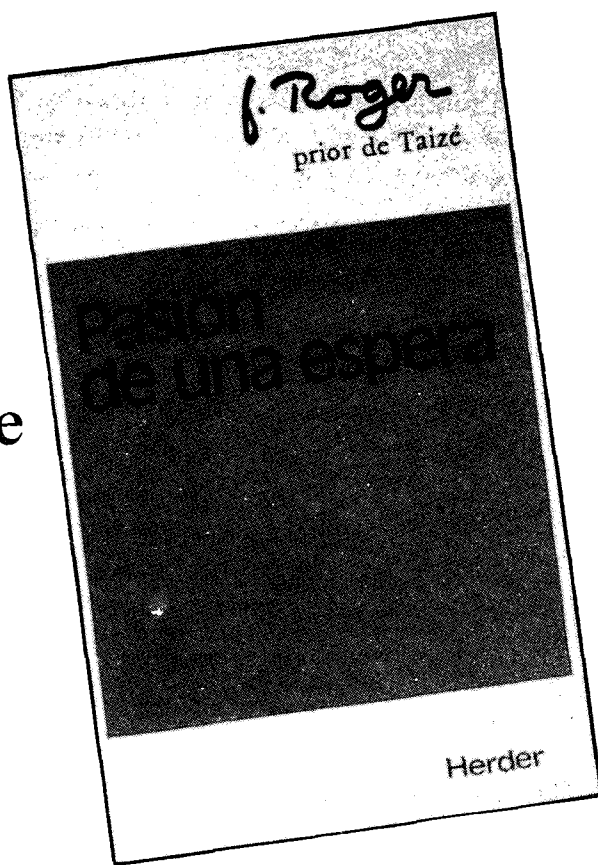
l'home real —no al·l'construït segons Marx o Freud o segons altres "models"— d'on ve a on va, això és, per quin fi ha estat concebut.

Amb això es persegueix una recerca comuna de la "identitat" humana. És un diàleg difícil entre els que sofreixen amb la pèrdua de la identitat i també entre els que pensen que han descobert la seva meta i el seu camí. En un estudi, que està tant relacionat amb el nostre centre vital, el lector es veurà obligat a plantejar-se una i altra vegada certes qüestions fonamentals, per les quals haurà lluitat amb resultats a voltes problemàtics.

R.C.

(1) *HELMUT THIELICKE. ESENCIA DEL HOMBRE. Ensayo de antropología cristiana. Biblioteca Herder, n.º 173. 1986 - Editorial Herder - Barcelona.*

El diari del prior de Taizé⁽¹⁾

El germà Roger parla cada dia amb joves de tots els continents que passen per Taizé, setmana rera setmana, tant a l'hivern com a l'estiu, buscant Déu. El seu diari és fruit d'una reflexió alimentada per aquest contacte permanent. Molts busquen com entrar en el gir de la història; per formar part activa de la nova civilització que es prepara. Altres claudiquen ferits per les ruptures afectives. Tots es pregunten com mantenir-se dempeus entre l'ahir i el demà. A cada un d'ells el germà Roger voldria dir-los: ¡Que s'encengui en tu la passió d'una espera! Lluny de ser una fugida o passivitat, l'espera de Déu és una passió que condueix a la confiança entre els homes, estimula per ser portador d'esperança en les nits de la humanitat.

Aquesta obra ve a completar la gran

majoria de les del germà Roger editades en castellà per la mateixa editorial Herder i que a continuació astatlem: "Que tu resta no tenga fin (Diario 1.º)"; "Lucha y contemplación, (Diario 2.º)"; "Vivir lo inesperado (Diario 3.º)"; "Asombro de un amor (Diario 4.º)"; "Florecerán tus desiertos (Diario 5.º)"; "Las fuentes de Taizé (con la «Regla de Taizé»); "Vivir el hoy de Dios"; "Dinámica de lo provisional"; "La violencia de los pacíficos".

R.C.

(1) *HERMANO ROGER DE TAIZE. PASIÓN DE UNA ESPERA Diario 6.º volumen, 1979 - 1981 - 1986 - Editorial Herder - Barcelona.*

2 diumenge. GAVÀ. Centre Cultural, 12 h., representació de l'obra *La comèdia de l'olla*, a càrrec del grup El talleret de salt.

L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ. Pista poliesportiva, 12 h., festa de carnestoltes, Animació, a càrrec del grup Julivert.

RUBÍ. Casal parroquial, 12 h., espectacle de titelles Ni blanca ni neus, a càrrec de Titelles naip.

TARREGA. Teatre Ateneu, 17'30 h., espectacle *Per art de màgia* a càrrec del grup Els trapelles.

TERRASSA. Centre parroquial Sant Cristòfor, 12 h., projecció de la pel·lícula txeca, d'imatges reals i colors, *el fantasma de l'avió*.

8 dissabte. GAVÀ. Torre Lluch, 17 h., festa de carnestoltes Cercavila, a càrrec del grup Tirotitaina.

LA BISBAL D'EMPORDÀ. Plaça del Castell, 17 h., espectacle Carnestoltes, a càrrec del grup Artristras.

L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ. Plaça de la Vila, 19 h., festa de carnestoltes Cercavila, a càrrec del grup Tren d'Olot.

MANRESA. Teatre Conservatori. 17'30 h., representació de l'obra *El dimoni cucarell*, a càrrec del grup L'estufa.

OLOT. Plaça del Carme, 16 h., festa de carnestoltes Cercavila, a càrrec del grup Setrill.

TORROELLA DE MONTGRÍ. Plaça de la Vila, 16 h., festa de carnestoltes espectacle d'animació "City kansas sew", a càrrec de L'orquestra Girasol.

9 diumenge. BADALONA. Plaça rector Rifé, 11 h., festa de carnestoltes, el grup Rialles de Badalona col·labora amb els esplais en la festa de carnestoltes.

BANYOLES. Cinema Victòria, 17 h., espectacle musical *Bloc de notes*, a càrrec del grup Toc de retruc.

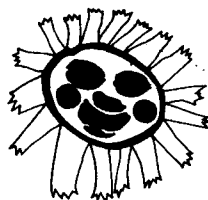
BLANES. Esbarjo parroquial, 18 h., representació de l'obra *L'ànima del titella*, a càrrec del grup Caiman.

CASSÀ DE LA SELVA. Casal familiar, 17 h., espectacle de titelles *L'isidre i la lluna*, a càrrec del grup Binixillat.

CELRA. Ateneu, 17 h., festa de carnestoltes Animació, a càrrec del grup Julivert.

IGUALADA. Ateneu 12'15 h., Varietats de circ, a càrrec del Petit circ de carrer.

LA GARRIGA. Pavelló poliesportiu, 17'30 h., festa de carnestoltes Ball, a càrrec del grup Flic-flac, a les 12'30 h., hi haurà una Cercavila pels

moviment RIALLES de Catalunya

carrers, a càrrec del mateix grup.

LLAGOSTERA. Casal parroquial, 17 h., espectacle de pallasos Mutis i a la gàbia, a càrrec del grup Teatre mòbil.

MANLLEU. Plaça Major, 17 h., festa de carnestoltes Cercavila, a càrrec del grup local El rusc.

SABADELL. Auditori Caixa d'Estalvis de Sabadell, 18 h., projecció de la pel·lícula danesa d'imatges reals i colors, *Otto, el rinoceront*.

SALT. Plaça de la Llibertat, 11'30 h., festa de carnestoltes espectacle d'animació *Farcell de festa*, a càrrec dels grups Foc follet i L'espiadimonis.

OLOT. Firalet, 12 h., festa de carnestoltes espectacle d'animació *Farsa de farsants*, a càrrec del grup Els farsants.

SANT FRUITÓS DE BAGES. Al bosquets, 12 h., festa de l'arròs, Animació, a càrrec del grup Xerric, abans hi haurà una Cercavila, a càrrec del grup Setrill.

SANT JUST DESVERN. Ateneu, 17'30 h., festa de carnestoltes espectacle d'animació *Alçalaui*, a càrrec del grup Bauxa.

SANT CUGAT DEL VALLÈS. Jardins monestir, 12 h., festa de carnestoltes espectacle d'animació *Cantant creixem i creixem cantant*, a càrrec de Noè Rivas.

ULLASTRELL. Sala de ball, 18 h., festa de carnestoltes espectacle d'animació "City kansas sew", a càrrec de l'orquestra Girasol, abans hi haurà una Cercavila.

15 dissabte. FIGUERES. Teatre

Jardi, 17 h., espectacle de titelles, Ni blanca ni neus, a càrrec de Titelles naip.

16 diumenge. GAVÀ. Centre Cultural, 12 h., representació de l'obra *La rateta ja no escombra l'escapeta*, a càrrec del grup La trepa.

OLOT. Teatre Principal, Fundació pública, 12 h., Miscel·lànies, a càrrec de Marcel·lin i Sylvestre.

PALAFRUGELL. Teatre Victòria, 17 h., espectacle de titelles, *Històries d'un follet espieta*, a càrrec del grup L'espiadimonis.

SANT CELONI. Auditori de la Salle, 12 h., espectacle de titelles *Les aventures del sr. Cordills*, a càrrec dels grups Foc follet i L'espiadimonis.

TERRASSA. Teatre Principal, 12

h., representació de l'obra *Secrets d'una galleda*, a càrrec del Teatre arca.

22 dissabte. MANRESA. Teatre Conservatori, 17'30 h., espectacle de titelles *Excèntric*, a càrrec del grup L'estaquírot.

REUS. Centre de lectura, 18'30 h., projecció de la pel·lícula belga, de dibuixos animats i colors, *La flauta dels sis barrufets*.

23 diumenge. BADALONA. Centre parroquial Sant Josep, 18 h., espectacle de titelles *Les aventures del sr. Cordills*, a càrrec dels grups Foc follet i L'espiadimonis.

BANYOLES. Teatre Victòria, 17 h., espectacle de pallasos Mutis i a la gàbia, a càrrec del grup Teatre mòbil.

CERDANYOLA DEL VALLÈS. Casal parroquial, 12 h., representació de l'obra *Rondalles, contalles, contalles...*, a càrrec del grup La trepa.

EL VENDRELL. La Lira, 17'30 h., representació de l'obra *L'ànima del titella*, a càrrec del grup Caiman.

LA GARRIGA. Patronat, 17'30 h., representació de l'obra *El castell dels tres dragons*, a càrrec de L'aula de teatre de la Institució Montserrat.

MALGRAT DE MAR. Centre Parroquial, 16'30 h., espectacle musical *La cançó més bonica del món*, a càrrec de la Camerata de cançons tradicionals.

MOLINS DE REI. Joventut catòlica, 17'30 h., espectacle de marionetes, *El cabaret elàstic*, a càrrec del grup Els farsants.

REUS. Centre de lectura, 18'30 h., projecció de la pel·lícula francesa d'imatges reals, *La guerra dels botons*.

RIPOLL. Cinema Condal, 11'30 h., representació de l'obra *El dimoni cucarell*, a càrrec del grup L'estufa.

SABADELL. Auditori Caixa d'Estalvis de Sabadell, 18 h., representació de l'obra *La gallina dels ous d'or i altres romanços*, a càrrec del Teatre de vapor.

SALT. Can panxut, 11'30 h., Espectacle d'il·lusionisme, a càrrec del grup La capsa màgica.

SANTA COLOMA DE FARNERS. Cinema Catalunya, 18 h., projecció de la pel·lícula anglesa d'imatges reals i colors *La guineu de bambury*.

TORREDEMBARRA. Sala d'actes de la Caixa Est. Provincial de Tarragona, 17'30 h., espectacle d'ombres xineses *Les aventures d'en malic*, a càrrec del grup La fanfarra.

TORROELLA DE MONTGRÍ. Cine Petit, 17 h., narració de Contes breus i extraordinaris, a càrrec de Cesc Serrat.

La sardana i la dansa

JOSEP VENTURA

Concurs de composició de sardanes per a cobla. — La Cobla Jovenivola de Sabadell, en motiu de complir-se enguany el seu desè aniversari, ha convocat un concurs musical de sardanes, per a menors de 30 anys, que dedica a la memòria del que fou director de la cobla en el període 1979-82, Salvador Uyà. Oferim l'extracte de les bases:

1.- Hi podran prendre part tots els compositors que ho desitgin, sempre que la seva data de naixement sigui posterior al 26 d'abril del 1956.

2.- Cada concursant podrà presentar dues obres com a màxim, que hauran d'ésser rigorosament inèdites.

3.- Les obres es presentaran instrumentades per a cobla d'onze instruments. Les partitures hauran d'anar acompanyades d'una reducció per a piano en la seva part inferior, i de les corresponents partícels.

4.- En les partitures, sols hi constarà el lema de la sardana. El títol de l'obra i la referència de l'autor (nom, cognoms, adreça i telèfon) figuraran a part, en una targeta, que anirà a l'interior d'un sobre clos, on s'indicarà el mateix lema.

5.- Les obres seran trameses a: Cobla Jovenivola de Sabadell, C./ Josep Renom, 43, Sabadell. S'especificarà clarament en el sobre: Premi Salvador Uyà.

6.- El termini d'admissió finalitzarà a les 24 hores del dia 28 de febrer de 1986.

7.- El jurat estarà integrat per cinc personalitats del món de la música. La seva composició s'anunciarà públicament durant el mes de gener del 1986. Es reunirà al llarg de la segona quinzena de març per seleccionar cinc obres d'entre totes les presentades. Les sardanes finalistes seran interpretades per la cobla Jovenivola de Sabadell en el decurs del concert que tindrà lloc el dia 26 d'abril de 1986, a l'auditori de la Caixa d'Estalvis de Sabadell. Una vegada s'hagin interpretat, el jurat atorgarà els tres premis pel sistema de votació secreta. La setmana abans

es faran públics els lemes de les cinc sardanes seleccionades i no s'obriran les pliques fins que es conegui el veredict del jurat.

8.- S'estableixen els següents premis:

1er. premi	100.000 pessetes
2on. premi	75.000 pessetes
3er. premi	50.000 pessetes

Les cinc obres finalistes tindran un trofeu.

"ROSA DE REUS": NOCES D'ARGENT. — La Colla Sardanista "Rosa de Reus" commemora enguany el seu vint-i-cinquè aniversari. Amb aquest motiu han iniciat un seguit de celebracions destinades a festejar aquesta important efemèride i a refermar la seva positiva tasca de foment de la nostra dansa.

Entre els actes programats, el dia 5 de gener va començar un cicle de ballades que, sota el títol "La sardana i la música popular" pretén ser una aproximació a la música de la nostra dansa a través de la programació d'obres inspirades en temes populars i cançons tradicionals, com és el cas de la sardana "Quan era xiqueta", de Josep Saderra; "Marinereta", de Josep Vicens sobre el tema popular de "La calma del mar"; o "Quan el pare no té pa", de Josep Blanch i Reynalt, per posar uns exemples.

Igualment, el programa de les noccs d'argent de la Colla "Rosa de Reus" inclou sengles concerts: el primer (celebrat el dia 11 de gener), amb la cobla Mediterrània; i el segon (que tindrà lloc el mes de desembre vinent), a càrrec de La Principal de la Bisbal.

D'altra banda s'està preparant un "Aplec d'Aplecs" al Castell d'Escornalbou, organitzat conjuntament per tots els pobles del Baix Camp que fan aplecs de sardanes, amb l'actuació de tres cobles i un seguit d'actes paral·lels. I també s'està preparant l'edició d'un llibre amb la història de l'entitat i diversos treballs de tema sardanista.

Racó del llenguatge

Els noms dels pobles (1)

ALBERT PERA

La llengua catalana, d'ençà de la reforma i la unificació ortogràfica portada a cap per Pompeu Fabra i els seus col·laboradors, compta amb unes normes que tothom accepta i que són transgredides o respectades segons el grau de cultura gramatical de cadascú.

Hi ha, però, una parcel·la del llenguatge on aquestes normes són inoperants. Em refereixo als cognoms personals. Com que consten en un registre civil on el nom passa intacte de pares a fills, no han evolucionat com ho fa la llengua viva i tampoc no s'han normalitzat ortogràficament. I no solament això, sinó que pel fet de ser controlats per funcionaris de parla castellana, —com la majoria de càrrecs que depenen de l'administració central— si alguna cosa han fet, ha estat castellanitzar-se, potser involuntàriament, però han quedat fixats amb grafies arcaïtzants o castellanes. Això no té remei, si no és una insalvable muralla de paper burocràtic i uns tràmits inacabables que descoratgen qualsevol intent de normalització ortogràfica del cognom. Així i tot, alguns ho han fet. Seria bo que les facilitats que suara s'han donat per a la inscripció catalana dels noms de fonts s'estenguessin a l'escriptura correcta dels cognoms.

Els cognoms, de moment, els hem de deixar tal com els trobem per evitar complicacions. En canvi, si que hem de ser rigorosos i inflexibles en l'aplicació de les normes a què hem al·ludit quan es tracta de toponímics o noms geogràfics.

Si en els cognoms abunden els plurals acabats en -as com Comas, Bigas o Figueras, ja sabem que sense excepció, no trobarem aquest final a cap plural català, i així escriurem els toponímics en plural d'aquesta manera: Figueres, Ribes, les Agudes, etc.

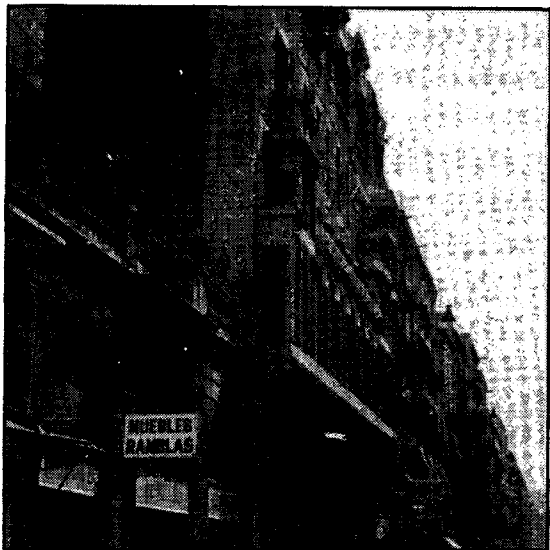
Si trobem escrit a les targetes de visita Bosch, Reixach, Domènech, pensem que hem de suprimir de totes passades aquesta h final a Vic, Hostafrancs, Burriac, el Bruc, Hostalric.

Perles ortogràfiques

Observat en un gran pany de paret, amb lletres molt grosses: GRUP FRUITÉ DEL MAREME. La paraula fruiter com totes les derivades amb aquest final tenen r al capdavant i encara que no la pronunciem s'ha d'escriure.

Cicle de conferències i d'audicions

Per aprofundir l'òpera

L'Institut del Teatre (Palau Güell), carrer Nou de la Rambla, 3 de Barcelona ha organitzat un interessant cicle de conferències i audicions sobre l'òpera, que va començar el 21 de gener i conclourà el 4 de març. Facilitem el calendari complert així com la presentació que n'ha fet Roger Aliet.

S'ha dit que l'òpera ha passat per diferents fases d'interès en els darrers decennis. A l'interès universal i gairebé exclusiu per les veus —l'era dels divos— va succeir una etapa d'interès pels directors d'orquestra. Actualment ens trobem en plena "febre" de la direcció escènica, de la producció escenogràfica i de les concepcions revolucionàries respecte als muntatges, amb reinterpretacions dels arguments i de les èpoques que han suscitat dilatades polèmiques, les quals, com se sap, són senyal de vigor i salut del gènere després de tants anys de decadència. A tots aquests corrents s'hi ha afegit el de l'interès per les versions originals de les òperes i, per damunt de tot, el reconeixement general que l'òpera, com a espectacle, és el més complex, ric i complet dels productes escènics possibles.

Per això l'Institut del Teatre proposa en aquestes sessions, una anàlisi acurada del món de l'òpera vista per diversos dels seus protagonistes: el cantant, el director d'orquestra, el representant del món empresarial, el director de cors, el llibretista, el crític o el di-

rector d'escena. Aquestes sessions, destinades a donar a conèixer algunes de les interioritats del món operístic, aniran complementades amb audicions comentades. En aquestes audicions es plantejaran els principals interrogants del repertori operístic actual, amb especial incidència sobre els compositors que habitualment, a casa nostra, són absents del repertori, per analitzar els seus valors i les causes d'aquest oblit, sovint injust, però algunes vegades també comprensible.

Conferències

21 de gener: MIQUEL LERIN - El món empresarial de l'òpera.

28 de gener: ALFREDO KRAUS - L'òpera vista pel cantant.

4 de febrer: GUILLEM-JORDI GRAELLS - El llibret i la dramaturgia.

11 de febrer: LLUÍS PASQUAL - L'òpera vista pel director d'escena.

18 de febrer: ROGER ALIER - Permanència del repertori operístic i revival romàntic.

25 de febrer: VITTORIO SUCIRI - L'òpera vista pel director de cors.

4 de març: ROMANO GANDOLFI - L'òpera vista pel director d'orquestra.

Audicions comentades

23 de gener: XOSE AVIÑOIA - G.F. Haendel, el quasi desconegut. Jean Philippe Rameau, connois pas.

30 de gener: ROGER ALIER - Claudio Monteverdi, les causes d'un desconeixement. Alessandro Scarlatti, el gran oblidat dels revivals.

6 de febrer: ROGER ALIER - Haydn, un operista (in)justament oblidat? Saliari, tornarà a aparèixer?

13 de febrer: ROGER ALIER - Rossini, i ens pensem que el coneixem.

20 de febrer: ORIOL MARTORELL - Britten, increïblement marginal.

27 de febrer: XOSE AVIÑOIA - L'òpera catalana romàntica, un oblit imperdonable.

Per què no es fa res de Pedrell?

On és Pahissà?

Morera, injustament menystingut.

Marta Muñoz, soprano.

Costums i tradicions

Comandament femení

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

L'any 1980 per aquests dies vaig parlar-vos de santa Àgata com a patrona de les bugaderes. Del que no recordo haver-ne dit res, o poca cosa, és del costum de donar en tal dia, el comandament a les dones. La televisió espanyola sol "descobrir-nos" cada any un poble de Castella on es practica, com si fos l'únic del món.

Tanmateix a Catalunya la "festa de les noies" com s'anomena, tingué molta importància en temps avials. Suposo que en algun indret encara perdura, encara que avui dia, de dones amb càrrecs públics n'hi ha per tot arreu.

El costum té una rel tan antiga i popular, que el vulgus en féu una dienda: En càstig al seu pecat, Déu convertí Adam en cucut i Eva en puput. "Quan la puput cantí primer que el cucut, —diuen que digué— les dones manaran" i com que això s'escau el dia de santa Àgata els homes han de deixar el comandament a les femines.

Generalment la festa s'iniciava la vigília amb repics de campanes i amb un ban o pregó de l'alcalde renunciant al bastó d'autoritat per vint-i-quatre hores. En alguns casos fins el secretari i els regidors. En d'altres, el comandament femení durava només del toc d'oració del matí, al de la tarda.

A més a més del caràcter simbòlic, les dones dels Ajuntaments organitzaven balls i els homes que aquell dia feien les feines de la casa, hi eren convi-

dat i si no hi anaven els estovaven... suaument. Si hi acudien eren convidats a cafè, o a vi i coques.

Dels pobles dels quals tinc notícia, remarco els de Juncosa, Granja d'Escarp, Fraga, Serós i Mirasot. A Serós, a la santa li diuen "Guideta" i a la Vall d'Aran, on els pastors la tenen per patrona, "Geta".

A Barcelona, santa Àgata era celebrada, també, quan hi havia culte a la capella dels Reis d'Aragó, a la plaça del Rei, com el nom de l'antic temple ho recorda i durant la festa religiosa es repartien panets beneïts en forma de pits, car com és sabut, a la santa i màrtir els van arrencar els butxins.

Era creença popular, que les dones que en menjaven es lliuraven de qualsevol malaltia en els pits. A la capella hi havia una pedra que segons la tradició era la mateixa on hi sofri martiri la santa. També hi havia hagut una relíquia. Ambdues coses s'han perdut.

A Barcelona, també, la santa havia estat venerada, juntament amb les santes Quitèria i Llúcia, a la capella erigida el 1271 pel bisbe Arnald de Gurb dedicada a les Onze mil verges, avui només a santa Llúcia, anexas a la catedral. La raó d'haver caigut de l'escambell santa Àgata, després de santa Quitèria, es deu al fet que l'any 1296, ocorregué un famós miracle: una nena nascuda sense ulls ni aparença d'ells, els obtingué gràcies a la intercessió de santa Llúcia a la qual invocaven plens de fe, els pares de la nena.

Repeteixo que això de manar les dones ja no és notícia. Regidores, alcaldesses, diputades i caps de Govern n'hi ha més que un foc no en cremaria.

Cicle "Dimecres musicals"

Enguany també tornem a tenir el cicle dels "Dimecres musicals de Ràdio Nacional". Els concerts són comentats per Lluís Millet i coordinats per Ramona Ferreres i Pere Artís i han estat programats per Miguel Alonso. Se celebren a les set del vespre al Casal del Metge, Via Laietana, 31 de Barcelona i són transmesos directament per Ràdio 2.

Pels propers dimecres hi ha la següent programació:

Febrer

Dia 5: Joves Intèrprets - Manuel Iglesias, violoncel; Joan Duran, piano; Quartet de flautes Frullato.

Dia 12: Joves Intèrprets - Vicenç Prats, flauta; Jean Marie Cottet, piano; Carles Trepal, guitarra.

Dia 19: Joves Intèrprets - Albert Guinovart, piano; L'Estro Vocale.

Dia 26: Cançons de Franz Liszt - Maria Luisa Castellanos, soprano; Maria Jesús Acebes, piano.

Març

Dia 5: Transcripcions per a piano, de Liszt - Rogelio Gavilanes, piano.

Dia 12: Transcripcions per a piano, de Liszt - Jean-Louis Haguénauer, piano; Obres de Beethoven-Liszt.

Dia 19: Harmonies poètiques i religioses, de Liszt - Isidro Barrio, piano.

Dia 26: Cançons de Franz Liszt - Manuel Cid, tenor; Miguel Zanetti, piano.

Abril

Dia 2: Weber i la seva època - Mark Zeltser, piano; Obres de C.M. von Weber i contemporanis.

Dia 9: "Divertimenti e notturni" de Mozart - Trio de corni di bassetto "Divertimento"; Grup Vocal de Cambra. Director: Jordi Casas.

Cuina

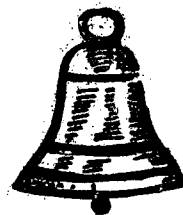
Lluç Amorabieta

6 talls de lluç dobles partits finets sense arribar al fons.
200 gr. llagostins petits 2 grans d'all, julivert, 1 ou, 1 llimona
25 gr. mantega, farina, 1 cullerada de maizena
1/4 de "chirras" grans, crancs de mar.

Si és lluç congelat agafeu la part del centre d'un lluç gran, feu tallar a màquina dues rodanxes fines sense acabar-les de tallar, tal com es fa amb els llibrets de llom. Deixeu-lo descongelar bé, posat en una escorredora, després tireu-li la sal i una mica de suc de llimona. Bulliu amb 1/2 litre d'aigua els llagostins i els crancs, durant un minut, després traieu-los i reserveu el suc. Quan estiguin una mica freds peleu els llagostins i reserveu els seus caps, traieu els ulls i poseu-los en el vas del turmix amb els crancs, afegiu el suc de bullir-les i tritureu-lo completament, després de passar-lo per un colador de tela metàl·lica. Amb una mica d'oli, fregiu els alls i el julivert trinxat, afegiu les cues dels llagostins i deixeu-los bullir una mica. Obriu el lluç, poseu 3 o 4 cues sobre un costat i tapeu-lo amb l'altre, passeu-lo per farina, comprimeu-lo i després per ou batut, fregiu-lo amb oli. Quan estigui daurat pels dos costats, poseu-los en una placa de forn.

Obriu les "chirras" amb una mica d'aigua. Poseu en un cassó 25 gr. de mantega i una cullerada de maizena, trebal·leu-lo un moment, aneu afegint el suc dels llagostins i un raget de xerès sec, quan estigui cremós, rectifiqueu de sal i una mica de pebre; si queda massa espès, tireu-li una mica d'aigua de bullir les "chirras", col·loqueu les "chirras" per sobre i poseu-lo uns minuts al forn per escalfar-lo.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

Barberí, S.A.

Fontanella, 26 - OLOT (Girona-Espanya)

Telèfon 26 03 81

Fundició de campanas - fundició de ferro -
bronzes d'art.

Premiat amb medalla d'or a l'exposició
de Barcelona de 1888

Encreuats

Per ROSA COLLELL

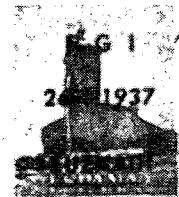

LA FOTO CIUTAT GREGA		AFIRMA- CIO PUNT DO- BLEGATE		RELATIU A L'ATRI- NALFERI- RAS	
CONEC, NO HO IGNO- RO			VEU DE CO- MANDAMENT VOCALS		
BUFA FORT EN LLATI MOLT					
FOTO PROFES- SIO-		METALL VEGROSI- DENTARIA		NOH DE LLE- TRA. VOCAL.	
					LABIA DE LLABIS
PASTORS HOSOR. DEFELTE				CONTRAC- CIO COMENÇA	
		PREPOS- CIS INDEURO PEU		AIRE PO- PULAR CANARI ADORNA	
PAS SUB- TERRANI- CREURE, EL QUE MANEN.			EN QUIN LLOC		AL REVÉS, POBLET DE CALI- LEA
			FAGI RIMA		
CINQUAN- TA MONARCA		CONJUNT DE CONEI- XEMENTS ÀTOM			
		CONSONA- NT.	GIPO TÚNICA LLARGA		
LA PRIN- CIPAL AR- TÈRIA DEL COS				RUC SEM- BLANTAL CAVALL ABANS	

S	N	A		A	T	R	O	A	
L	A	I	A	S				E	R
A		C	N	E	C			L	
I	M	I	R		R	I	E	B	O
B		N	O		A	N	I	M	
A	S	I		A		A	R	A	T
L	A		S	L	A	G	A	S	
	R	O	T	P	I	R	C	S	E
C	A		A	I	R	O		A	
I	R	U	L	P					
A	T	U	B	E	R				
R	A		E	S					
T	N	I	R	O	C				
A		S		J					

Filatèlia

Per JOSEP ESCALADA

L'any 1966, l'Espanya franquista commemorà el VI Centenari de la Fundació de Guernika, la vila-santuari d'Euzkadi. Una bona part del poble basc boicotejà la majoria de les cerimònies oficials i alguna s'hagué de suspendre. Per altra banda comprà tants segells com pogué de la sèrie que posà a la venda el Govern central. Són els tres segells que figuren a la dreta de la fotografia (Yvert 1377/79). On deia ESPAÑA, hi imprimiren EUZCADI. També canviaren la data (i per tant la significació de la celebració). Hi imprimiren també la data 26-4-37, que recorda el bombardeig de Guernika per l'aviació alemanya al servei dels "nacionals". Picasso materialitzà aquesta tragèdia en una de les més famoses obres de la pintura mundial. Ambaixades, consultats, agències internacionals de premsa i diaris d'arreu del món varen rebre a domicili cartes amb aquests segells sobrecarregats, maliciosament acompanyats d'un segell del general Franco, de 10 cèntims de facial.

Resultats

Barcelona-Athletic	3-1
Sporting-Español	1-1
Cádiz-Osasuna	2-0
Betis-Las Palmas	1-1
Celta-Racing	1-2
Valladolid-Atlético	2-1
R. Socied.-Valencia	6-0
R. Madrid-Zaragoza	1-0
Hércules-Sevilla	2-1

Clasificaciones

	Ptos	J	GF	GC
1. R. Madrid	36+12	22	52	17
2. Barcelona	33+ 9	22	39	17
3. At. Madrid	27+ 7	22	38	26
4. Sporting	27+ 5	22	22	16
5. Ath. Bilbao	27+ 5	22	30	22
6. R. Sociedad	25+ 3	22	35	29
7. Sevilla	24+ 2	22	24	19
8. Valladolid	23+ 1	22	37	31
9. Zaragoza	22+ 2	22	25	26
10. Betis	21+ 1	22	27	30
11. Espanol	20	22	24	22
12. Cádiz	20- 4	22	23	34
13. Hércules	18- 6	22	24	31
14. Racing	17- 3	22	20	26
15. Valencia	17- 3	22	27	45
16. Las Palmas	15- 7	22	24	47
17. Osasuna	13- 9	22	11	22
18. Celta	11-11	22	22	44

La travessa

Hércules-Sevilla	1
Barcelona-Ath. Bilbao	1
Cádiz-Osasuna	1
Valladolid-At. Madrid	1
R. Madrid-Zaragoza	1
Celta-Santander	2
Gijón-Español	X
R. Sociedad-Valencia	1
Betis-Las Palmas	X
Oviedo-Murcia	X
Murcia-Tenerife	1
Castellón-Oviedo	1
At. Madrileño-Huelva	X
Mallorca-Elche	1

Golejadors

Hugo Sánchez (R. Madrid)	15
Da Silva (At. Madrid)	12
Valdano (R. Madrid)	11
Bakero (R. Sociedad)	9
Víctor (Valladolid)	9
Kempes (Hércules)	9
Calderón (Betis)	9
Sixto (Valencia)	8
W. Cabrera (Valencia)	8
Aravena (Valladolid)	7
Marina (At. Madrid)	7
Schuster (Barcelona)	7
Alexanco (Barcelona)	6
Lauridsen (Espanol)	6
Michel (R. Madrid)	6
Gail (Valladolid)	6

Pròxima jornada

Las Palmas-Hércules
Sevilla-Barcelona
Ath. Bilbao-Cádiz
Osasuna-Valladolid
At. Madrid-Real Madrid
Zaragoza-Celta
Santander-Gijón
Espanol-R. Sociedad
Valencia-Betis

La Baldufa

BALDUFA!
ON VAS AMB
AQUESTS
PANTALONS?

VAIG A
CASA DE
L'EUDALET
A TOR-
NAR-LI
AQUEST
DISC.

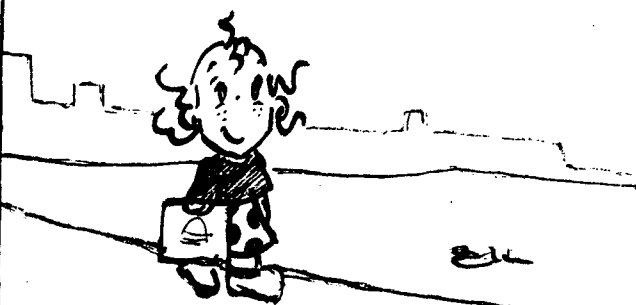
I A ENSENYAR-
LI AQUESTS
PANTALONS
QUE M'HE PET.

PERÒ BALDUFA,
SI AQUESTA ROBA
SEMBLA DE
PALLASSO...
NO HO VEUS?

A MI
MAGRA-
DEN
MOLT

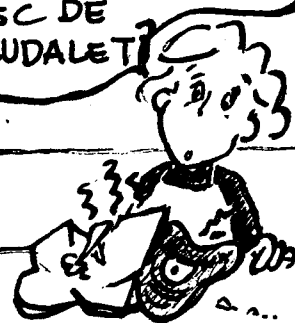
HOLA EUDALET. T'AGR-
DEN ELS PANTALONS
QUE M'HE PET?

JAI! JAI!
JAI! JAI!
JAI! JAI!
JAI! JAI!
JAI! JAI!

BALDUFA! QUE
LI HA PASSAT AL
DISC DE
L'EUDALET?

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 290

Històries d'Eixerits

L'home del temps

És aquell home que surt a la "tele", i que parla del temps que farà. Després de tant de temps de veure els mapes amb l'anticicló o la borrasca, i les temperatures a 5.000 m. d'altura, i escoltar les explicacions que dona, ja hi començo a entendre una mica. La gent diu que s'equivoca i no n'certa ni una, però a casa, ben bé que cada divendres ens hi fixem per a decidir si el cap de setmana sortim d'excursió o no.

De vegades la mare, mig de broma i de veres, fa servir el llenguatge de l'home del temps per a indicar el clima que hi ha a casa. Si ploro, (de vegades ho faig i reconec que no sé ben bé el per què o que no n'hi ha per tant), diu: "Ja hi som, ja plou". Si estic emmurriat o preocupat, diu: "Ui, ui, ui, quines boires". Si, deixant-me portar pel mal geni, crido o em barallo, diu: "tempesta, nois, tempesta". Si tots som a casa i ningú no diu res, fa: "quina fredor! La temperatura baixa". Si estem contents: "Quin dia més bonic de sol", etc.

Se m'ha acudit que tots els Eixerits i Eixerides hauríem de portar el "bon temps" a casa, a l'escola, a la catequesi, etc., és a dir, a tot arreu.

No és difícil endevinar que totes les persones grans tenen molts maldecaps; si a sobre, nosaltres, amb les boires i tempestes del nostre malhumor i mal geni, fem encara el clima més asfixiant, malament rai!

Doncs som-hi! Cada dia, de bon matí, amb el nostre somriure i amb un cordial "bon dia", anunciem a tots els qui viuen i conviuen amb nosaltres, que el dia serà bo de debò, ple d'estimació i amistat.

L'Eixerit

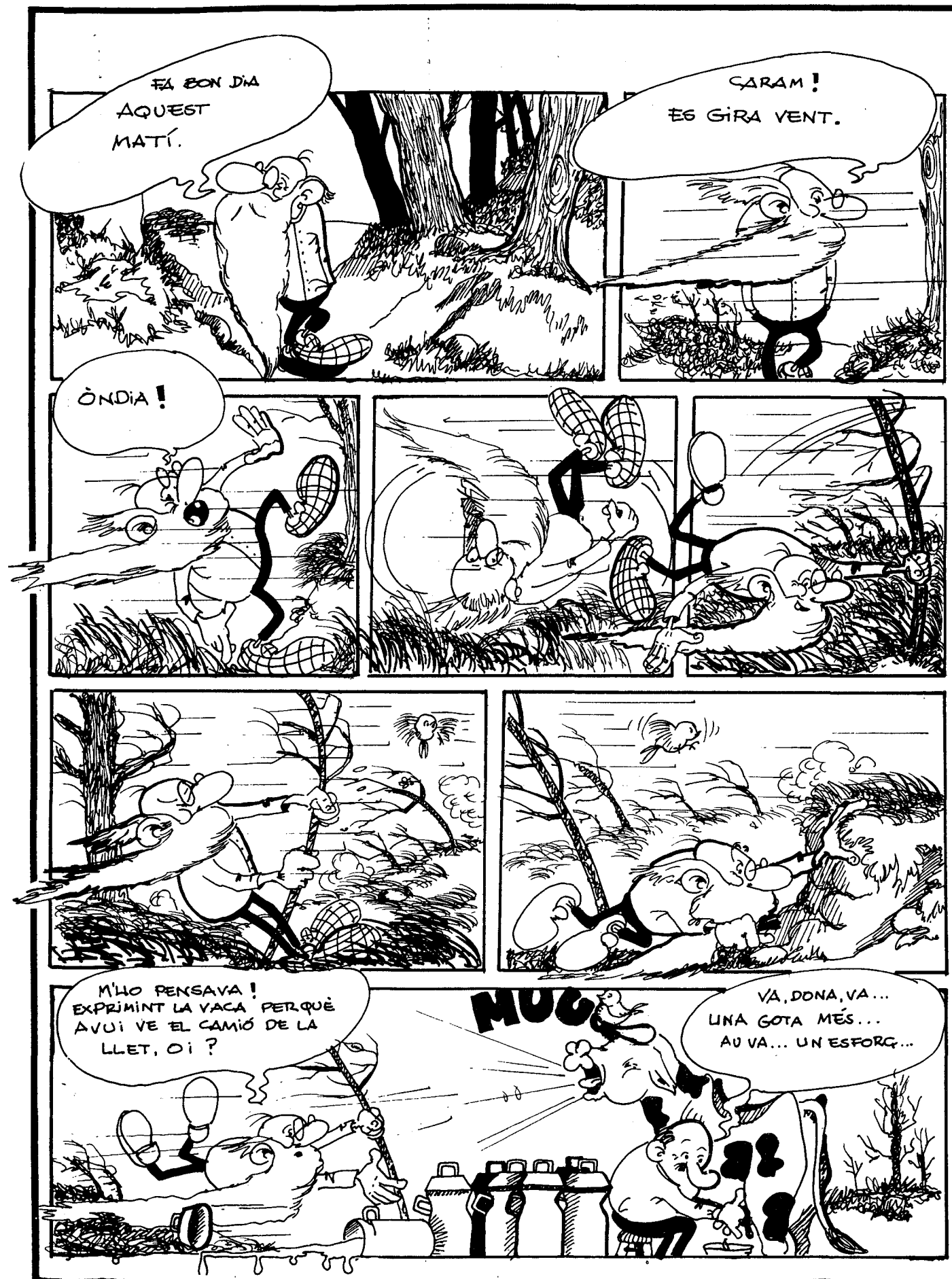
EEUU...
DONCS...
NO, AIXÒ
NO ÉS
DELICTE.

MENTIDERA!
GERMANE-
TA, MENTI-
DERA!

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Lluc, capítol 2, versets del 22 al 40 (Lc 2:22-40).

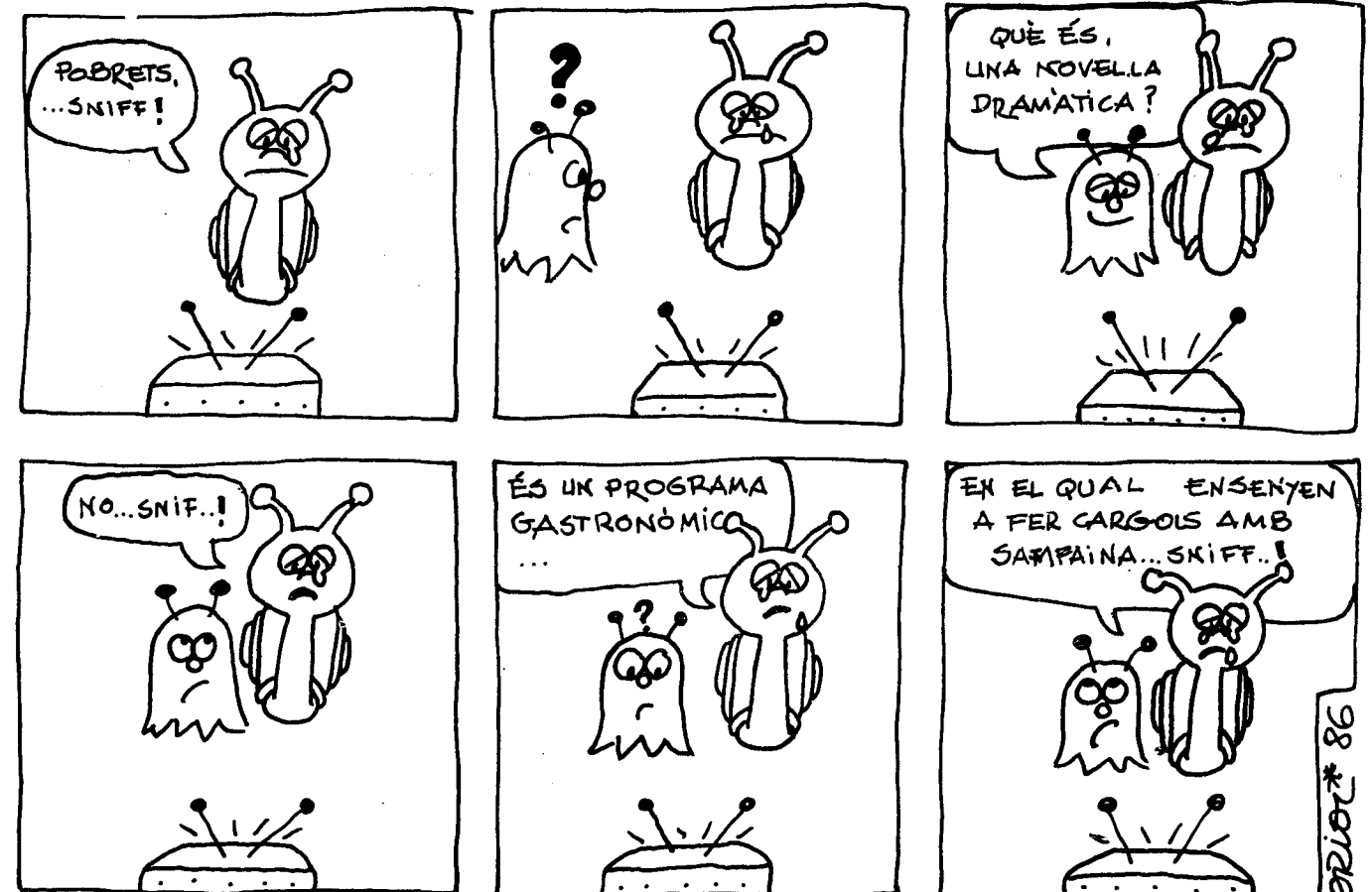
Reflexionem: 1. Avui celebrem la festa de la Presentació del Senyor. Segons les prescripcions de la Llei jueva, tots els infants primogènits, quaranta dies després del seu naixement, havien de ser presentats al Senyor en el Temple. Era una acció de gràcies i un reconeixement que la vida de la persona i la vida del poble eren un do de Déu.

2. Simeó, home just i pietós, esperava que el Senyor li concedís la gràcia de veure el Messies, Salvador d'Israel i de tota la Humanitat. Ell sabia que, a no trigar, s'havien de complir els oracles dels Profetes i les promeses fetes per Déu als Patriarques. La seva alegria, així com la d'Anna, una dona també molt bona i pietosa, fou molt gran en contemplar Jesús.

3. La candela encesa que avui al començ de la celebració aguanten tots els cristians a la mà, significa reconèixer que Jesús és la "llum" que revela a totes les nacions la Salvació de Déu i il·lumina la nostra vida, com a penyora i certesa que Déu ens estima i ens salva, i que més enllà de la mort, prepara per a tots la festa eterna del seu Regne.

El mossèn

SIGFRID

DIUMENGE

10.45 Matinal a TV3. 12.45 Fi d'emissió. 15.30 El rei Artur. 16.00 La pel·lícula del diumenge: "Retorn a la vida". 17.30 Els ducs d'Hazzard: "Els Dukes s'ajunten amb Cole Yarborough". 18.30 Digui, digui... 18.45 Plats de nata. 19.00 Horitzons: "La pluja àcida". 20.00 Vida salvatge. 20.30 Telenotícies. 21.00 Mecanoscrit del segon origen. 21.30 Dallas: "Què has fet Jessica". 22.30 L'última cançó. Cap. 6. 23.00 Gol a gol. 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada - Gol a gol. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days. Cap. 104. 16.00 Digui, digui... (45). 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Pobles de Catalunya: "Sarrià de Ter". 19.15 Fes Flash. 19.45 L'ofici d'aprendre: "Animador cultural". 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Informatiu cinema. 21.30 Cinema 3: "Gambit". 23.30 Arsenal. 24.00 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: 30 minuts - Joc de ciència. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 105. 16.00 Aula visual. 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Digui, Digui... (45). 19.15 Fes Flash. 19.45 Perifèric. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 N'hi ha que neixen estrel·lats. 21.30 Angel Casas Show. 23.10 Dimensió desconeguda. 23.30 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Trossos - Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days - Cap. 106. 16.00 Aula visual (Rep.). 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Pobles de Catalunya: "Celras". 19.15 Fes Flash. 19.35 Botó fluix. 20.00 De què va: "SDI: un projecte polèmic". 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Magnum: "Gairebé a casa". 22.00 Música vista. 22.45 Galeria oberta. 23.45 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu Cinema - Angel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days. Cap. 107. 16.00 Aula visual. 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Fes Flash. 19.10 Oliana Molls: "No saps qui ets Oliana". 19.45 Joc de ciència. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Heimat: "La festa dels vius i dels morts". 22.00 Curar-se en salut. 22.30 Temps de neu. 22.50 A tot esport. 24.15 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dancin' Days. Cap. 108. 16.00 Aula visual (Rep.). 19.00 Avanç informatiu. 19.05 Pobles de Catalunya: "Cubelles". 19.15 Fes Flash. 19.45 L'home invisible. Cap. 2. 20.15 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Trossos. 21.30 Històries imprevisibles: "La màquina del so". 22.00 Retrat. 23.00 Cinema de mitjanit: "Lladre de bicicletes". 00.30 Fi d'emissió.

DISSABTE

15.30 Avanç informatiu. 15.35 El món màgic del màgic Bruffi: "Un lladre a palau. 16.00 Els Barrufets. 16.30 Repetició: Fes Flash - Oliana Molls. 18.00 La dona bionica: "L'amor de la fugida". 18.45 La ruta de la seda. 19.45 30 minuts. 20.30 Telenotícies. 21.00 Vostè jutja. 22.30 Pel·lícula: "La meua mare l'agradarà". 00.10 Fi d'emissió.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

8.30 Mirades. 9.30 Concert. 10.30 Santa missa - El dia del Senyor. 11.30 Poble de Déu. 12.00 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Dracs i masmorres: "Eric es Amo por un día". 16.05 Autopista vers al cel: "El Hotel de los sueños". 16.55 Si ho sé no vinc. 17.55 Pumuky: "Pumuky y San Nicolás". 18.15 De 7 en 7. 18.40 Avanç "Estudi Estadi". 18.45 Haroun Tazieff explica: "La seva terra". Ep. 4. 19.35 Punt de trobada. 20.30 Telediari. 2ª edició. 21.05 Mascara: "Petróleo". 22.00 Musical. 22.55 Estudi Estadi. 00.30 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 16. 10.00 Estudi Estadi. 11.30 Dinastia. Ep. 16. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "Pruebas de fe". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 D'aquí cap allà. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 L'espill màgic. 19.00 El planeta imaginari. 19.30 Dinamo. 20.00 Consum. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Telediari punt i a part. 21.15 L'home i la Terra. 21.45 Felix Krull. Ep. 5. 22.45 Viure cada dia. 23.45 Telediari 3ª Ed. 00.15 Telesport. 00.25 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 17. 10.00 Viure cada dia. 11.00 Consum. 11.30 Dinastia. Ep. 17. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "Un niño triste". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 Dins d'un ordre. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Els electrofollets. 19.00 Objectiu-92. 20.00 Els comptes clars. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Telediari punt i a part. 21.15 Directe en la nit. 22.10 L'illa d'Ellis. Ep. 5. 23.05 A portada. 23.35 Telediari. 00.05 Telesport. 00.15 Testimoni. 00.20 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 18. 10.00 Directe en la nit. 11.00 Val més prevenir. 11.30 Dinastia. Ep. 13. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "La tormenta que se avecina". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 Lleta menuda. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Les aventures de Puppy i els cadells. 19.00 Handbol: At. Madrid-Barcelona. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Els comptes clars. 21.50 Sessió de nit: "La calumnia". 23.40 Telediari. 00.10 Telesport. 00.20 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 19. 10.00 Fi de segle. 11.30 Dinastia. Ep. 19. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "La última cuenta atrás". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 L'art de viure. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 El quiosc. 19.00 Escollir una professió. 19.30 Al mil per mil. 20.00 M.A.S.H.: "El precio". 20.30 Telediari. 21.05 Telediari punt i a part. 21.15 Segon ensenyament. 22.10 Dijous a dijous. 23.35 Telediari - 3ª ed. 00.05 Telesport. 00.15 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

7.30 Bon dia. 9.00 Posada a punt. 9.15 La bossa de la compra. 9.30 Els rics també ploren. Ep. 20. 10.00 Dijous a dijous. 11.30 Dinastia. Ep. 20. 12.30 Connexió amb Sant Cugat.

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "El triunfo del amor". 16.30 La tarda. 17.20 Avanç telediari. 17.25 Un país de sagitari. 17.50 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Sherlock Holmes: "El caso de la esmeralda azul". 19.00 Chocky. Ep. 6. 19.30 Al galop. 20.00 Val més prevenir. 20.30 Telediari, 2ª ed. 21.05 Telediari punt i a part. 21.15 Un, dos, tres... 22.50 Anna Karenina. 23.45 Telediari - 3ª ed. 00.15 Telesport. 00.25 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

8.30 La nostra setmana. 9.30 Un, dos, tres... (repetició). 10.55 La bola de vidre. 12.15 La quarta part. 12.50 Loteria nacional. 13.00 Gent jove. 14.30 El món. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 David, el Gnom. 16.05 Primera sessió: "El asunto del día". 18.10 Els savis. 19.05 De pel·lícula. 19.35 Brigada especial: "Jacko". 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Informe setmanal. 22.30 Dissabte cine: "El coloso en llamas". 01.20 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Patinatge sobre gel. 17.00 Estrenes TV. 18.50 Els Fraguels. 19.10 Tauromaquia II. 20.05 La cursa de N. Dyzma. Ep. 3. 21.05 El dominical. 22.10 Diumenge cinema: "Avez de tragedia". 23.30 Resumen Metrópolis. 23.50 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 18.30 Picajocs de l'avi. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 L'agenda. 19.15 Curs de francès. Ep. 7. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 L'hora de Bill Cosby. Ep. 1. 20.30 La nit del cinema espanyol: "Gloria Mairena". 23.30 Últimes preguntes. 24.00 Metrópolis. 00.30 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Digui, Digui (15). 17.30 Berenar a Sant Cugat. 18.30 D'Artacan (22). 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 L'agenda. 19.15 Curs de francès. Ep. 8. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 Planta baixa. 21.00 L'edad de ferro. Ep. 1. 22.00 Temps moderns. 23.00 Busca't la vida. 23.55 Metrópolis. 00.30 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

17.00 D'ací d'allà. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 18.30 D'Artacan (23). 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 L'agenda. 19.15 Curs de francès. Ep. 7. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 Vells amics. Ep. 3. 20.15 Gossos. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 Fi de segle. 22.30 Jazz entre amics. 23.30 Embolic. Ep. 36. 23.45 Temps de creure. 24.00 Metrópolis. 00.30 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Jo estimo la tele. 17.30 Berenar a Sant Cugat. 18.30 Picajocs de l'avi. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 L'agenda. 19.15 Curs de francès. Ep. 8. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 A-u-a-n-b-a-buluba-balam-bambu. 21.00 Fila-7. 22.05 Cine Club: "Sonata de otoño". 23.50 Metrópolis. 00.30 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT CATALÀ

17.00 Enric, parada i fonda. 17.45 Produccions de TVE a Catalunya. 18.30 Tres i no res. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 L'agenda. 19.15 Curs de francès. 19.30 Música per a vostè. 19.45 Art i tradicions populars. 20.00 Així és Hollywood. 20.30 Especial divendres: "Los pecados de la Sra. Blossom". 22.05 Documental. 22.50 Candilejas. 00.30 Filmoteca TV: "Tierra en tranche". 02.00 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Memole (13). 11.00 Tres i no res (14). 11.30 Digui, Digui (45). 11.45 Pleitaguensam. 12.15 Espai. 13.00 Novel·la dissabte: "La saga dels Rius" (5). 14.00 Recull informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Estadi 2. 21.00 La finestra electrònica: "Gamins". 23.00 Teatre Real. 01.00 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/. València, 244, telèfon: 215 27 39.

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

- ☐ Trameto les 3.900 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc/Caixa
 Agencia
 que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º
 Lloc Data

Signatura

VII PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 20 d'abril a l'1 de maig del 1986

ITINERARI:

Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samaria i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acre, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Corozain, Natzaret, Primat de Pere, Tiberiades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdium, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumram, Ein Guedi i Massada.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via-Crucis, Litóstratos, Església de les Nacions, Mesquides d'Omar i de l'Acsa, etc.

PREU: En principi cal comptar unes 150.000 ptes. que comprenen:

PENSIÓ COMPLETA: de tots els dies.

VIATGE EN AVIÓ: anada i tornada.

AUTOCAR: durant tota la ruta per Terra Santa.

PREU D'ENTRADA a tots els llocs visitats, i desplaçaments amb taxi, aeri, vaixell, etc.

ASSEGURANÇA A TOT RISC per a tots els pelegrins.

TAXES D'AEROPORT

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la plegària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evàngeli i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València 244, 2on. 08007 Barcelona. De 10 a 1 i de 4 a 6 (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 37 50 / 27 39 / 27 84 / 28 05.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Propers viatges de "CATALUNYA CRISTIANA"
Mes d'agost: Viatges de Sant Pau
Mes d'octubre: L'Índia